

Devrim Yolunda

İŞÇİ-KÖYLÜ

B<Z HALKIZ, GELECEK ELLER<M<ZDED<R!

Sayı:2001-04 * Yıl:1 * 08-21 HAZİRAN 2001 * 15 Günlük Devrimci-Sosyalist Gazete * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Kamu emekçileri IMF politikalarını protesto etti

BARİKATLAR AŞILA AŞILA KIZILAY ZAPTEDİLDİ!

Zafer direnen emekçinin olacak!

26 Mayıs günü yurdun dört bir yanından Ankara'ya yürüyen kamu emekçilerini başkent girişinde her zaman olduğu gibi faşist polis güçleri karşıladı. Kurulan barikatlar 4 Mart direniş ruhuyla bir bir aşılırken çıkan çatışmada 10 kamu çalışanı yaralandı.

Emperyalizme karşı halklar gücünü birleştirdi

HALKLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE LİĞİ 1. KONGRESİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI

Mücadele ettikçe güzelleşen kadınlar yolumuza ışık tutuyor

Kapitalizm, özgürlüğün özünü çarpıtarak kadını metalaştırmayı, kadının özgürleştirilmesi gibi yansıtır.

Gerçeklikler gösteriyor ki kadının her zamankinden daha çok kimliğine sahip çıkma, eşitlik ve özgürlük mücadelesine ihtiyacı vardır.

Kadının özgürleşebilmesi ancak ve ancak sınıf mücadelesi içerisinde kadınların ısrarlı bir şekilde bulunmalarıyla mümkündür.

- Emperyalizmin mezarına

Bulut Çiçek Sayfa: 7

- KP'nin olmazsa olmazlığı

Zeki Aydın Sayfa: 30

- Uyumlu çalışma

Nergiz Selvi Güzel Sayfa: 20

Ölüm Orucu direnişi yeni ekiplerle büyüyerek devam ediyor!

İşçi-köylü Den

Merhaba, 4. sayımızda zengin bir içerikle karşınızdayız. Sınıf mücadelesinin gelişmeye açık yönelimi; bunu karşılamaya ve sorunlara çözüm üretmek devrimci mücadeleyi ileri taşımaya çaba gösteren yaklaşımımızla yoğun ve renkli, etkin içerikli bir sayı sunuyoruz. IMF politikalarının giderek daha fazla toplum kesimlerinin canını yakmasıyla beraber tepkilerde de artış gözleniyor. "Sustuk, sıra bize geldi" söylemiyle daha sık karşılaşıyoruz.. Bu söylem, sadece zamanında ileriye işaret eden bizlerin haklılığını göstermiyor; bundan daha önemli

olarak, bu tepkilerin ortak bir potada toparlanması ve anti-empyralist mücadeleye odaklanması görevimizi de acil ve can alıcı durumda dayatıyor. Emperyalist teslim alma politikasına karşı işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, köylülüğün ve gençliğin dağılmış direnişlerini hem tecrit hücrelerinde direnen devrimcilerle hem halk savaşçılarıyla hem de uluslararası alanda birleştirme göreviyle yüzyüzeviz. Güncel ve tarihi görevimiz; mücadelenin çeşitli alan ve biçimlerinin gerekliliğinin kavramasını/birleştirilmesini; Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm için merkezi halkayı güçlendirici tarzda hayata geçir-

ilmesini emrediyor. Bu çerçevede; tütün üretiminin-üreticisinin imhasını, Tekel'in peşkeş çekilme çabalarını; kamu emekçilerinin ve işçilerin çeşitli direnişlerini, devrimci-komünist tutsakların direnişlerini ve uluslararası alanda oluşturulan "Halkların Uluslararası Mücadele Ligi"ne ilişkin gelişmeleri ve Bürüksel Konferansı'na ilişkin bilgiyi bu sayımızda bulabilirsiniz. Dünyadan çeşitli haberlerin yanı sıra, "Lal Salam Comrades" (Kızıl selamlar yoldaşlar) yazı dizimiz de devam ediyor. Aylardır öncelikli gündemimiz olmayı sürdüren zindan direnişleri, yeni Ölüm Orucu ekiplerinin çıkmasıyla ve bu süreçte

direnişteki tüm tutsakların taleplerde ortaklaşması nedeniyle; önemli bir evreye girmiş bulunuyor. Her alanda güçlerin ortaklaştırılması ve faşist saldırganlığa karşı güçlü vuruşlar gerçekleştirilmesi beklenmektedir. Faşizmin ısrarlı duruşu kadar devrimci-komünist tutsakların da duruşu kararlı ve ısrarlıdır. Tecrit ve izolasyonun kırılması ve "Tretman"ın ortadan kaldırılmasına kadar da var olan direniş sürecektir. Faşizmin teslim alma politikasına karşı duruşu ve özgürlük idealini yaşatmak ve muzaffer kılmak kendi ellerimizdedir. Unutmamalıyız mi; örgütlü halk yenilmez! Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

DİRENÇ ÇİÇEKLERİNİN SAĞLIK DURUMLARI

HASTANELER.....

KARTAL DEVLET HASTANESİ

Diren Kırkoç: Tedavi kabul etmiyor. Gözleri donuk, bulanık görüyor. Ara ara kriz geçiriyor, bundan dolayı bilinci kapanıyor. Kısmi felç geçirdi, sol tarafını hissetmiyor. Çok yoğun baş ve eklem ağrıları var. Tansiyonu sürekli düşüyor. Bayrampaşa'da kaloriferler yanmadığı için bronşit oldu, sürekli öksürüyor. Şeker ve su alımı çok düştü, yürüyemiyor.

Ganime Bozlu, Meral Şahin: Tedavi kabul etmiyorlar. Yerinden hiç kalkamıyorlar, doktor teşhisine göre vücut suları hemen hemen hiç kalmamış, doktor, böyle giderse bilinçleri kapanmadan tekrar bir müdahale yapılabileceğini söylüyor. Deri dökülmesi var. Ganime'nin bir kulağı duymuyor, tek gözünde de sorun var. Meral ise konuşmakta çok güçlük çekiyor.

Hatice Köşker: 18 Mayıs'ta Bayrampaşa'dan Kartal Araştırma Hastanesi'ne getirildi. 20 Mayıs'ta zorla müdahale edildi. Bilinci gidip geliyor. Görme bozukluğu var, kulakları duymuyor.

BAYRAMPAŞA HASTANESİ

Nezhat Turan: Bilinci açık tedavi kabul etmiyor. Ayakta durmakta ve konuşmakta güçlük çekiyor.

Oya Açıkan: Bilinci açık, tedavi kabul etmiyor, uyumada güçlük çekiyor, şiddetli boyun sırt ve kemik ağrıları var.

Melek Tokur: Tedaviyi kabul etmiyor. Bilinci açık, Aşırı kilo kaybı ve dengesizlik var. Ayaklarında zaman zaman uyuşma var.

Fatma Öztutan Acunbay: Haseki Hastanesi'nde zorla müdahale edildi. Oradan Bayrampaşa Hastanesi'ne getirildi. Ölüm orucuna tekrar başladı.

Erdal Doğan: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybı var.

Servet Paksoy: Zorla müdahale

sonucu kısmi hafıza kaybı ve görme bozukluğu var. Yürüyemiyor.

HASEKİ HASTANESİ

Nurhak Talay: İzmit Devlet hastanesinde zorla müdahale edildi. Yanlış kan verildiği için beyin felci geçirdi. Yürümekte güçlük çekiyor.

Sevgi Tağaç: Mide kanaması geçirdi. Kemik ve kas erimesi, yürümeye zorlanma, sol tarafta uyuşma, ayaklarda kasılma ve his kaybı, karaciğer enzimlerinde hızlı denge kaybı, aşırı unutkanlık, sol gözde görme kaybı var. 20 Mayıs'ta Bayrampaşa'ya sevk edimisti, iki gün sonra tekrar Haseki Hastanesi'ne getirildi.

Ahmet Özdemir: Konuşmada güçlük çekiyor. Müdahale edildi.

Atilla Selçuk: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybı var.

Düzgün Zengin: Zorla müdahale edildi. Yataktan kalkamıyor,

Duygu Mutlu: Zorla müdahale edildi.

Duygu Zengin: Yataktan kalkamıyor, bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Ecevit Alişan Şanlı: Konuşmakta güçlük çekiyor, bilinci yerinde.

Veli Güneş: Zorla müdahale edilmeye çalışıldı, bilinci henüz yerinde.

İZMİT DEVLET HASTANESİ

Sinan Ergin, Nuri Aydın Küçük, **Hüseyin Şahinol,** Önder Saadet, **Ali Rıza Demir,** Önder Dağdelen, **Selçuk Ulu'**ya zorla müdahale edildi.

Bariş Albay, **Fikret Kara,** Çetin Can, **Erkan Aygören,** İnan Ulaş Geziçi, **Osman Osmanoğlu** bilinçleri açık, tedaviyi kabul etmiyorlar.

Orhan Budak: Bilincini kaybetti, bugüne ait hiçbirşeyi hatırlamıyor.

Muharrem Horoz: 3 Haziran tarihi itibarıyla bilinci kapanınca hastaneye kaldırılarak zorla müdahale edildi. Kendine geldiğinde tedaviyi reddederek serumu attı. Durumu ağır.

Ali Rıza Dermanlı: Bilinci açık

tedaviyi reddediyor, yürümede zorlanıyor.

ANKARA HASTANESİ

Küçük Hasan Çoban: Durumu kritik, Yatağa bağımlı. Sıvı alamıyor, vücudunda ve yüzünde yaralar oluştu. Ağzında oluşan yaralar gırtlığa yayıldı. Tuvalet ihtiyacını tek başına karşılayamıyor. Bilinci açık, tedaviyi kabul etmiyor.

Mesut Deniz, Muharrem Kurşun, **Ali Koç,** Ali Yıldırım, **Ramazan Çiçek'**e zorla müdahale edildi.

Yine **Ali Ekber Doğan,** Baki Budak, **Burhan Gardaş,** Cengiz Demirci, **Erkan Çetin,** Hamit Süren, **Haydar Baran,** Kemal Yarar, **Mehmet Acettin,** Mehmet Örnek, **Ömer Kaya,** Resul Ayaz, **Yaşar Demircan,** Şahin Çamlı, **Tuna Doğan** da Ankara Hastanesi'nde bulunuyor.

ANKARA NUMUNE HASTANESİ

Osman Kaan, Ersin Eroğlu: Ayakta durmakta güçlük çekiyor, sıvı alımında zorlanıyorlar. Safra çıkarmaya başladılar. Osman Kaan hemeroid, kan geliyor, burnundan da kan geliyor. Ersin Eroğlu'nun ise sırtında şişlik meydana geldi. Ersin Eroğlu'na 5 Haziran gecesi zorla müdahale edildi. Son 10 yılını hatırlamıyor.

Savaş Kör: Yaklaşık bir ay önce zorla müdahale edildi, son 5-6 yılı hatırlamıyor. Kuyruk kemiğinde delinme var. Yürümekte ve konuşmakta zorlanıyor.

Ali Osman Çöpel: 30 Mayıs'ta astım krizi geçirdi, Hava tüpü takılı. Kalp çarpıntısı var. Şeker ve su alımında zorlanıyor.

Bülent Öner: Konuşabiliyor, baş dönmesi, halsizlik, vücutta uyuşma, eklem ve baş ağrısı var.

Doğan Karataştan: Yürümekte zorlanıyor, safra çıkıyor, çift görüyor.

Halil Tiryaki: Karın bölgesi ve vücudunun çeşitli yerlerinde şişlikler var. Dönem dönem ishal oluyor.

Hatun An: Yürüyemiyor. Ayaklarında şişlikler, göğüste ağrı var, çift görüyor. Ağzında yaralar olduğundan su aldığı köpük yapıyor. Zorla müdahale edildi, bilinci gidip geliyor.

Havva Doğan: Zorla müdahale edildi. Yürüyemiyor, düşünemiyor, ağzında dilde yaralar oluştu. Kendini geçmişte zannediyor. Kulaklarında gözlerinde sorun var. Hiç tanımadığı insanları anne baba zannediyor. İdrarını tutamıyor, sonda takılı.

Esmâ Aslanboğan: Kalp krizi geçirdi, Zorla müdahale edildi. Şu an yatağa bağlanmış vaziyette, ağzında yaralar oluştu, nefes almakta zorlanıyor.

İlhan Demirel: 28 Mayıs'ta zorla müdahale edildi. Bilinci kapalı. Vücut fonksiyonlarını yitirdi. Gözleri şişti, göremiyor, konuşmakta zorlanıyor.

Murat Candar: Yoğun ishali var. Ağzında yaralar var. Vücudunun çeşitli yerlerinde ağrıları var.

Şevki Levent Çöplü: Zorla müdahale edildi. Cümleleri birleştirip konuşmakta zorlanıyor, kas ağrıları var.

Mehmet Acettin: Dönem dönem unutkanlık ve göğüs kafesinde ağrı var, organları yavaş çalışıyor. Ara ara ishal ve vücudunda kemiklerin batmasından şikayetçi.

Halil Tiryaki: Siroz teşhisi konuldu. Ayrıca karaciğer ve fitik rahatsızlığı da var.

Şevki Çetinkaya: Kanseri teşhisi konuldu, Sincan Hapishanesi'ne götürüldü.

Asiye Güden: Bilinci açık, tedaviyi reddediyor. Görme bozukluğu var. Ağzında mantar oluştu, boğazına kadar indi, ağzından iltihap akıyor.

Mete Yalçın: Bir kolu kesik ve özellikle bu kolda yoğun ağrıları var.

Bariş Kaya Mehmet Şahin, Atılcan Saday, Mahmut Mete, Mustafa

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Bariş AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları: Sema Gül
Ziraat Bankası Aksaray Şb. Yurtiçi hesap no: 0751 0003 0003
1868 121
Yurtdışı DM hesap no: 301009-259546
Emlak Bankası Atatürk Bulvarı Şb. Fr. Fr. hesap no: 001
0423
Vakıfbank Valide Sultan Şb. Avusturya Şilini hesap no: 345-
4012031

Abone Koşulları:
6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com

Sahte sendika yasasını geri püskürtelim

Ankara: Sahte sendika yasa tasarısının Meclis Plan Ve Bütçe Komisyonu'ndan onaylanarak Meclis Genel Kurulu'na gönderilmesinin üzerine KESK Genel Yürütme Kurulu (GYK) tarafından bir dizi acil eylem kararları alındı. Ülke genelinde afişleme çalışmaları, basın açıklamaları yapılırken 21 Mayıs 2001 Pazartesi günü Kızılay İskele Meydanı'ndan başlatılan 300 kişilik İstanbul-Ankara yürüyüşü 26 Mayıs 2001'de Kızılay Meydanı'nda gerçekleştirilen coşkulu mitingle son buldu. "Toplu Sözleşmeli grevli, özgürlükçü ve demokratik bir yasa istiyoruz" talebiyle başlatılan yürüyüş barikatlarla, gaz bombalarıyla, dayaklarla engellenmeye çalışıldı. Kamu emekçileri sahte sendika yasasına karşı yaptıkları yürüyüşe tüm engellemelere karşı gerçekleştirdikleri mitingte rağmen yasanın Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmesi durumunda eylemlerine hız vereceklerini açıkladılar. 26 Mayıs'ta yasaklamalara, gözaltı terörüne, dayağa rağmen barikatları aşa aşa ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen emekçi memurlar Kızılay'a ulaşarak sahte sendika yasasına geçit vermeyeceklerini haykırdılar.

YÜRÜYÜŞ STARTI KADIKÖY'DEN VERİLDİ!

21 Mayıs 2001 tarihinde Sahte Sendika Yasası'nın geri çekilmesi için 300 kişiden oluşan kamu emekçisinin başlattığı İstanbul-Ankara yürüyüşünün startı verildi. Kadıköy İskele Meydanı'ndaki uğurlamada KESK MYK ve GYK üyeleri, KESK'e bağlı sendikaların genel merkezleri ve şube yöneticilerinden oluşan yaklaşık 1500 kişi biraraya geldi. Uğurlamaya HADEP, ÖDP, EMEP, İHD, TMMOB ve Halkevleri yöneticileriyle DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**, DSP milletvekili **Rıdvan Budak**'ta katılarak destek verdi. Ankara yürüyüşçülerinin "Grevsiz Sendika olmaz", "**Sahte Sendika Yasası'na geçit vermeyeceğiz**", "Susma, toplu sözleşme hakkından vazgeçme", "Sendikasız demokrasi olmaz" yazılı önlükler giydikleri uğurlamada KESK Genel Başkanı **Sami Evren** bir konuşma yaptı. Evren'in konuşmasının ardından "Sahte Sendika Yasasına hayır" pankartının arkasında Söğütlü Çeşmeye doğru yürüyüşe geçen kamu emekçilerinin önü Kadıköy Belediyesi yanında polis barikatıyla kesildi. "**Emekçiye değil IMF'ye barikat**", "Yürüyüş hakkımız engellenemez" sloganlarını haykırarak yürümekteki kararlılığını gösteren emekçiler polis barikatını zorladılar. Barikati kaldırmak zorunda kalan polis bu sefer de "Ses aracı yürüyüşe katılamaz" dayatmasını getirince emekçiler oldukları yere oturarak polisin bu tutumunu protesto ettiler. Yapılan görüşmelerin ardından kamu emekçileri Kartal'a kadar yürüyüşlerine kaldırı-

dan devam etti.

Saat 18:00 civarında Kartal'a ulaşan yürüyüşçüler burada eğitim emekçileri ve gençlerden oluşan yaklaşık 150 kişilik bir grup tarafından karşılandı. Geceyi Kartal'da geçiren yürüyüşçüler 22 Mayıs 2001 tarihinde Kartal Meydanı'nda yaptıkları kitlesel basın açıklamasının ardından yürüyüşlerine devam ettiler. Kartal Meydanı'ndan E-5 karayoluna kadar yürüyerek burada otobüslere binen kamu emekçileri uğradıkları Kaynarca merkezinde de kısa mesafeli bir yürüyüş yaptılar. Gebze'ye doğru tekrar hareket ettiler. Yürüyüş korteji Gebze SSK Hastanesi önünde toplanan 100'ü aşkın emekçi memur, çeşitli parti ve demek temsilcileri tarafından karşılandı. Yürüyüşü sürdürmekte kararlı olan emekçiler kurulan barikatları aşarak Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Meydanda 800 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapılarak o gece Gebze'de konaklandı. 23 Mayıs Çarşamba günü Kocaeli'ne doğru yola çıkan yürüyüş kortejine KESK'e bağlı sendikaların Gebze şube yöneticilerinden oluşan 30 kişilik bir grup daha katıldı. İzmit'te de öğretmen evi önünde coşkuyla karşılanan yürüyüş kolu İzmit şehir merkezindeki Belediye İşhanı önüne kadar yürüyerek burada bir açıklama yaptılar. Bursa-Yalova yol ayrımında (Dört yol) birkez daha polis barikatıyla karşılaşan emekçi-memurlar 4 Mart Kızılay direnişi ruhuyla sloganlar atarak ıslıklarla ve oturarak polisin tutumunu protesto ettiler. Emekçilerin kararlılığı karşısında tahammülsüzce saldıran polis coplara gaz bombalarıyla memurları dağıtmak istedi. Saldırıyla birlikte çıkan çatışmada 7 emekçi memur çeşitli yerlerinden yaralanırken kararlılık bir kez daha polis barikatını yardı. Emekçiler; "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "Barikati yıktık sıra yasada" sloganlarını haykırarak yürüyüşlerine devam ettiler. Saldırının ardından bir açıklama yapan Sami Evren; KESK'in mücadelesini hiçbir gücün engelleyemeyeceğini söyleyerek "KESK Ankara'ya geliyor ve TİS ma-

sasına oturacak" dedi.

Yalova yolu Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi kavşağındaki Üç Yıldız Oto Kavçuk ve Sünger AŞ'den sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçilere de destek ziyaretinde bulunan emekçi-memurlar işçiler tarafından sloganlarla karşılandı. Petrol-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Nuri Han'la Sami Evren'nin yaptıkları açıklamanın ardından Bursa'ya geçen yürüyüş korteji binlerce kamu emekçisi tarafından karşılandı. Burada konaklayarak geceyi Bursa'da geçiren kamu emekçileri 25 Mayıs sabah saatlerinden itibaren Orhangazi Parkında tekrar toplandılar.

"ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK"

26 Mayıs'ta Kızılay'da gerçekleştirilecek mitingte katılmak üzere ülkenin birçok ilinden yola çıkan binlerce kamu emekçisi sabah saatlerinden itibaren Ankara yakınlarındaki Turnikeler, Polatlı, Elmadag ve Gölbaşı Spor Salonu önünde polis ve jandarma barikatlarıyla durduruldular. Ege illerinden, Eskişehir ve Bursa'dan gelen otobüslerin de gelmesiyle Polatlı'daki Topçu Okulu önüne kurulan barikat zorlanmaya başladı. Yaşanan kısa süreli çatışmayla buradaki barikat açılırken çıkan çatışmada 10 kamu emekçisi yaralandı. Barikatın aşılmasının ardından Eskişehir Ankara yolu tek yönlü trafiğe kapatılarak yaklaşık 2,5 saat oturma eylemi yapıldı. Bir süre sonra araçların geçtiği diğer şeritin de trafiğe kapatılması üzerine jandarmayla yeni bir çatışma daha yaşandı. İstanbul, Kocaeli, Düzce, Bolu, Sakarya ve Trakya'dan gelen 4 bin kadar kamu emekçisi de Turnikelerde durduruldu. Bunun üzerine yolu trafiğe kapatarak sloganlarla yürüyen kamu emekçilerinin önü burada da barikatla kesildi. Yaklaşık 3 saat yolu trafiğe kapatan kamu emekçileri Kızılay'a girmekteki kararlılıklarını "Barikati aşalım Kızılay'a çıkalım" sloganlarını haykırarak gösterdiler. Kürt illerinden; Adana, Mersin, Hatay'dan

gelen otobüsler ise Gölbaşı'nda durduruldu. Kamu emekçileri buradan da Ankara-Konya yolunu çift yönlü trafiğe kapattılar.

KIZILAY'DA GÖZALTI TERÖRÜ

26 Mayıs 2001 Cumartesi günü Kızılay ve civarına; Güvenpark, Sakarya, Ziya Gökalp ve Çankaya yönlerine panzerlerle gözaltı otobüsleriyle, Çevik Kuvvet ve atlı polislerle yoğun bir yığınak yapılarak sabah saatlerinden itibaren gözaltı terörüne başlandı. İnsanları tek tek ve gruplar halinde gözaltına alan polis sendikaların önünde toplanarak "**Sahte Sendika Yasası'na hayır**", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını atan 50 kadar eğitim emekçisini gözaltına aldı. Enerji Yapı Yol-Sen'de toplanarak Mithat Paşa'dan Kızılay'a doğru yürüyüşe geçen 200 emekçi memur polis barikatıyla durduruldu. Oturarak yasağı ve engellemeyi protesto eden emekçiler zorla gözaltına alındılar. Diğer yandan sabah 09:00'dan itibaren Hipodrom'da toplanmaya başlayarak Ankara dışından gelecek olanları bekleyen KESK ve DİSK'e bağlı sendikalara üye kamu emekçileri, TUYAB'lı aileler, destek vermek amaçlı orada bulunan kitle saat 10:00'dan itibaren gözaltına alınmaya başlandı. Hipodromda yaklaşık 500 kişi gözaltına alındı.

EMEKÇİLER "YASAKLI" KIZILAY'I 4 MART DİRENİŞİ RUHUYLA ZAPTETDİ

Hipodrom'un dışında kalarak gözaltına alamayan bir grup, BTS pankartı arkasında Sıhhiye'ye doğru yürüyüşe geçti. "**Sokağa, eyleme özgürleşmeye**", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını haykırarak Kızılay Meydanı yakınındaki Zafer Çarşısı önünde toplanan yaklaşık 1000 kişilik kitleyle birleştiler. Polisin tüm engelleme çabasına rağmen Ankara içinde ve dışında kamu emekçilerinin kararlılık göstererek sürdürdükleri eylemler devam etti.

KESK yöneticilerini arayan polis amirlerinin Ankara Valiliği tarafından, Kızılay'da yapılacak eyleme izin verildiğini ve barikatların kaldırılacağını iletmesi üzerine binlerce kamu emekçisi Kızılay meydanına aktı.

Barikatların kaldırılması üzerine şehir girişlerindeki kamu emekçileri Ankara'ya girerek Hipodrom'da toplanmaya başladı. Yaşanan bu gelişmelerle birlikte Kızılay Meydanı yakınındaki Zafer Çarşısı önünde toplanan kitle şehir dışından gelenleri bekleyişini sürdürdü. KESK'e ve DİSK'e bağlı emekçilerin yanısıra HADEP, ÖDP, SIP, EMEP, TMMOB, mitingte katılırken; Atılım, Alınteri, Kaldıraç pankartları açıldı. "**Söz bitti ölüyorlar, seyretme yaşat**" pankartı arasında yürüyen kitle ÖO'da şehit düşenlerin fotoğraflarını taşıırken DETAK ve TAYAD'lı aileler de pan-

kartlarıyla, ellerinde şehit düşenlerin fotoğraflarıyla mitingde yerlerini aldılar. Neredeyse tamamına yakını hipodromdaki bekleyiş sırasında gözaltına alınan TUYAB'lı aileler ise mitingin sonuna yetişebildiler ancak. Saat 12:00'den itibaren Hipodromdan yürüyüşe geçen kamu emekçileri saat 14:00'de zafer Çarşısı'nda bekleyen emekçilerle birleşti. Büyük bir coşkunun yaşandığı bu anda durmaksızın Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi. En önde KESK pankartı taşınırken Ankara yürüyüşçüleri kortejin en önünde yer aldı. Kızılay Meydanı'na da koşarak ilk onlar girdi. Ardından çıkarılmak istenen yeni yasayla kapatılmak istenen Tüm Yargı Sen ve Asim-Sen'e üye emekçiler pankartlarıyla alana girdiler. mitinge ülkenin dört bir yanından gelen eğitim emekçileri yoğun katılım sağladı. Tüm kitlenin alana yerleşmesiyle birlikte yapılan saygı duruşunun ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren konuşma yapmak üzere kürsüye geldi. Sami Evren konuşmasında; Toplu sözleşme hakkı elinden alınan, grev hakkı kullanamayan, bir sendikaya sendika denir mi? Yasakları güvence altına alan, örgütlülüğümüzü zayıflatmak isteyen bir yasaya sendika yasası denir mi? Diyerek IMF'nin ve hükümetin sahte sendika yasasıyla amaçladıklarını ortaya koyamaya çalışırken "Biz taleplerimiz doğrultusunda bir yasa istiyoruz. Biz toplu sözleşme ve grev hakkı içeren bir yasa istiyoruz. Biz özgürlükçü demokratik bir yasa istiyoruz. Biz yasaksız bir yasa istiyoruz" şeklinde konuştu. Evren konuşmasının devamında "Bugün bu alanda siyasi iktidara son bir uyarı yapmak üzere toplandık. Kararlılığımız ve direncimiz her geçen gün daha da artıyor. Toplu sözleşme ve grev hakkımızı içeren özgürlükçü ve demokratik bir yasa talebimize yanıt verilmesi Ankara'yı sarsmaya devam edeceğiz." dedi. Ardından konuşma yapan Tüm yargı sen Genel Başkanı tekin yıldız ise "tüm Yargı Sen'i kapatmaya kimsenin gücü yetmeyecek. Sendikamız Türkiye Cezaevlerine açılan demokratik bir penceredir" şeklinde konuştu. Sabah saatlerinden itibaren gözaltına alınan 1000'e yakın kamu emekçisi de saat 15:00'tan itibaren bırakılmaya başlandı. Gözaltı süresince kamu emekçileri buldukları yerlerde eylemlerine devam ettiler. Ankara Emniyet Müdürlüğü yanındaki spor salonunda gözaltında tutulan emekçilere de Çevik Kuvvet saldırdı. Gözaltı ve saldırılarda emekçiler buldukları yerleri eylem alanına çevirmesini engelleyemedi.

Gözaltılar sırasında bir çok insan yaralanırken **Ramazan Yılmaz isimli** kamu emekçisinin durumunun ağır olduğu öğrenildi. Miting alanında ve yürüyüş boyunca kamu emekçilerine yönelik yoğun bildiri ve kuşlamalar dağıtılırken DDSB imzalı kuşlamalarda yoğun şekilde dağıtıldı.

Sahte sendika yasa tasarısını Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmesinin 6-7 Haziran'a ertelenmesi üzerine KESK'li kamu emekçilerine yasanın görüşüleceği gün kitlesel basın açıklaması yapmaya devam edecekler.

ANALİZ

IMF programının siyasi ayağının oluşturulmasına yönelik yeni arayışlar

Emperyalizm tarafından TC devletinin ekonomik, siyasi ve askeri alanda "yeniden yapılandırılması" büyük bir hızla sürüyor. 1999 yılı sonlarında IMF ile 17.'si imzalanan stand-by anlaşmasının hemen hemen bütün maddelerinin hayata geçirilmeye çalışılmasına rağmen, bu programı yetersiz bulan emperyalist haydutlar, ülkeyi iflasın eşiğine getiren Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizlerini de bahane ederek, çok ağır koşulları içeren yeni "ekonomik paketi" devreye soktular. Bu paketin mevcut siyasi yapılanmalar aracılığıyla tam anlamıyla uygulanamaya çalışılarak; kendileri tarafından yetiştirilen ve Dünya Bankası'nda uzun yıllar yöneticilik yapan Bay Kurtarıcı(!) Kemal Derviş'i, programın denetlenmesi ve en kısa zamanda yaşam bulması için ülkemize gönderdiler. Komprador burjuvazinin ağır toplarından Rahmi Koç'un ifade ettiği gibi "adeta Kemal Derviş'i memur" kıldılar.

21 Şubat 2001 ekonomik krizinin ardından ipleri eline alan IMF heyeti; memuru olan Kemal Derviş aracılığıyla derhal yürürlüğe girmesini istediği 15 yasaya karşılık, kredi musluklarını aşabileceğini, aksi taktirde yardımı beklemenin boş bir hayal olacağını belirterek; "15 gün içerisinde 15 yasanın derhal çıkarılması" emrini verdi. "IMF'nin emirlerini başüstünde tutan TC Devletinin normal koşullarda "uyuşuk" şekilde çalışan parlamentosu; gecesini gündüzüne katarak bu yasaların (Telekom, Şeker, Bankacılık vs.) büyük bir bölümünü yasallaştırarak devreye soktu. Diğer kalan yasalar da meclisin gündemine ivedilikle alınarak yasallaşma sırasını bekliyor. IMF'nin vermeyi kararlaştırdığı krediye karşılık hazırlanan 47 maddelik mektubun çok ağır koşullar içerdiğini söylemeye gerek bile duymuyoruz. Ülkemizin ekonomik yapısının tamamen "teslim edilmesi" anlamına gelen son niyet mektubunun etkileri emperyalistlerce şimdiden görülmeye başlandı. Bunun en somut örneği buğday taban fiyatının belirlenmesi ve TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmelerinde yaşandı.

Emperyalizm tarafından sunulan IMF programının ekonomik ayağının jet hızıyla uygulanması sürerken, ikinci önemli ayak olan siyasi yapılanmanın "yeniden düzenlenmesi" ise bir başka önemli olgu olarak gündemdeki yerine oturmuş gözüküyor. Zira; ekonomik ayağın oturtulması

sürecinde egemen klikler arasındaki çelişkilerin gittikçe keskinleşmesi; dayattıkları IMF programının uygulamasını aksatacağı endişesiyle emperyalistleri yeni arayışlara yöneltmek zorunda bırakmaktadır. Hiç kuşkusuz ülkemiz egemen sınıfları arasındaki çelişkilerin derinleşmesi, emperyalistler arasında varolan ve giderek kızışan çelişkilerden bağımsız olarak ele alınamaz. Özellikle ABD emperyalizmi ile AB emperyalizminin ülkemiz özgülünde egemenlik kurma mücadelesinin bir yansıması olarak da anlaşılmalıdır. ABD emperyalizmi IMF programının detaylı bir şekilde uygulamak için gönderdiği Kemal Derviş'i, programı geniş halk kitlelerinin onayına sunması için meydanın da desteğini arkasına alarak yurt gezilerine yollarken diğer yandan merkez sol'da iyice yıpranan ve halkın gözünden düşen DSP ve CHP'ye bir alternatif olarak ön plana çıkartmak istemektedir. Ancak emperyalizmin hiçbir zaman "tek ata" oynamaacağı gerçeğini gözönüne alırsak diğer alternatif arayışlar içerisinde olduğu da bir gerçekliktir. Öyle ki ABD Ankara Büyükelçisi Robert Pearsan tarafından 20 Mayıs'ta elçilik binasında verilen bir davette; ABD'nin yalnızca programın başarısını Kemal Derviş'te sınırlı tutmadığını, programın başarıyla hayata geçirilmesinde MHP'nin kilit rol oynadığını, bu nedenle MHP'nin "reform" olarak sunulan "teslimiyet" programını sahiplenmesi ve topluma benimsetmesi yönünde önemli misyonlar yüklenebileceği görüşleri dile getiriliyordu. Bu açıdan yıpranmış ve iyice gözden düşmüş bir DSP ile yolsuzluklara batmış bir ANAP'ın yerine MHP'nin ön planda tutulması süreç açısından daha mantıklı gözükmektedir. Bu süreçte ülkenin gerçek sahibi Genelkurmay ile MHP'nin birçok konuda aynı paralelde hareket etmesi, yine MHP'nin merkez sağ yelpazede tek başına liderlik hesapları yapması, ABD emperyalizminin gözardı edemeyeceği önemli olgulardır.

Ayrıca ABD emperyalizmi Orta-doğu Bölgesi'nde gelişecek olan ve halihazırda kendisi için önemli bir tehlike oluşturan 'radikal islamcı' durumlara karşı Türkiye üzerinden de müdahale etmeye çalışıyor. Bu noktada Fazilet Partisi'nin statükocu yanına alternatif olarak gündeme sokmaya çalıştığı ve başını Recep Tayyip Erdoğan'ın çektiği "Yeni Oluşum" a el altından yeşil ışık yakıyor. Aynı za-

manda gelişecek sol bir muhalefeti de "Kemalizm" şemsiyesi altında "Yeni bir parti" kurmak üzere olan Mümtaz Soysal ve İnönü ile eritmeyi planlıyor.

Özellikle ABD emperyalizmi tarafından bu tür siyasi arayışlar sürerken TÜSİAD'ın Mayıs 2001'de "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri ve AB Kopenhag siyasal kriterleri" başlığı ile yayınladığı 10 maddelik sözde "Demokrasi" paketinin zamanlaması da şaşırtıcı değildir. Aynı şekilde TOBB'un Genel Kurulu'nda Başkan Fuat Miras'ın Kemal Derviş'i ağır bir şekilde eleştirmesi de IMF programından istediğini almamasına bağlanmalı ve objektif olarak ABD'ye yönelik hamle olarak değerlendirilmelidir. Bu aşamada emperyalistlerin yeni siyasi arayışlarının nasıl bir kanala evrileceği hakkında bir netlik koymak doğru olmaz. Ancak şunu söyleyebiliriz ki; IMF programının bu siyasi yapılanmayla uygulanması giderek zora girmiştir. 2 yılını dolduran DSP-MHP-ANAP koalisyonu ömrünün son aşamasına yaklaşmıştır. Emperyalistler yeni arayışları netleşir netleşmez bu koalisyonun alaşağı edileceği aşikardır. Nitekim son günlerde gazete, televizyon ve radyolarda yapıldığı söylenen anketlerde, halkın büyük bir çoğunluğunun artık yeni oluşumlar istediği biktırıcısına yayımlanır olmuştur. Yeri gelmişken TÜSİAD'ın bu çıkışını alkışlayan kimi reformist sol ve yurtsever çevreler büyük yanılgı içerisinde olduklarını görmelidir. Bu tip rapor ve çıkışları defalarca yayınlayan patronlar kulübünden "demokrasi" beklemek ham hayaldir. Artık bu ülkede basit bir demokratik hakkın dahi bedel ödenerek alınacağını göremeyenlerin siyasi körlüklerini sorgulaması gerekir.

Bütün bu gelişmelerin ışığında komünist hareketin ortaya koyduğu taktik politikaların önemini kavramak gerekiyor. IMF programının içeriğini ve sonuçlarının neler getireceğini hemen hemen bütün kesimler biliyor. Önemli olan varolanı tespit etmekle kendini sınırlamak değil, süreci devrimin çıkarları doğrultusunda yönlendirmek ve mücadele etmektir. Proletarya Partisi önderliğinin bu gelişmeleri gözönünde bulundurarak sürece uygun ürettiği "Kitle faaliyetinde yoğunlaş, Parti İnşasında derinleş" politikasını sınıf mücadelesinin bütün alanlarında hakim hale getirmek için emin adımlarla ilerleyelim.

Türk-İş'in ihanetine karşı sınıfın gücünü gösterelim

Haber Merkezi: IMF ve Türk-İş arasında imzalanan Toplu İş Sözleşmeleriyle 450 bin kamu işçisine % 15'lik sefalet zammı reva görüldü. İlk 6 içinde % 15 zam verilmesi, doğan farkların ise 2002 Şubat ayında ödenecek olmasının öngörülmesi 450 bin kamu işçisinin 2001 Temmuz ayına kadar aynı ücretle çalışması anlamına geliyor. Anlaşmaya göre ayrıca ikinci 6 ayda gerçekleştirecek ücret artışı da %15 olacak. Eğer gerçekleşen enflasyon %15'i geçerse bunun %80'i ücretlere yansıtacak. Üçüncü ve dördüncüsü 6 ayda ise ücretler %10 oranında artırılabilecek. Emperyalistlerin yaşadıkları krizlerin yansımaları olarak ülkemizde baş gösteren krizlerin faturası da işçiye, emekçiye, yoksul köylüye çıkarılıyor. Emperyalistlerin dayattığı istikrar paketleri ise görevlendirdikleri memurları "kurtarıcı" Kemal Derviş tarafından adım adım hayata geçiriliyor. Son yapılan TİS görüşmelerinde de Türk İş'le IMF temsilcisi Kemal Derviş arasında yapılan anlaşmalarda bir kez daha 450 bin işçiye emperyalistlerin yaşadığı kriz: sefalet zammı olarak fatura edildi. Türk-İş'in, ihaneti derinleştirerek egemen sınıfların krizden kurtulmasına el uzatması ise işçiler cephesine işbirlikçi ihanetçi sendikal bürokrasiye karşı mücadelede yeni görevler yüklüyor. Tüm bu gelişmelerle birlikte IMF'nin yönlendiriciliğinde sonuçlanan TİS görüşmelerine ilişkin Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi**'den Limter-İş Genel Başkanı **Kazım Bakış**'tan ve Petrol-İş Sendikası Samsun Şubesinde örgütlü işçilerden aldığımız görüşleri sunuyoruz.

IMF ve Türk-İş'ten 450 bin kamu işçisine sefalet zammı

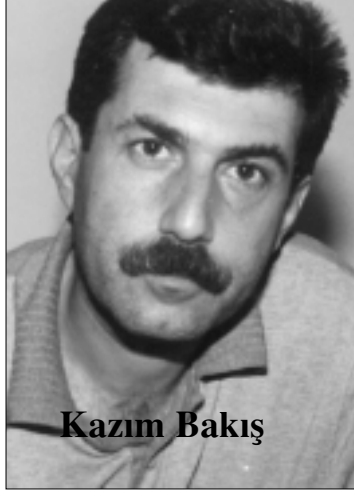
LİMTER-İŞ GENEL BAŞKANI KAZIM BAKIŞ

450 bin işçiyi kapsayan Toplu İş Sözleşmesi bildiğiniz gibi ilk 6 ay, aslında her ne kadar % 15 zam verildiği iddia edilse de her şeyden önce bir zam değil, sıfır zam dayatmasının Türk-İş tarafından kabullenildiğinin açık göstergesi. Bu zammın her ne kadar alınıp ertelendi denilse de özünde devletin kendi resmi kurumları tarafından bu yılki enflasyon oranının % 60-70'lerde seyrettiği söylenmesine rağmen bir kere ilk 6 ay sıfır zam verildi. İkinci 6 ay % 15. Yani bu şu anlama geliyor. İşçilerin alım gücünde % 40- 50 oranında alım gücünün düştüğünün açık göstergesi. Kamu iş kollarında bağtlanan Toplu İş Sözleşmesi sadece orada çalışan 450 bin işçiyi ve ailesini ilgilendirmiyor. Bu sözleşme Türki-

ye'de bundan sonra yapılacak sözleşmelere emsal teşkil ediyor. Nite-

kim bu sözleşmenin bağlanmasından sonra bildiğiniz gibi Şişe Cam İş kolundaki işçilere, imzalanan bu sözleşme örnek gösterilip aynı koşullar dayatılmaya çalışıldı. Ve bu dayatmaları kabul etmeyen işçiler onurluca bir tavır sergileyerek gerçekten bu dayatmaya, IMF'nin bu programına, hükümetin bu teslimiyetçi, ihanet denilebilecek uygulamalarına karşı greve çıkarak işçi sınıfına da önemli bir mesaj verdiler. TİS'lerin bu şekilde bitmesi her şeyden önce herkesin de bildiği üzere hükümet ve IMF'nin bu önümüzdeki sürece ilişkin işçi sınıfının adım adım tarihi kazanımlarını ortadan kaldırmaya yönelik tavrının teslim almaya yönelik bir parçası. Bu kapsamda bunu söylemek mümkün; özellikle kriz bahane edilerek bütün toplumsal kesimler özellikle de ezilenlerin işçilerin, memurların, emekçilerin, şuna rıza göstermesi isteniyor; Memlekette kriz var. Hepimiz aynı gemideyiz. Bu krizi ortak fedakarlıkla aşmamız gerekiyor. Bu ciddi bir yalan her şeyden önce. Bildiğiniz gibi her kriz dönemi teknelci sermayenin karına kar kattığı dönemler olmuştur. Bir tane kriz yoktur ki büyük holdingler tekeller zararla çıksın. Kriz dönemleri bunların büyüme süreçleri oluyor. Her dönem olduğu gibi bu seferde işçilere, emekçilere fatura etmek istiyorlar. İşverenlerin, siyasi iktidarın ve sermayenin burun bükmesi ve buna yönelik bir kararlılık sergilemesi kendi sınıfsal çıkarları açısından oldukça doğal.

Şimdi biz işçiler olarak şunu kesinlikle önümüze hedef olarak koymalıyız. Artık geri atılacak adım kalmamıştır. Gidilecek geri adım bile yoktur. bir biçimde silkinip yeniden ayağa kalkmak konusunda ciddi bir cesaret, irade ve kararlılık sergilememiz gerekiyor. Bugün Türkiye'de sendikaların tepesine çöreklenmiş büyük çoğunlukla sendikal bürokrasiye karşı tabandan işçiler olarak sınıfsal çıkarlarımız, kendi geleceğimiz için derlenip toparlanamazsak bu tip sal-

Kazım Bakış

dırılmanın sonu gelmeyecektir. yarınlarda bu günlerden çok daha kötü olacaktır. Bir yandan sadece sıfır zam dayatmaları yok. Esnek üretim dayatmaları var. Bütün iş kollarında giderek yaygınlaştırılan taşeronluk uygulamaları var. Uysal kölelik düzeninin kabul etmeyeceğiz. Bu konuda en büyük sorumluluk her şeyden önce ileri işçilere, sınıf bilinçli işçilere düşüyor. Sendika genel merkezleri büyük çoğunluğunda değil- egemen olan anlayış ne yazık ki hükümet ve IMF politikalarına teslim olmuş durumda. Onların işçi sınıfı içerisindeki aygıtları durumuna düşmüşler, önümüzdeki süreç daha da zor olacak. Kendi tarihinimizdeki mücadele geleneklerine yeniden sahip çıkmak onları aşacak boyutta bir hazırlık içerisinde olmak zorundayız.

Görünen o ki bu TİS yine tarihte çokça örneği görüldüğü üzere Türk-İş'in genel merkezi ve genel başkanı tarafından yeni bir, sınıfa ihanet örneği oldu. ama şuna inanıyoruz ki, işçi sınıfı önümüzdeki süreçlerde bütün bu saldırılara karşı cevapsız kalmayacaktır. Ancak bu kendiliğinden olmaz. hepimiz; ileri işçiler, sınıf bilinçli sendikacılar olarak milatan mücadeleciler bir çizgiyi esas olmalıyız. Bize dayatılan yollarını bulmak zorundayız. Her şeyden önce sadece sendikalı işçiler özellikle işçiler ve emekçiler cephesinde ciddi rahatsızlıkların, hak gasplarının yarattığı bir birikimin tepenin mayalandığını görmemiz gerekiyor. Ancak bu tepkilerin birleştirilmesi bir sele dönüştürülmesinde bu konuda sınıfsal sorumluluğu olan kişilere düşüyor. Bugün memurların yaptığı eylemler oldukça anlamlıdır. Şişe Cam işçilerinin grevleri bize bu konuda yol gösteriyor. 15-16 Haziran'lar gibi militan mücadeleciler günler bizim rehber almamız gereken, yürümemiz gereken yolu gösteriyor. Biz işçilerin önümüzdeki günlerde daha bir mücadeleciler sürece gireceğimizi bugünden görüyorum. İEP gibi oluşumlarda birleşik hareketin örgütlenmesinde oluşturulan araçlardan bir tanesidir. Bu araçları daha işlevli daha etkin yaparak çekim merkezi haline getirmeliyiz.

DERİ-İŞ SENDİKASI GENEL BAŞKAN YARDIMCISI MUSA SERVİ

Dışa bağımlı olan ülkemizde yaşanan ekonomik kriz nedeniyle IMF'nin dayattığı reçeteler daha yoğun bir şekilde uygulanıyor. IMF'nin işçiye, emekçiye, köylülüğe dayattığı bu ekonomik politikalar gün geçtikçe daha da pervasızlaşarak sürüyor. Bu

politikalarla işçi emekçilerin için bulunduğu ekonomik koşullar daha da güç hale getirilirken; sınıf cephesinde ise, kimi sendikalar işçi ve emekçilere yönelik bu saldırı politikalarının koltuk değnekleri durumunda.

Yaşanan TİS'lerinde geçmişte de gö-nümüzde de sınıf hareketiyle bağlantısı var. Geçmiş yıllara baktığımızda

Musa Servi

sınıf hareketinin ivme kazanması TİS görüşmelerine de yansımıştı. Sendika bürokratları, rahat bir şekilde kapalı kapılar arkasında TİS'leri imzalamaya cesaret edememişlerdi. Geçmişte Türk-İş Toplu sözleşme görüşmelerini yapmak için bir Koordinasyon kurulu oluşturularak ondan sonra pazarlığa oturuluyorken, bugün ise Bayram Meral bir başına görüşmeleri sürdürüyor. Kamu işçileriyle diğer iş kollarında çalışan işçilerin aldıkları ücretler arasında uçurumlar var. Diğer iş kollarındaki işçiler sendikasız, sigortasız asgari ücrete talip ediyor. Patronlar buradan cesaret alarak ilk önce örgütlü kesime saldırıyor. IMF programının hayata geçirilmesinin yolu; örgütlü kesimi tasfiyeden başlayarak hapishanelerde katliam yapmaktan geçiyor. İşçi ve emekçilerin üzerinde, toplumun üzerinde oluşturulan böyle bir baskı sürecinde Türk-İş devletle sınıf "adına" kapılı kapılar arkasında bir anlaşma yaptı. Sonradan bir kaç sendika bürokratının da imzasını alarak suçuna ortak etti. Bayram Meral'in açıklaması ise "Devlet, ülkemiz zor durumda. Bu zor durumdan çıkabilmenin yolu da işçilerin fedakarlık yapmasından geçiyor" şeklinde. Sendikalara karşı, mücadeleciler sendikacılığa karşı yoğun bir baskı politikası var. Hem patronlar tarafından hem de sendikal bürokrasi tarafından. Ama inanıyorum ki doğru bir duruş sergilendiği, doğru bir çizgi etrafında mücadele esas alındığı oranda sınıf adına başarılı olacağız. Sınıf mücadelesini ileriye taşıyabilmenin yolu her türlü dayatmaya ve baskıya karşı durmaktan geçiyor. Bundan ötürü 450 bin kamu işçisine dayatılan yıkımı işçiler lehine, mücadelemiz lehine çevirebilmek için daha fazla emek ve çaba harcayalım.

İmzalanan IMF programına işçilerden yanıt “Bizim onayımız yok”

Samsun: IMF'nin talimatları doğrultusunda uyguladıkları politikalarla ülkeyi yıkımın eşiğine getiren egemenler; işçi sınıfını yakından ilgilendiren bir TİS sürecini daha noktadılar. Emekçilere sıfır zam yerine eksi zammı reva gören patronları ve Bayram Meral'in bu tasarımı imzalamasına işçi kesiminden ve sendikalardan tepkiler gelmeye devam ediyor. Özelleştirme saldırısı, TİS'leri ve iş güvencesi yasası ile ilgili Karadeniz'in en büyük fabrikalarından biri olan (Petrol-İş'in örgütlü olduğu ve özelleştirilmeye çalışılan) Samsun Gübre Fabrikasında (Azot) çalışan işçilerinin görüşlerini aldık.

İK: Elazığ'daki gübre fabrikasının kapatılması sonucunda Samsun'a gelerek burada çalışmaya başladınız. Orada yaşadığınız süreci bize özetler misiniz?

1. İşçi: Elazığ'da bizim fabrikamızdaki özelleştirme çabaları 1995 yılında daha da hızlandı. Önce 150 kişi fabrikadan emekli edildi. Ondan sonra artan maliyetler bahane edilerek üretimi iyice yavaşlattılar. Bizim fabrikamıza hammadde Samsun'dan, Foça'dan geliyordu. Bu kezde ham madde sorunu çıktı. Ve fabrika bir durma sürecine sokuldu. Bu süre içinde kapasite % 20'lere kadar düşürüldü. Mesela bir yıl içinde 3,4 ay çalıştırma politikasını izlediler. Diğer zamanlar 2-3 ay bakıma alındığı söylenerek çalıştırılmadı. Kalan zamanlarda fabrika çürümeye terk edildi. Mesela '98-99 yılında ham madde gönderilmediği için hiç üretim yapılmadı. Bizim fabrikamızı zaten ilk başta özelleştirme kapsamına almışlardı. Özellikle '99 yılında bu iyice hızlandı. Mesela sendikacılar devreye girerek ham madde istediler “bizim fabrikamız çalışıyor” diye. Paslanma durumunda olan fabrikayı bile üretim yapar hale getirdik. Normalde 350-400 kişiyle çalışan fabrikayı biz 120 kişiyle yine çalıştırdık. Bilinçli olarak fabrikayı zarar ettirerek özelleştirmeye çalıştılar. Mesela demiryolu ile gelen hammaddeyi karayoluyla getirerek maliyeti arttırdılar. Tüm bunların sonucunda çalışanların bir kısmı bizim gibi başka yerlere gönderilerek, kimisi emekli edilerek işten çıkarıldı.

İK: Bu fabrikada da benzer şeyler yaşanıyor mu?

1. İşçi: Burada yaşananlar bizim yaşadıklarımızın ilk aşaması gibi. Ufak ufak aynı olaylar tekrarlanıyor. İlk önce üretimin azaltılması, mesailerin kaldırılması vb. yöntemler uygulanıyor. Sendikayı yıpratmak içinde ellerinden geleni yapıyorlar. Burası daha

öncede satılacaktı, satılmadı. Şimdi üretimi iyice düşürerek ya da gübreye çok pahalı fiyatlar isteyerek zarar etmiş gibi gösterip yağma etmek istiyorlar.

İK: Elazığ'da yaşadığınız o sürecin ardından burada neler yapmayı düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Ben özellikle o süreçten sonra bu olaylara daha çok ilgi duymaya başladım. Kendimi daha çok verdim. Orada bazen sessiz kalıyorduk. Diyelim ki ben A partisine oy vermişim ve o parti de iktidarda. Sendika eylem kararı almış. Ama ben o partiye oy verdiğim için o eyleme katılmıyordum. Ne oluyor o zaman? Ben pasif kalmış, hakkımı aramamış oluyorum. Ama ben sırf o partiye oy verdiğim için hakkımı aramazken aynı parti benim kuyumu kazmak için elinden geleni yapıyor. Önceden bana vaadettiği söylemlerine rağmen beni mahvetmeye çalışıyor. Ben bunu ancak o süreci yaşadıkdan sonra anlıyorum. Buraya geldim. Dedim var gücümle çalışıp hakkımı arayacağım. Herkesde böyle yapmalı. Herkes hakkını arasa sorun kalmaz. Ama biz ne yapıyoruz? Kimisi diyor benim emekliliğime az kaldı. Oysa böyle olmamalı. Sonuçta emekli olsan da aynı yıkımı yaşıyorsun. Aynı politika devam ediyor. İnsanları bilinçlendirmek lazım. Bizler bunun için eğitim çalışmalarına ağırlık veriyoruz.

İK: Son yaşanan TİS sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. İşçi: TİS süreci gelmeden öncede bu sürece bir hazırlık yaptılar. Mesela kıdem tazminatlarını ödememeyi, zorla emekliye ayırmaları, işten çıkarılmaları devamlı gündeme getirerek kendi istedikleri oranı bize dayattılar. Bu görünen bir gerçeklik. Genelde de her dönemde böyle olur. Bu sefer kıdem tazminatlarının bir fona aktarılmasını, iş güvencesi yasasının çıkması, zorla emekliliği dayatarak işçileri buna razı etmeyi amaçladılar. Ve imza attılar.

Burada yapılan bir zam değil zaten. Çünkü 3 ay öncesinde %80-90'lara varan bir devalüasyon yaşadık. Bizim kaynaklarımız da bu yüzdelere vardı neredeyse. Şimdi devlet bize %80-90 zam yapmış bile olsa aslında zam yapmış olmaz. Sıfır zam vermiş olur. Şu anda bize %15 vererek eski zam vermiş oluyorlar. Yani eksi %15-70 gibi bir zam aldık biz. Bunun adına da zam denirse tabii.

İK: Siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. İşçi: Bu Türk-İş'in ilk yaptığı şey değil. Bunlar tabana, yani işçiye ayrı konuşur, oraya gidince ayrı konuşur.

Bugünün Türkiye'sinde bu verilen rakamlar gerçekten çok komik. Bizi en çok da işçilerin bu kadar ucuza satılması üzdü. İşçi arkadaşların hepsi çok tepkili. Kimse bu kararları kabullenmiyor. Son dönemlerin en kötü toplu sözleşmesi bu. Bu kadar hortumlanan bankanın yanında işçiye böyle komik bir zam. Onlar IMF'nin dediğini yapıyorlar sadece. Oysa tabandan bilgi alınmadan, tabana danışılmadan yapılan hiç bir olayı işçi kabul etmez. Ancak onların amaçları sadece koltuklarını kaybetmemek, işçiyi, köylüyü seni, beni düşündükleri yok. Bunlara karşı tepkimizi hep birlikte göstermemiz lazım. İşçisi, esnafı, köylüsü... hepsi tek yumruk olmalı.

İK: Sizler burada işçilerinde görüşlerini alarak bir sözleşme taslağı hazırladınız. Bu çalışmayı nasıl yaptığınızı anlatır mısınız?

3. İşçi: Her birimden 2-3 arkadaş buraya toplanarak bu taslağı hazırladık. Bu gerçekten de tamamen işçi arkadaşların kendi inisiyatifleri ile hazırladığı bir taslak oldu. Ancak Türk-iş yine inanılmaz bir şey yaparak ek talep yapılmayacak diye bir madde koydu. Bizi tamamen sıfıra indiren bir anlaşma oldu. Haklı taleplerimizi dile getirmemizin zemini kalmadı. Fakat en son oturumda biz şunu çok net söyledik. Hükümet Türk-İş'le anlaşmış olabilir. Bu yasal geçerliliği olmayan bir anlaşmadır. Konfederasyonlar böyle bir hakka zaten sahip değildir. Ama Türk-İş'in imzasını birçok sendika kabul ettiği için genel bir prensip anlaşması gibi oldu.

“BİZİM AÇIMIZDAN BİR BAĞLAYICILIĞI YOK BUNUN”

İK: Buna karşı neler yapmayı düşünüyorsunuz?

3. İşçi: Kendi işyerlerimizde biz şunu söylüyoruz. Bize zaten 6 ay zam yok. O zaman bu sözleşmeyi imzalamamızın da bir anlamı yok. O yüzden biz bazı maddelerde direteceğiz.

Nasıl olsa bize bir hak vermediği ve bizim görüşümüzü almadığı için biz de imzalamıyoruz. Bu imzalamama eylemini iki yönlü düşünüyoruz. Birinci yönü biz kendi taleplerimizde direteceğiz. İkinci yönü de Türk-İş'in imzasının altına imza atmayacağımızın ilanıdır. Biz bu tavrı yaygınlaştırmak için diğer sendikalara da çağrıda bulunacağız.

Ayrıca bu toplu sözleşmeler TİS süreçlerini ayaklar altına aldı. Şimdiye kadar böyle bir anlaşma olmamıştı. Herşey bir yana veresiye zam kabul edildi. Tüm bunlar Türk-İş'in sınıf açısından bakmamasının sonucudur. Bizler sınıf bakış açısını insanlarda oturtmalıyız. Eğitimlerimiz iyi. Ancak genelde sadece eğitimlerde kalıyor ya da insanlara sadece biraz daha direngen, hak alıcı olmayı anlatıyoruz. Oysa ülkeyi yönetmeye talip olacak işçiler yaratmalıyız.

İK: Çıkarılmak istenen “İş güvencesi yasası” hakkında neler söylemek istersiniz?

3. İşçi: Mevcut durumda 13-17. maddeden işten atıyor. 13. maddeden işten attığı zaman sadece fesih nedenini bildirme gerekliliği var. Fesih nedeni nedir? Mesela “krizdeyim” gerekçesi. Yani sorgusuz sualsiz değil de bir gerekçe bularak. 17. maddede de suçlu işten çıkartmalar var. Yani tazminatsız işten atmalar. Çalışma Bakanlığı diyor ki; “17. maddeye göre yapılan fesihlerde fesih haklı bir gerekçeye dayandığını ispatlamak yükümlülüğü işverene aittir. Önceden işten atılan haklılığını ispatlardı. O zaman 13. maddeye göre atıyor. Yani işveren işten atmasının haklılığını ispatlamazsa bu sefer 13. maddeden atıyor. Tazminat veriyor. Ayrıca sendikaya üye olmak işten atmak için neden değildir deniyor. Ama patron 13. madde ile “ben krizdeyim çıkartmak zorundayım” dediği zaman ne olacak. Yeni iş güvencesi ile bir alakası yok bu yasanın.

“Biz işimizi geri istiyoruz”

İzmir: Sümerbank Fabrikası ve 160 dönümlük arazisi İzmir Ticaret Odası Vakfına (İZTOV) çok düşük bir ücretle peşkeş çekilmek isteniyor. İZTOV bu özelleştirmeye gerekçe olarak araziye özel üniversite yapılacağını söylüyor. Buna karşı işçiler 16 Mayıs'tan itibaren işyerini terk etmeme kararı aldıklarını belirterek işgal eylemine başladılar. 625 işçinin ve 48 memurun başlattığı direnişe aileleri, dostları, Demokratik Kitle Örgütleri, öğrenciler, çeşitli sendikalar, bazı siyasi partiler, diğer iş kollarındaki işçilerde sürekli destek ziyaretlerinde bulunuyorlar. Direnişlerinde 13. günü tamamlayan Sümerbank işçilerini ziyaret ettik. Direnişteki işçiler adına gazetemizin sorularını yanıtlayan TEKSİF Sendikası İzmir Şube Başkanı **Hacı Bekir Yalçınkaya**'nın görüşlerini yayınlıyoruz.

İK: Buranın satılması aylar öncesinden başlamıştı. Daha önce de eylem yapılmıştı. Bugün gelen süreci anlatır mısınız?

H.B. Yalçınkaya: Buranın satılma kararı özelleştirme kurulu tarafından geliyor. Onun başında Yüksel Yalova vardı. Burayı satamadı. Talibi çıkmadı, çıkana değerini vermedi. Yeri değerli olduğundan bazılarını iştahını kabarttı. Burayı ele geçirmek istediler. Dediler ki “üniversite kuracağız”. Kursunlar, biz üniversiteye karşı değiliz ama üniversitenin yeri burası değil. Bunlar burayı “üniversite” adı altında alacaklar ve ileriki günlerde çok katlı iş merkezlerine çevirip rant kazanacaklar. Bunu yapacak olanda İzmir Ticaret Odası'nın kurmuş olduğu vakıftır. Vakıf'ta 8-10 kişi var. Seçimi kaybetmeler dahi yönetici artık onlardır.

Buda babadan oğula geçiyor. Yani hanedanlıkları sürecek. Bizim ağırmıza giden devletin buna ilaveten Özel İdareye devretmesidir. Özel İdare'nin 3 İl Meclisi'nin komisyonundan 6 kişi 16 Mayıs'ta Fabrikayı gezmeye geldiler. Kapıdan girerken bizim bekçiler “Burası resmi kuruluş belgeler olmadan içeri girilmez” dedi. Adamlarda “biz buranın sahibiyiz” deyip bizim arkadaşlarla tartışmışlar.

İK: Buradaki işçiler tasfiye edilmeye çalışılıyor. Üretim tamamen durmuş durumda. Sanırım emekliliği yaklaşan işçileri zorla emekli yapmaya çalışıyorlar.

H.B. Yalçınkaya: İl Genel Meclisi Komisyon Üyeleri'nin geldiği gün aynı saatlerde Ankara Genel Müdürlükten bize faks geldi. Bizim Genel Müdürlüğün talimatıyla çıkmayı taahhüt etmemizi üretimi durdurmamızı istedi. Genel Müdürümüz de “üretimi durdurmayız, yazılı emir ver durdurayım” dedi. Bu arada bizde elimizdeki bezleri değerlendirmek istedik. Yavaş yavaş ham maddelerimizi aldırılmayı durdurdular. Pamuğu, kimyevi maddeleri ve neye ihtiyacımız varsa yazılı emirle durdurdular. 16 Mayıs'ta yine faks gelmiş; “Pazartesi'den itibaren (21 Mayıs) süresiz ücretli izinlisiniz” şeklinde. Ne zaman ne olacağı belli değil.

İK: Burada güzel bir direnişi halkası yakalanmış. Bu direnişin sürdürebilmek için işçiler arasında bir komite oluşturuldu mu?

Eylem komitesi var mı?

H.B. Yalçınkaya: Komitemiz var. Her gün 2 defa toplanıyoruz. Bazı eksiklerimiz oluyor, onları açığa çıkarıp düzeltiyoruz. Burada biz birlik

ve beraberliği yakalıyoruz. Bunu da başardığımızı düşünüyorum. İnsanlara moral verdiğimizizi düşünüyorum. Bunu burada halaylar çekerek yapıyoruz, dinletiler veriyoruz. Sloganlar atılıyor. Bu da insanlarda moral ve motivasyon yapıyor.

İK: Sizin buradaki talepleriniz nelerdir?

H.B. Yalçınkaya: Bizler; fabrikamızın üretiminin devam etmesini istiyoruz. Tek amacımız çalışmak. Fabrikamız kapanmasın işimizin, aşımızın başına dönelim, en iyi şekilde çalışalım diyoruz. Keza şimdiye kadar yapılan en iyi şeyde oydu. Bizim ürettiğimiz malda da hiç bir zaman bir hata bulamadılar. Biz burada iki tane kalite belgesi aldık. Bunu bize devlet boşuna vermedi. Biz Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya önceden de bu ürünleri yapıyorduk. Belki sizde giymişinizdir. Mağazalarımızda satılıyor. Biz bu kaliteyi yakalamışken, çok güzel üretim yaparken, birileri özelleştirme adı altında bu devlet sektörlerini bitirmeye çalışıyor. Yavaş yavaş bunu başardılar.

Bu da bizim politikacılarımızın oyunu. Sata sata acaba nereye kadar gidecekler. Sattığın fabrikadan para alamıyorsun. Özelleştirmenin ana tüzüğünde, fabrikayı alan 3 sene çalıştıracak, diye yazıyor. 10 fabrikadan ancak biri uyuyor. Alanlarda genelde kara para akıyor. Tapusunu alıyor, adam ortadan kayboluyor. Kim ne yaparsa yapsın bana ne diyor.

Bu mantıkla Türkiye nasıl kalkınacak. Şu anda bir dar boğazdayız. Derviş'i çağırılmışlar. Ama arkasındaki güçleri hepimiz biliyoruz. Şu andaki Türkiye'nin yapacağı şey; üretimi artırarak, işsizliği önleyerek şu zor durumdan ayağa kalkmak, ama bizde tam tersi yapılıyor, ver kurtul, kimin malını kime veriyor.

İK: Direnişteki işçiler adına düşüncelerinizi gazetemiz aracılığıyla okurlarımıza aktardığımız için size teşekkürlerimizi sunuyor, direnişinizde başarılı olmanızı diliyoruz.

H.B. Yalçınkaya: İlginize teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

ÖZGÜRCE

Bulut Çiçek

*Emperyalizmin mezarına bir kazma darbesi daha:
International
League of Peoples' Struggle!*

Emperyalizm, çürüyen kapitalizmdir. Azgın bir gericiliktir. Çağımızın en gerici, en kanlı devlet biçimi olan Faşizmin kaynağıdır.

Oysa feodalizme karşı tarih sahnesine çıktığında kapitalizm ve burjuvazi ilerici bir rol oynamış; feodal sömürü, şiddet ve iktidarı yenmek için kanlı mücadeleler yürütmüş-

tü. Üretici güçlerin (üretim aletleri ve üretici insanın) gelişimi önünde en önemli pranga olan feodal üretim ilişkilerini değiştirmek, kendi gelişimi ve pazarları birleştirmesi önündeki engeli aşmak için kanlı ihtilallere başvurmuştu.

Kapitalizmde engelden kurtulan üretici güçler müthiş derecede gelişme göstermiş;

sanayi, sermaye ve üretim olağanüstü artmıştır.

Fakat devasa kolektif üretime dayanan kapitalizmde özel mülkiyetin varlığı aşırı eşitsiz paylaşım neden olmuş, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkiyi keskinleştirmiştir. Bununla da kalmamış sanayi ve banka sermayesinin birleşmesiyle oluşan tekeller, sömürgelerinde de aşırı kar hırsıyla hareket etmiş ve ezilen-bağımlı ülke halklarına cehennemi yaşatır olmuştur. Bu aşamaya geliş sürecinde gericileşen kapitalizm ve burjuvazi aynı zamanda üretici güçlerin geliş-

mesi önünde engel olmuş ve çürümeye başlamıştır.

Şimdi tarihin akışı önünde engeldir!

1900'lerde, dünyadaki Pazar paylaşımını tamamlayan emperyalistler, bu aşamadan sonra da yeniden pazar paylaşımı mücadelesine devam etmiş, bunun için iki kez “dünya savaşı”na neden olmuşlardır. Bunlar gerçekte emperyalist “yeniden paylaşım” savaşlarıdır. Ki, savaş sonrası Pazar dağılımlarının farklılığı da bunu kanıtlamaktadır.

Sosyalizm ise; (ezilen bağımlı ülkelerde gündemde

olan Demokratik Halk İktidarları da sosyalizmin bir alt evresi olarak kabul edilmektedir) emperyalizmden bağımsızlığın ve özgürlüğe yürüyüşün ifadesidir. Yani emperyalizmin alternatifidir.

“Sosyal Demokrasi” emperyalizmin canını kurtarmak için başvurduğu sahtekarlıktır.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki ve çatışmalar ise; it dalaşından ve pastadan pay kapma yarışından başka bir şey değildir.

Şimdilerde çokça “küreselleşme”den söz ediliyor.

1990'lardan beri ortaya

Zindan direnişinde İbrahimleşmek

Sen 90 gün direnirken/ 90 gün güller açtı hücrende/90 gün 90 kere utandı kollarında zincirler/ 90 gün 90 kere korktu hainler/ ve biz milyon kere/ 90 kez and içtik/ Tutkulu savaşçılar misali öleceğimize/ Ve ben mutlu olurum tutkulu savaşçılar misali ötürken bile/ önüme düşenler her sarı yaprakta/ senin ardıç yeşili gözlerini görünce/ Akacaksa kanımız yarınlar için/ hayata kan kırmızı rengini verecekse/ Yüreğinden bir eyvallah/ Varsın aksın yüreklerimizde ne kadar kan varsa

18 Mayıs 2001 tarihinde Ankara Uluçanlar Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar olarak Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliği düzenledik. Önderimiz İ. Kaypakkaya'yı bu süreçte anmak umudumuzun adının yazıldığı dağlar, dağlar ve dağların görkemi kadar büyük olan

destansı direnişini bir kez daha yüreğimizin derinliklerinde hissettik. Ve bu direnişi yaşayan ve yaşatanlar olarak böyle bilgelik, böyle komünist bir öndere sahip olmanın kararlılığı ve coşkusunu bir kez daha and içtik, yaşayanlar olarak bu direnişi yaşatacağımıza.

Saat 17:00'de hapishane havalandırmasında başlayan etkinliğimize ilk olarak Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladık. Ardından bir yoldaşımız tarafından önder yoldaşın yaşamı ve mücadelesini anlatan metin ve metinle birlikte İbrahimleri, Ali Haydarları, Muharrem Çiçekleri ve aynı zamanda direnişi, öfkeyi kararlılığı anlatan şiir ve türküler okuduk.

Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermeyip 90 gün hücre hücre süren direnişiyi tohumunu attığı kızıl direnme ruhunu bugün 2000-2001 ÖO direnişimizle taçlandırıyoruz. "Geleneğinin sahipçileriyiz. Düşmanın tecrit politikaları ve bunun için katlettiği sakat bıraktığı, zorla müdahale ettiği yalanlarıyla halkı aldatmaya çalıştığı bir dönemde biz mirasçılarının senden aldığımız bayrağı dalgalandırma kararlılığıyla, bu alçakça saldırılarını da boşa çıkaracağımızı kararlılıkla, bir kez daha dilendiriyoruz." Etkinliğimiz sonunda programımıza mesajlarıyla katılan siperdaşlarımızla birlikte sloganlarımızı atarak, türkülerimizi, marşlarımızı söyleyerek devrim halayına durduk tecrit koşullarında.

Uluçanlar Hapishanesi'nden tutsak partizanlar

Tohum Kültür Merkezi'nde Kaypakkaya anması

İmgelerin en ulaşılmaz doruğunda,
Ey herşeye bitti diyenler.
Korkunun sofrasında yılmamlık yiyenler
Ne kırlarda direnen çiçekler
Ne kentlerde depreşen öfkeler
Henüz elveda demediler
Bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Ankara: 26 Mayıs 2001 Ankara Tohum Kültür Merkezi'nde tüm baskı ve yıldırma politikalarına inat bir etkinlik daha gerçekleştirildi. Saat 14:00'de başlayan etkinliğe İşçi-köylü gazetesini kamu emekçilerine yönelik yapılan saldırıları ve ÖO'larını seyreden zihniyeti teşhir eden açıklaması okunarak başlandı. Etkinliğin akışına ilişkin bilgi verilmesinin ardından TKM çalışanı bir arkadaş; işçi sınıfının uzun yılları kapsayan mücadele deneyimine vurgu yaptıktan sonra Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın işçi sınıfı içerisinde yürüttüğü çalışmalarla ilgili bilgi ver-

di. Kaypakkaya'nın mücadelesi ve yaşamı hakkında açıklamalarda bulunarak "... durum iyidir. Çünkü bize ışık tutan teori ve stratejimizden güç olarak tüm yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz. Durum iyidir çünkü; Çözumsuzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudu yolundayız" şeklinde aktarımda bulunduktan sonra İ. Kaypakkaya'nın dostlarına ve yoldaşlarına yazdığı son mektubundan alıntılar okudu. Konuşmanın ardından Komünist Önder İ. Kaypakkaya'nın yaşamını ve mücadelesinin anlatıldığı "Kırmızı Gül Buz İçinde" belgeseli gösterildi. Daha sonra Ankara TKM'de çalışmalarını yürüten Grup Asmin sahnede yerini aldı. Grup Asmin Anti-emperyalist anti-feodal halk kültürünün savunucusu ve uygulayıcısı olan bizlerde "Komünist önder İ. Kaypakkaya'nın ışıklı yolunu selamlıyoruz" diyerek İbrahim Yoldaş adlı türküyü dinletmeye başladı. Şiirler ve marşlar okuyan grup Asmin'den sonra Grup Dalga sahnede yerini aldı. Yaklaşık üç saat süren etkinlik Diyarbakır zindanı duvarlarını yıkarak bilinçlere yerleşen, ellerde meşale olan Kaypakkaya'nın direngenliğini bir kez daha yüreklerine taşıdı.

Tarsus'ta bombalı pankartla İbrahim Yoldaş selamlandı!

Haber merkezi: Doksan gün işkencehanelerde "ser verip sır vermeyen" Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katliedisinin 28. yılında Tarsus'ta anıldı. 18 Mayıs haftası içerisinde Tarsus'un çeşitli mahallelerinde yazılımlar, afişlemeler yapılırken, bildirilerde dağıtıldı. Yeşil Mahallede yapılan yazılımlar, faşizmi daha da tedir-

gin ederken "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" yazılı bomba süsü verilmiş pankartta mahallenin en işlek caddesine asılmıştır. Saatlerce pankartın çevresinde çaresizlik içinde bekleyen polis çevrede toplanan insanları dağıtsa da mahalle halkının eylemi olumlu karşıladığı gözlemlendi.

atılan "Küreselleşme" kavramı bir yanılsama yaratmaktan ibarettir. Çünkü emperyalizmin kendisi zaten yerel ya da bölgesel değil, küresel bir olgudur. Küresel hükümlerdir. O nedenle de "Yeni Dünya Düzeni", "Küreselleşme-globalleşme" vb. söylemler, emperyalizmin gerçekte dünyaya hükmetme ve halkları azgın sömürüye tabi tutma gerçekliğini gizleme araçlarıdır.

Çıplak gerçek şudur ki; emperyalizmle ezilen halklar arasında keskin çelişkiler vardır ve dünya halkları dört bir yanda emperyalizme karşı

mücadele yürütmektedir.

Emperyalizm küreseldir ve küresel alanda da sosyalizme ve halklara karşı örgütlüdür. İşçi sınıfının ve halkların mücadelesi de küresel bazdadır. Bu konuda işçi sınıfı ve ezilen halkların tarihsel deneyim ve birikimleri de vardır.

Bugün oluşturulan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi, demokratik ve anti-emperyalist mücadelenin birikimleri üzerinde şekillenen ve onun güçlerini birleştiren bir oluşumdur.

LİG'e damgasını vuran

anlayış anti-emperyalizmdir.

LİG, anti-emperyalisttir; çünkü emperyalizm dünya halklarının azgın sömürü ve zalim uygulamalara tabi tutulmasının sebebidir. Özgürlüğümüzün önündeki temel engeldir.

LİG, demokratiktir; çünkü LİG hem kendi içinde demokratik bir oluşumdur, demokratik işleyişe sahiptir hem de demokratik alanda mücadele yürütmektedir. Halkların anti-emperyalist mücadelesinin demokratik odağıdır.

Dünyanın hem emperyalist-kapitalist ülkelerinden

hem de ezilen bağımlı ülkelerden anti-emperyalist demokratik güçlerin ortak buluşması da gösteriyor ki; emperyalizme karşı mücadele bütün dünya halklarının ortak sorunudur. Bunun bilincinde olan ve birbirine ulaşabilen 37 ülkeden 217 kitle örgütünün bir araya gelerek LİG'i oluşturmaları ve Kuruluş Kongresini başarıyla sonuçlandırmaları büyük ileri bir adımdır. Bunu daha da ileriye taşımamızdır.

Şimdi görevimiz: LİG'i kavramak ve her ülkede yerel ayaklarını oluşturarak güçleri toparlamak/birleştirmek ve

anti-emperyalist demokratik mücadeleyi yükseltmektir.

Toparlamak ve birleştirmek! Bu, önemli bir görevdir.

LİG, kendisini anti-emperyalist cephede gören herkesin ilgi göstermesi gereken ciddi bir girişimdir. Ancak sadece ilgi yetmez; aynı zamanda devrimci duyarlılık, karşılıklı saygı, yoğun emek ve doğrudan ısrar da gereklidir. Emperyalist tahakkümden gerçekten kurtulmak istiyorsak, görevlerimize de bunun ağırlığı oranında ciddi sarılmamızdır.

Bir direnç çiçeği daha ölümsüzlüğe uğurlandı

Haber Merkezi: Direnç çiçeklenin insanlık yürüyüşü sürüyor. Devletin siyasi tutsaklar şahsında emekçi halkımıza dayatmaya çalıştığı “esaret zinciri”ni kırmak için sürdürülen ölüm orucunun 23. şehidi olan **Uğur Türkmen**; 28 Mayıs günü vasiyeti üzerine Mersin Tarsus’a bağlı Yenice Beldesinde; yaklaşık 1000 kişinin katılımıyla son yolculuğuna uğurlandı. Direnişinin 204. gününde ölümsüzleşen Uğur Türkmen; 5 Ocak 2001 tarihinde Sincan F tipi zindanından şartlı tahliye edilmişti. Tahliye öncesi başlattığı direnişini Tarsus’ta bulunan ablasının

evinde sürdüren Uğur Türkmen’in 27 Mayıs günü şehitler kervanına katılmasıyla birlikte 19 Aralık zindanlar operasyonu ve ölüm orucu sonucu şehit düşenlerin sayısı 54’e ulaştı.

28 Mayıs günü ailesi, yoldaşları ve siper dostları tarafından Tarsus’ta bulunan ablasını evinden alınarak otobüslerle Yenice Beldesine götürülen Uğur Türkmen’in

cenazesi-ne yöre halkını yoğun desteği gözlerden kaçmadı. Belde girişinde düzenli kortej oluşturularak **“Yaşam Ölüm Orucu Direnişimiz!”**, **“Katil devlet hesap verecek!”**, **“İçerde dışarda hücreleri parçala”** sloganları eşliğinde mezarlığa kadar yürüdü. Uğur Türkmen şahsında Ölüm Orucu ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşunu ardından DHKP/C bayrağına sarılan Türkmen’in ce-

nazesi güneşe uğurlandı.

Cenaze töreninin ardından yeniden düzenli kortejler oluşturularak, alkışlar ve sloganlar eşliğinde cenaze evine kadar yürüdü. Uğur Türkmen’in son yolculuğuna aralarında **İşçi-Köylü**, Atılım, **Devrimci Demokrasi**, Alınterimiz okurları ve TAYAD’lılar ile birlikte İHD Adana ve Mersin Şubeleriyle HADEP, ÖDP, KESK Adana ve Mersin şube yöneticileri de katılım sağladılar.

Bu arada Uğur Türkmen’in şehit düşmesi üzerine İHD ve ÖDP İstanbul şubeleri önünde 28 Mayıs günü oturma eylemi yapılarak devletin tutumu protesto edildi.

F tipi zindanlara karşı mücadele boyutlanarak sürüyor

Devletin siyasi tutsaklar şahsında tüm emekçi halkımızı teslim almaya yönelik başlattığı F tipi zindan saldırısına karşı 7 ayı aşkın bir süredir cansiperane bir şekilde direnen devrimci-komünist tutsakların mücadelesine dışarıdan da destek veren tutsak yakınları ve duyarlı kesimlerin eylemlilikleri artarak sürüyor.

TUTUKLU YAKINLARINA POLİS SALDIRISI

F tipi zindanlara karşı başlatılan ve şu ana kadar 54 şehidin verilmesiyle boyutlanarak süren saldırılara dikkat çekmek amacıyla 27 Mayıs 2001 tarihinde bir grup tutsak yakınını Kadıköy İskele Meydanı’nda yapmak istediği basın açıklamasına saldıran polis, aralarında 5 Mart 99 tarihinde işkencede katledilen sendikacı Süleyman Yeter’in eşi Ayşe Yumlu Yeter’in de bulunduğu 5 kişiyi döverek gözaltına aldılar. Aynı şekilde 31 Mayıs 2001 tarihinde Çemberlitaş’ta tutsak ailelerinin yapmak istediği açıklamaya da saldıran polis, burada da 4 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar savcılık tarafından serbest bırakıldı.

Tutulu yakınlarının her Cumartesi günü İHD İstanbul Şubesi önünde yaptıkları 5 dakikalık oturma eylemine 25 Mayıs ve 2 Haziran günlerinde de devam edildi. Oturma eylemlerinde konuşan insan hakları savunucuları ve tutsak yakınları; hücreler kapatılıncaya kadar mücadeleye devam edeceklerini duyurdular.

TUYAB (Tutuklu Aileleri Yardımlaşma Birliği) ise; 1 Haziran 2001 tarihinde İHD İstanbul Şubesi’nde düzenlediği basın toplantısında; devletin manevralar yaparak kitlelerde kafa karışığı yaratmaya çalıştığını ifade etti. Bu arada 30 Mayıs 2001 tarihinde Gülsuyu’nda biraya gelen devrimci güçler ortak bir eylem yaptılar. Heykel durağında tecrit ve izolasyonu teşhir eden dövizler açan ve **“Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”**, **“Katil devlet hesap verecek!”** sloganları atan coşkulu kitle Çarşamba Pazarına kadar yürüdü. Yoğun polis ablukasına rağmen

Yaşam hakkına saygı istiyoruz

İzmir: İzmir demokratik ve siyasi kurum temsilcileri tarafından ölümlerin durdurulması, diyalogun başlatılması ve yaşam hakkına saygı gösterilmesi amacıyla 29 Mayıs 2001 tarihinde, saat 12:30’da Cumhuriyet Postanesi’nden Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Adalet Bakanı’na telgraf çekildi.

Telgraf eyleminden sonra basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı İHD Yönetim Kurulu başkanı **Günseli Kaya** okudu. Kaya **“Türkiye aylardır ölümü konuşuyor. 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishanede yapılan ‘Hayata Dönüş Operasyonu’ adı verilen müdahale sonrasında 32**

kişinin yaşamını yitirmesi ile başlayan süreç bu güne kadar uzamış, müdahale ile bitirildiği iddia olunan ölüm oruçları ise artarak devam etmiştir. Bu gün yine buradayız. Bugün bir kez daha ülke yöneticilerini sorunun çözülmesi için çağrıda bulunmaya geldik” dedi. EMEP, ÖDP, HADEP, Limter-İş, Pir Sultan Abdal Derneği, THİV, yöneticilerinin de destek verdiği eylemde kitle **“Tecrit ölümdür istemiyoruz”**, **“Ölümleri durdurun, diyalogu başlatın”** dövizleri taşıdılar. **“Susma sustukça sıra sana gelecek”**, **“Devrimci tutsaklar yalnız değildir”** sloganları eşliğinde eylem sona erdirildi.

Paris’te Cumartesi Anneleri...

Paris’te, Cumartesi Anneleriyle Dayanışma Komitesi tarafından her ayın ilk Cumartesi günü altı yıldır sürdürülen eylemliliklerin biri daha 2 Haziran 2001 tarihinde Georger Pompideu merkezinde yapıldı.

Devrim ve Komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra yapılan açıklamada, faşist Türk devletinin tutsaklara yönelik yapmış olduğu 19 Aralık katliamı anlatılarak, F tipi zindanlarda hala devam eden devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemlerine değinildi.

“Kahrolsun faşist Türk devleti”, **“Yaşamın halkların kardeşliği”**, **“Yaşamın politik tutsakların direnişi”**, **“Gözaltında kayıplara son”** sloganlarının atıldığı eylem boyunca, Kayıp ve Ölüm Oruçlarında şehit düşen devrimcilerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı.

Yaklaşık 70-80 civarında kitlenin katıldığı eylemde, Arjantin **“Plaza de Mayo”**da eylemler sürdüren annelerden biri yaptığı konuşmada kayıp politikasının dünyanın birçok ülkesinde egemen güçlere tarafından uygulandığını, amaçlarının toplumu yıldırarak, korkutmak ve mücadele edenleri pasifize etmek olduğunu belirten baskı ve zulme karşı hep birlikte direnmemiz gerektiği çağrısını yaptı. Konuşmanın sonunda hep bir ağızdan **“Yaşamın halkların kardeşliği”** sloganı atılarak, Temmuz ayının ilk Cumartesi yine aynı yerde buluşma çağrısı yapılarak bitirildi.

Paris İ.K okurları

IMF politikalarıyla tek el çalışanları tütün üreticisi de bitirmek isteniyor

Malatya: Türkiye tarımı, emperyalist politikalar ve bunun uygulayıcıları olan IMF ve DB gibi kurumları aracılığıyla, bir devlet politikası olarak yok ediliyor. Özelleştirmelerin jet hızıyla çıktığı günümüzde bu politikalara uygun olarak tek elinde özelleştirilmesi için çalışmalar son hızıyla devam ediyor. Ülke ekonomisinin göz bebeği olan Tekel'in yıllar öncesinden sürdürülen özelleştirme çalışmalarına, değinmeden ülke ekonomisindeki yerine kısaca değinmemiz yararlı olacaktır.

Şimdiki verilerle Tekel, yılda 70 trilyon kar, vergi fon gibi getirileriyle birlikte devletin kasasına 2 katrilyona yakın yani günde 9 trilyon lira akıtmaktadır. İşte böylesine bir gelir kaynağı ve pazar alanı olan Tekel çok uluslu şirketlerin iştahını kabartmaktadır. Yine Tekel, tütün ürünlerinin yanı sıra, tuz, kibrit gibi sektörlerde de üretim ve pazarlama hizmeti vermektedir. 2001 Mali Yılı Bütçe Kanununda Maliye Bakanlığı için ayrılan bütçenin % 22,3'ünü, Milli Savunma Bakanlığı'nın %42'sini, Sağlık Bakanlığı'nın % 64 fazlasını, İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı bütçesinin toplamı (üçünün beşinden aldığı pay 1 katrilyon 831 trilyon) kadar bir bütçe yani kaynak yaratmıştır.

Yukarıda oranlarını verdiğimiz kurumlar ülke bütçesinden aslan payını alan kurumlar olmasına rağmen Tekel'in yarattığı kaynağın önemi burada bir kez daha anlaşılıyor.

Tekelin 1999 yılı Gayri Safi Milli Hasıla içinde % 3; toplam vergi ve fonlar içinde % 5.2, tarımsal ürünler ihracatı içinde de %5'lik payı bulunmaktadır. Yine tahakkuk ettirilen vergi ve formların miktarı 1999 yılında 1 katrilyon 27 trilyon iken 2000 yılında 1 katrilyon 745 trilyon olmuştur. **Hazine payı da göz önünde tutulursa Tekelin 2000 yılı için fazladan ürettiği değer 100 trilyonu bulmaktadır.** Ülke ekonomisinde böylesine yeri olan Tekel'in özelleştirilmesi çok uluslu şirketlere pazar yaratırken ülke ekonomisine ağır bir darbedir.

DÜNYA PİYASASINDA TÜTÜN SEKTÖRÜ

Dünya çapında tütün sektöründe isim yapmış 50'den fazla ülkede kendilerine ait ya da ortaklık payları olan fabrikalara sahip üç dev şirket var. Dünyanın en büyük tütün şirketi sayılan **Philip Morris**'in yanı sıra R.J. Reynolds ve British-Amerikan Tobacco (BAT) dir.

Philip Morris dünya piyasasının % 16'sını kontrol altında tut-

maktadır. bu şirket 1990'dan beri ABD'de ki satışlarını sadece %4.7 oranında artırmasına rağmen yurtdışında %80'i bulmuştur.

Yine bu üç dev şirket Amerika'da (ABD) uzun süre önce yasaklanan pazarlama ve reklamcılığı sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yoğunca uygulanmakta. Amerikan sigaralarının ortaya çıkışından sonra gençler arasında sigara kullanımı belirgin bir şekilde artış gösterdi.

Tayvan'da %19.5'ten % 32.2'ye, Japonya'da %16'nın üzerine çıktı.

TEKEL BU DURUMA BEŞ AŞAMA İLE GETİRİLDİ ÇOK ULUSLU SİGARA FABRİKALARININ ÜLKEMİZDEKİ 5 AŞAMALI STRATEJİSİ

Dünyanın en büyük tütün üreticilerini barındıran ülkemizde tütün ve sigara pazarlarının ele geçirilmesi için yaklaşık 25 yıldır aktif çalışmalar devam etmektedir. Türkiye tütüncülüğünün ve sigara pazarının ele geçirilmesi için uygulanan beş aşamayı özetleyelim.

1-Sigara kaçakçılığı ile pazara girilmesi

1970'li yılların ortasından itibaren ülkeye kaçak sigaraların sokulmasıyla başladı. Binlerce ton sigara kara ve deniz yollarıyla ülkede sokaklarda tezgahlarda satıldı.

Tekel'in üretim kapasitesinin düşürülmesiyle de desteklenen bu politika sonucu kara borsa ve kaçak sigara pazarının kurumsallaştırılmasının önü açılmış oldu.

2-Sigara dış alımının serbest bırakılması

Dışa açılmaya dayalı ekonomik politikalara bağlı olarak 1984 yılında sigara dış alımına izin verildi. Çok geçmeden de

1986'da 1177 sayılı kanun değiştirilerek tütünde devlet tekeli kaldırıldı. Tekel'in etkisiz kalması için akılcı olmayan fiyat, alım ve stok politikaları yoğun olarak uygulanmaya başlandı.

3-Tekel'in ekonomik etkinliğinin darlaştırılması

1990'lı yıllardan itibaren Tekelin yatırım ve destekleme politikaları bilinçli şekilde programsızlık ortamına itilirken; bazı fabrikaların teknolojik yenilenmeleri engellendi.

Yine tütün stoklarının fazlalığı ve Tekel'in piyasadan çekilmesi gerektiği propagandası yoğun bir şekilde yapılmaya başlandı.

4-Tekelin özelleştirilmesi ve tütün destekleme alımlarının kaldırılması (bugünkü aşaması)

İçinde bulunulan bu aşama tekelin özelleştirileceğine ilişkin IMF'ye verilen Ek niyet mektuplarında açıklanmıştı. 9 Aralık 1999 tarihinde IMF ile imzalanan anlaşmada; Tekelin parçalanarak özelleştirileceği ve tütün destekleme alımlarının kaldırılacağı belirtilmişti. Yine 2001 yılı içinde yaşanan ekonomik krizden çıkışın tekelin özelleştirilmesiyle aşılabacağı propagandası yapılarak, Tekel'in emperyalistlere peşkeş çekilmesinin zemini yaratılmaktadır.

5-Çok uluslu şirketlerin Türkiye tütün ve sigara pazarında mutlak egemenliklerinin kurulması:

Son aşamada olan bu durumda Türkiye'deki tütün ve sigara pazarı çok uluslu şirketlerin eline geçmiş olacaktır. Milyarlarca dolar değerindeki fabrikalar, işletmeler, tesisler yağmalanacak onbinlerce işçi memur işsiz kalacak ve binlerce dönüm arazi ekilemeyecek, sonuçta milyonlarca insan daha da yoksullaşacak, işsizler ordusu daha da büyüyecek.

YOK EDİLEN 3 MİLYON İNSANIN GELECEĞİ

1999 yılı verilerine göre Tür-

kiye'de 5001 köyde tütün ekimi yapılmakta ve 575.796 ekici bulunmakta. Ekicilerin 303.054'ü Ege; 15.939'u Marmara; 93.442'si Karadeniz; 26.479'u Doğu; 136.882'si Güneydoğu bölgesinde bulunmaktadır. Yine 1999 yılı verilerine göre tütünün %49.6'sı Ege, %4.74'si Marmara, %14.3'ü Karadeniz, %3.6'sı Doğu ve %27.6'sı Güneydoğu bölgelerinde üretilmektedir. Tekelin özelleştirilmesiyle yerli tütünden imal edilen sigaranın piyasadan kalkmasıyla 40 bin ton tütün üretiminden vazgeçilmiş olunacak. 230.324 tütün ekici aile, ortalama 6 kişiden hesaplanırsa 1 milyon 400 bin kişi olacaktır. Yine Tekel'de 40 bin insan çalışmaktadır. Tütün üreticisi Tekel'e bağlı fabrikalarda çalışan işçi ve memuruyla bugün 3 milyon insanın geleceği elinden alınmak isteniyor.

IMF'ye verilen söz gereğince, emperyalizme peşkeş çekilen tütün ve tütün üreticisinin, önümüzdeki süreçte büyük bir yıkımla karşılaşacağı ortada. Emperyalist politikalar sonucunda, bu peşkeşin bir adımı olan Tekelin özelleştirilmesi saldırısının sürdüğü bu dönemde Tek Gıda-İş Malatya şubesinden Mecit Amaç ve üreticilerle yaptığımız röportajı sunuyoruz

BUGÜNKÜ KOŞULLAR OSMANLI'NIN KAPİTÜLASYONLARINDAN AĞIR

İK: Ülkede 'yeniden yapılanma' politikaları doğrultusunda özelleştirilme saldırısının arttığı bu süreçte, bir bütün olarak tarımın tasviyesini getiren yasaları değerlendirir misiniz?

Mecit Amaç: (Tek Gıda-İş Güneydoğu Anadolu Bölge Şubesi Bölge Başkanı): Türkiye'de yeniden yapılandırma adı altında bir özelleştirme furyası devam ediyor. Bunun adı yeniden yapılandırma da değil. Ulus ötesi sermayenin, IMF'nin DB'nin Türkiye için hazırlamış olduğu 20 yıllık bir program. Bu programın asıl temelleri ülkede var olan kamu kaynaklarının, kamu kuruluşlarının uluslararası sermayeye

pazarlanması Özellikle tarımda kendi kendine yeten ülkelere kendi iken kendi ihtiyacını karşılamayacak duruma getirilmek istemesidir. Bunun başlangıcı 80'li yıllardır.

Özellikle de 24 Ocak kararları. Turgut Özal'ın gelişimi birlikte ilk uygulamalar, özelleştirilen çimento fabrikaları, Süt ürünleri, Et Balık Kurumu, Yem sanayisi gibi kurumlar oldu. Zama-

nının da ciddi bir tepki gösterilmediği için de

bu özelleştirmeler hayvancılığı yok etti. Dünyanın birçok ülkesinden ne olduğu belli olmayan etler ülkeye sokuldu. Bunda siyasi iktidarların yanı sıra bizlerinde sorumluluğu vardır. **Hayvancılık bitirildikten sonra şimdi sıra tarımda.** Ülkede önemli görülen iki kurum vardır. Birisi **Tekel.** Diğeri de **Petrol kimya** sanayidir. Özellikle Petrol Ofisi, arkasından Tüpraş benzeri kuruluşların bir kısmı özelleştirildi, bir kısmına da devam ediyor. Şimdi özellikle Tekel'in yok edilmesi için çirkin bir plan yapıyorlar, bunu yıllardır yapıyorlar. Yabancı şirketler TC hükümeti başbakanı ve diğer yetkilileriyle yaptıkları görüşmelerde **önce bu ülkede sigara üretim izni aldılar, arkasından yavaş yavaş bu hale getirdiler.** Bunu nasıl yaptılar, önce tekelin teknolojisinin yenilenmesini engellediler. Marlboro sigarası son derece modern teknolojiyle piyasaya girdi. Tekelde kalitenin düşmesini sağladılar. Bir yöntem olarak da sigaraya karşı kampanya var.

Ortadoğu ve bizim gibi ülkelerde üretimin olmasını engellemek için her şeye baş vuruyorlar

İK: Tekel'in özelleştirilmesindeki ülke ekonomisine verdi-

ği zararı ve amaçlanamı anlatır mısınız?

MA: Türkiye 10 yıl önce yaklaşık 70 bin tütün mamulü tüketirken bugün bu rakam 115 bin tona çıkmıştır. **Sigara tüketiminde bir artış olmasına rağmen bizim piyasadaki yabancı firmalarla rekabet etme gücümüz hayli azalmıştır.** Ancak buna rağmen onlara karşı hala birinci durumdayız. Tekelin ve

Bütün zarar ettirme çalışmalarına, vurgun ve talana rağmen tek el bugün 80 trilyon kar etmiştir. Eğer Tekel den siyasiler ellerini çekerse tütünden milyarlarca kar edileceği bilinmektedir. Yaklaşık olarak **tekelden geçimini sağlayan 600 bin üretici ailesi işçisiyle toplam 4-4,5 milyon insan geçimini sağlamaktadır.** İşsizliğin yoğun olduğu bir süreçte eğer tekelerde ve tütünde istedikle-

ri sonucu elde ederlerse işsizler ordusuna milyonlarca işsiz eklenecektir.

İK: Bölgemizdeki tütün üreticilerini ve Tekel'in durumunu değerlendirir misiniz?

MA: Özellikle Doğu ve Güneydoğu'da yaklaşık olarak 160 bin aile geçimini tütünle sağlamaktadır. Bunların başka ürün ekme koşulları da

Türkiye'nin önemi burada ortaya çıkıyor. Onlar açısından Türkiye pazarı % 50, %60, sigara tüketiminin arttığı ve genç nüfusa sahip olduğu için önemlidir. Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya Türkiye Cumhuriyetlerine ve Önyasyaya uzanabilmek için ABD Firmaları için Türkiye kaçınılmaz bir rant merkezidir. Bize gelen sağlıklı kaynaklara göre Philip Morris firması Dünya Bankası yetkililerine şunu belirtmiştir. **"Siz yapılacak protokolde, niyet mektubunda Tekelin özelleştirilmesinin yasalaşmasını sağlayın, buna karşı biz size istediğiniz krediyi açacağız"** demiştir. Böyle bir ilişki yumağı var. Türkiye Cumhuriyetini sevk ve idare eden hükümet, TC hükümeti, olmaktan çıkmıştır. IMF'nin emir ve buyruklarını Dünya Bankasının talimatları ve ABD başkanının telefonlarıyla ülkede icraat yapmaktadır. Bu ülkemiz ve halkımız adına utanç verici bir sonuçtur. Özellikle özelleştirme yasalarının mecliste bulunduğu süreçteyiz. **Biz yıllardır Osmanlı bizi Avrupa'ya muhtaç etti diye bağırmiştık. Oysa bugünkü koşullar Osmanlı'nın kapitülasyonları koşullarından çok daha ağır ve altından kalılabilecek durumda değildir.**

yoktur. Topraklarına bağlı olarak ekemiyorlar. Hükümete ve IMF şeflerine sesleniyoruz. **Bölgede 20 yıllık bir savaşın yaşandığı süreçte birçok belde ve yaklaşık 4500 köy yıkılmıştır. Milyonlarca insan şehir ve gecekonduarda işsiz güçsüzdür.** Güvenlik açısından bir rahatlama görülse de ekonomik açıdan rahatsızdır. Hükümet bugüne kadar bölge için 20 tane paket açıklamıştır. Hiçbir tanesinde hayat bulmamıştır. **Eğer vaad edilenler gerçekleştirilmezse ülkenin barış ortamı yeniden bozulacak ve kaos ortamına kendiliğinden girecektir.**

Tütün ve pancar üreticileriyle ilgili almış olduğu bu kararlardan hükümet vazgeçmelidir. **Tütünde de olduğu gibi şeker pancarı üreticileri de zor durumdadır.** 2,5 milyon insan geçimini şeker pancarından sağlıyor. Şeker yasası jet hızıyla çıktı. 3 tane yabancı firma yatırım yapmıştır bu yasanın kendilerini tatmin etmediğini söylüyorlar. Yani şeker pancarı ekiminin kökten yasaklanmasını istiyorlar. **"Üreticinin soluğunun kesilmesi onların perişan olması bizi ilgilendirmiyor, bizi ilgilendiren ABD mısır üreticisidir"** deniyor. "Bu pazarı bize sunmalısınız,

sunmazsanız her 2-3 yılda bir ülkenizde kriz yaratır ve ekonominizi dibe vurdururuz” diyorlar. Nitekim Kasım’dan başlayıp Şubat’ta sonuçlanan krizin sebebi uluslararası tekeller IMF ve Dünya Bankasıdır.

İK: Tütün Platformunda sendikanız da var. Platform bileşenlerini ve çalışmalarını değerlendir misiniz?

MA: Tütün platformu çerçevesinde yıllardan beri mücadelelerimiz var. Özellikle son 10 aydır, yoğun çalışmalarımız var. Platformda Tek Gıda-İş, Tütün Ekspertleri Derneği, Ziraat Mühendisleri Odası, Kigem, Sigara Sağlık Komitesi var.

Kendilerini direkt ilgilendirmelerine rağmen Ziraat Odaları, Platformda yer almıyor.

Birde Sigara Sağlık Komitesi sigara karşıtı olmasına rağmen platformdalar. **Onların açıklamalarında yabancı sigaraların daha zararlı olduğu yönünde tespitleri** var. Katkı maddelerinin bağımlılık yapan özelliğinin yoğun olduğunu belirtiyorlar. Eğer üretilecek ve tüketilecekse yerli sigarayı belirtiyorlar.

Bölgelerde toplantılar yapıyor ve üreticileri bilinçlendirmeye çalışıyoruz. **Genel olarak bir değerlendirme yapmak gerekirse Türkiye’de nüfusun yarısına yakını tarımdan geçimini sağlıyor.** Daha önce kendine yeten bir ülkeyken, şimdi bütün tarım ürünlerinde onbinlerce ton hububat ithal etmekteyiz. Ülkeimizin kaynaklarını yabancı ülkelere peşkeş çekmişler. Ekonomik ve siyasi bağımsızlığı elden gitmiş ve ülke batırılmış durumda.

İK: Bütünlüklü olan bu saldırılara karşı ne yapılmalı sizce?

MA: Türkiye toplumunun bir hastalığı var ki o da toplumsal olaylara duyarsızlık. Bu ekonomik krizi halk son derece sakin karşılayabilmekte. Bir ay içinde akaryakıtta %110 kadar zam geliyor. Halk ve toplumsal kuruluşlar bir sükunet içinde karşılamaktadır. Elbet bu sükunet ülke çıkarına değil yabancı sermayenin çıkarınadır. **Bugün ülkemizde özelleştirilmeye karşı çıkanlar ihanetçi gösterilmektedir. Bunun için bir kampanya yü-**

rütülmektedir. Oysa ki yurtsever olmanın ölçütü siyasi ve ekonomik bağımsızlığı savunmaktır. Ekonomik bağımsızlığı olmayan bir ülkenin siyasi bağımsızlıktan bahsetmesi mümkün değildir.

Toplum olarak ayağa kalkmak gerekir.

Herkesin muhalefeti birleşmelidir. Kaderimizdir deyip peşinen kabullenirsek bu anlayış kurumlarımızın teker teker yabancı sermayeye peşkeş çekilmesine yardımcı olmuş olacaktır. Güçlü bir ülke olmak istiyorsak toplumsal mücadele geleneği yaratmamız ve mücadele bayrağını yükseltmemiz şart.

İK: Son olarak; çiftçiyi destekleme (sübvansiyon) alımlarına son verileceği ve tütünlerin satış merkezlerinde açık arttırma ile satılmasını ön gören maddelerle ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

MA: Tütün yasasında desteklemeleri kaldıracağız deniyor. Tarım ürünleri zahmetli ve maliyeti çok olan ürünlerdir. Eğer tarımla uğraşanlar; gübre, ilaç sulama vb. desteklenmezlerse çiftçi üretim yapamaz. **Dünyanın her yerinde tarıma destek vardır.** Bu desteklemeler, ABD’de kişi başına 2.507 dolar Avrupa birliğinde kişi başına 4500 dolardır. Türkiye’de ise bu 115 dolardır. Örneğin gelişmiş Avrupa teknolojisiyle üretim yapan üretici yılda 4500 dolar destekleme alıyor, bizde 115 dolar destek alıyor. Aradaki bu uçuruma rağmen bu da çok görülüyor. Desteklemenin kökten kaldırılması ve çağdışı olduğu söyleniyor. Biz de bunun doğru olmadığını söylüyoruz.

Bir de ülkede serbest piyasada tütün ofisi kurulacak. Üretici ürününü getirecek piyasada pazarlık sistemiyle satılacak. Bu sistem ortaçağdan kalma bir sistem. Üretici ürününü satamayınca değiş tokuşa başvuracak, yani buğday verip tütün alacak. Tütün verip meyve sebze alacak. Bu gerçekleşmesi imkansız bir yaklaşım. Son olarak ülkemizde milliyetçi yurtsever demokrat olduklarını söyleyen hükümet iktidarda. Yurtseverlikte ve milliyetçilikte kimseye söz bırakmıyorlar. Bu gidişe birinin son demesi

lazım. Çünkü onlar bizi iyi pazarlayıp iyi de satıyorlar.

İK: Çok teşekkür ederiz.

MA: Ben teşekkür ederim. İyi çalışmalar

BU ÜLKEDE YAŞAMAK İSTEMİYORUM

Adıyaman’lı iki kardeş, köylerinde yaşadıkları olumsuz bir olay sonucu Akçadağ Yağmurlu köyüne taşınıp orada yaşamaya çalışmaktalar. Tarlaları dahi olmayan Mehmet ve Mahmut Ödev kardeşler yarıya aldıkları tarlalarda tütün ekme çabalarında. Kotanın kaldırılmasıyla tütününüde satamayan Mahmut Ödev evini ve tütününü yakacak kadar bunalıma girdi. Şu an Yeşilyurt hapishanesinde tutuklu bulunan Mahmut Ödev’in abisinden tütün yasasıyla ilgili düşüncelerini sorduk.

Mehmet Ödev: Tütünle idare ediyorduk, neydeceğimizi şaşırdık. Bu hükümet çiftçiyi iyice öldürdü. Evvel ekiyorduk, ekmeğe de hasret kalacağız. Derviş denen kişi herşeye kota koydu. Benim tarlam dahi yok. Kol emeğimizi de aldılar kardeşime kota vermediler. Tütününü sataamadı. O da bunalıma girdi ve evini tütünün yaktı. İş yok, güç yok. Bu insan ne yapsın. Türkiyeli olmaktan şimdiye kadar gurur duyuyordum. Bundan sonra bu ülkede yaşamak istemiyorum. Çünkü acımdan ölüyorum.

İK: Devletin tütün politikasını değerlendir misiniz?

MÖ: Hangi devlet kapısına gitsek aynı, herkes perişan Tütün diktim ama ne yapacağım. Benim ektiğim aynısını bu ülke dışarıdan getiriyor.

Dış devletler seni düşünmez. Devlet de battı biz de battık. Amerika’dan heyet geliyor herşeyi elimizden alıp gidiyorlar, çiftçiyi düşünen yok. %100’e kredi veriyor. Bizimkinin almıyor. O sene ineğimi satıp ödedim kredi faizini. Ne yapacak bu insanlar ya hırsızlık yapacak ya da soyacak. Devletin içinde daha iyi yapıyorlar bu işi. Halkı da alıştıracaklar soygunculuğa.

KÖYLÜ GENÇLİK SORUNLARINA SAHİP ÇIKMALI

Yine Malatya merkezde yaşayan ve tütün üreten Adıyaman’dan göç eden üreticilerden konuyla ilgili düşüncelerini sorduk.

İK: Aslen nerelisiniz. Neden göç ettiniz ve tütün yasasıyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Üretici İsmail: Adıyaman, tarım ve hayvancılıkla geçimimizi sağladığımız bir yerdik. Tarımda da sadece tütün vardı. Tütün kaçak olarak satılırken (Özal’ın köşeyi dön politikası dönemi) halkın geçim durumu iyiydi. Ama kota uygulamaları başlayınca üretim düştü ve köylüler geçinemez duruma geldi. Başka alternatif, olmayınca da gurbetçilik, göç başladı. Biz de buraya geçimimizi sağlamak amacıyla göçtük. Tekelin özelleştirme çalışmaları kota sistemi ve kredilerin yüksek faizli olması tütün üretimini engeller hale geldi. Tütün yetiştirmek için önceden para yatırımı yapmak gerekir. Üretilen tütünler de elimizde kalınca tütüne yaptığımız yatırımlarda boşa gitti.

İK: Devletin tütün politikasını değerlendir misiniz?

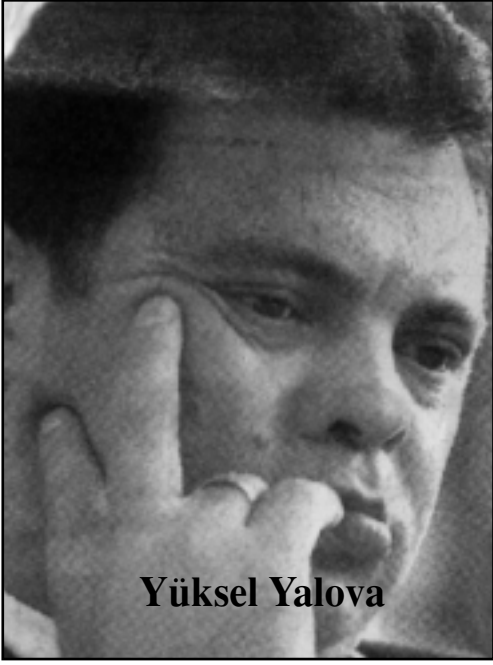
Başka bir üretici: Türkiye son zamanlarda AB’ye girme çabasıyla yoğun sömürüye maruz kalıyor. Şekerle, kayısıya da kota getirildi. Herşey kotaya uğradı.

Tütün halkın elinde çürütülmeye bırakıldı.

%50’lik kesintiye karşı yapılan eylem kısa süreli kazanımlı oldu ama bu oran daha da yükselerek geri geldi. Sadece tütün üreticisi değil tüm halk bu konuya duyarlı olmalıdır.

İK: Üretici olarak sorunlara karşı ne yapılmalıdır?

Üretici: Yumurta kapıya dayanana kadar kimse sesini çıkarmaz diye bir laf vardır. Şimdiye kadar sömürülen esnaflar iflas edene kadar seslerini çıkarmadılar. En sonunda sokağa döküldüler. Burada biz eylem yaptık. Ama gerisi gelmedi, çünkü bir öncünün olması lazım. Burada bu iş genç nesile düşüyor. Köylü gençleri sorunlarına sahip çıkmalıdır. İnsanlar duyarlılaştırılmalı ve herkes emeğine sahip çıkmalıdır.

Yüksel Yalova

Tekel yasasındaki gecikme Bakan Yalova'yı koltuğundan etti

Ulusal Program adı verilen yıkım programının uygulanmaya çalışılması ve "15 günde 15 yasa" diye diletılarak ekonomik yardımın ancak bu şekilde sağlanacağı ve krizden ancak böyle çıkılacağı propagandası ile

Yatağan halkı zehir soluyor

Haber Merkezi: Muğla-Yatağan'da kurulu bulunan Termik Santral'in yöre halkına verdiği zarar endişeli bir hal almaya başladı. 25 Mayıs günü 502 kü-kürt dioksit oranının 3000 metreküp miligram seviyesine çıkması üzerine belediye'den yapılan duyurularla özellikle yaşlı ve çocukların sokağa çıkmamaları istendi.

Devletin santralde hava kirliliğini en alt seviyeye düşürecek "arıtma tesisleri" ni faaliyete sokmaması yöre halkından tepki alınca göstermelik olarak 24 Nisan ve 15 Mayıs tarihlerinde devreye sokulmuştu. Ünitelerin tam kapasite çalıştırılmaması; yatağan halkının hergün zehir solumasına yol açıyor. Ayrıca tarımsal üretimin yoğun olduğu bölgede ürünlerde her geçen yıl büyük oranda verim düşüklüğü oluşuyor.

Bütün bu gelişmelerin yanısıra santralin "özelleştirme" kapsamına alınarak çok ucuza emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi de gündemdeki önemini koruyor. Santrale talip olan tekeller; Kükürtdioksit gazının etkilerini minimum seviyeye indirecek teknik donanımı pahalı olduğu için devreye sokamayacaklarını belirtirken; santralin bir an önce elden çıkartılması için uşakları olan devlete baskılarını da yoğunlaştırdılar.

Bu yaşananlar bile devletin Yatağan halkının yanında olmayıp emperyalist tekellerin emrinde olduğunun açık bir göstergedir.

birlikte yasalar birer birer meclisten geçiriliyor. Ancak bu durum her seferinde egemenler açısından trajikomik olayları da ortaya seriyor. Hepsi, bir yandan IMF'nin en sadık uşağı olabilmek, gözüne girebilmek için birbiriy-

le yarışırken; bir yandan da IMF politikalarını daha iyi uygulayabilmek için halkın gözündeki imajlarını korumaya çalışarak birbirlerini "IMF'nin adamı" olmakla suçluyorlar. Önce T. Telekomun özelleştirilmesinde Enis Öksüz ve Kemal Derviş ara-

sındaki bir görüş ayrılığı olarak gösterilen T. Telekomun özelleştirilmesi krizi yaşandı. Ardından Hüsnü Yusuf Gökalkp ile yine Kemal Derviş arasında buğday taban fiyatları tartışmaları basına yansdı.

Kaplumbağaların ölümünden sorumlu olan Kromsan AŞ. kapatılsın!

Mersin'e bağlı Kozanlı Beldesi'nde faaliyette bulunan Şişe Cam İşletmelerine ait Kromsan AŞ'nin çevreye verdiği zarar had safhaya ulaştı. Yöreye özgü olan ve koruma altında bulunması gereken yeşil deniz kaplumbağalarından 8 tanesinin 27 Nisan günü ölümü yöre halkının yoğun bir tepkisiyle karşılaştı.

Yaşanan gelişmeler üzerine basına bir açıklamada bulunan Kozanlı Belediye Başkanı Kenan Yıldırım; Kromsan Şirketinin derhal kapatılmasını istedi.

Bilimin her zaman doğruyu söylediğini ifade eden Yıldırım zararlı atıklarla bölgede insanlık suçu işlendiğini sözlerine ekledi. 27 Nisan günü sahilde ölüm bulunan kaplumbağaların yapılan otopsilerinde Kromsan'ın çıkarttığı atıklar sonucu öldükleri tespit edilmiştir.

Köylünün yanındaymış gibi görünmek için kendini zorlayan Hüsnü Yusuf Gökalkp TZOB'(nin kongresinde üreticiler tarafından yuhalanınca "kendini köylünün bakanı, Derviş'i IMF'nin adamı" ilan etti. Protestolar karşısında şaşkına dönen bakan can havliyle "yanlış bakanı yuhalıyorsunuz. Ben üreticinin yanındayım" çığlıklarını attı. Ve ardından da yine aynı "Köylü bakanı" üreticiyi yok olmanın eşğine getiren, sabrını taşıran buğday taban fiyatının altına imzasını attı. Şimdi de fedakarlık yapmak adına ortada bir fiyat bulduk. Bizim muhalefetimiz sonucu taban fiyatı arttı. Diyerek bir krize daha yol açmamak için maliyetin altındaki bu fiyatı savunuyor. Sözde birbirlerine muhalefet ederek ya içlerinden birisi aklamaya çalışıyorlar, ya da "bunlar IMF'nin dayatmaları değil. Biz tartışıyoruz, karar veriyoruz" görüşünü yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Son açıklanan taban fiyatlarıyla sözde köylü bakanı Gökalkp'in ve ithal bakan Derviş'in köylü düşmanı yüzünü açıkça gördü.

MHP'li bakanların rolü milliyetçiliği artık sadece vatansızlığı lafta kalan partilerini süreçten temiz çıkarmaya, halkın bu yönlü güvenini kaybetmemeye çalışmak olurken Kemal Derviş'inki de eşiyile yaptığı yurt gezilerinden arta kalan zamanlarında emekçilere gözdağı vermek, tehdit etmek oluyor. TİS görüşmelerinde ya da taban fiyat tartışmalarında sürekli "15 yasa çıkmazsa yardım alamayız", "yeni bir kriz çıkar" sözleriyle insanların emeklerinin karşılıklarını, ürettiklerinin bedellerini bile almalarına karşı gelen Derviş IMF programının harfiyen uygulanması için elinden geleni ardına koymuyor. Bir taraftan eşiyile kol kola yurt gezilerinde sahte gülücüklerle şirin görünmeye çalışırken, diğer yandan da IMF'nin tehditlerini savurmaktan geri durmuyor.

Son olarak Tütün yasasının hazırlıkları için yaptığı görüşme kapsamında TZOB'ni ziyaret eden özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova'nın burada yaptığı bir açıklama "kriz" yarattı. Öyle ki Bülent Ecevit, Mesut Yılmaz ve Roma'da bulunan Kemal Derviş hemen birer açıklama yaparak Yalova'ya haddini bildirdiler. Kendinden çok emin bir şekilde "hiç kimse niyet mektubu, asker mektubu, bilmem ne mektubu gibi kavramlarla haddini aşamasın, sayısı 600 bini bulan bir kesimle ilgili oturupda Mayıs ayna söz verdik diye çalaka-lem kanunu hazırlanmaz. Bu konuda niyet mektubunu kim yazdı ve kim imzaladı ise sorumluluğunu o taşır." diyen Yalova bu haddini aşan açıklamanın sadece birkaç saat sonrasında yine televizyon ekranlarında söylediklerinin yanlış anlaşıldığını savundu "Tütün kanunu ilk bakanlar kuruluna yetiyecek" diyerek ayıbını örtmeye çalışan Yalova, Bülent Ecevit'in "talihsizlik" değerlendirmesinden ve istifa davetinden kur-

tulamadı. Ve kendi deyimiyle bir devlet adamının sorumluluğunu yerine getirerek istifa etti.

Yüksel Yalova'nın böyle bir çıkış yapması kuşkusuz ki tütün üreticilerini, halkını düşündüğü anlamına gelmiyor. Asıl neden IMF programı karşısında "direniyor" gözükersen, yıkıma uğrayan köylülüğe ben sizin yanınızdaydım mesajını vermek olarak anlaşılmalıdır. Popülist bir söylem olan bu yaklaşım Yalova'nın tamamen kendi çıkarlarını düşündüğünü ve bunun için de karşı bir görüntü vermesinde ifadesini buluyor. Çünkü bahsini ettiği niyet mektubuna hükümetin bir bakanı olarak kendisi de imza atmıştı.

Olay IMF'nin kulağına gitmeden örtbas etme telaşında bulunanların arasında olan Mesut Yılmaz olayla ilgili "zannediyorum maksadını aşan bir açıklama" derken Kemal Derviş Roma'dan olaya müdahale ederek "programın asla delinmeyeceğinin" mesajını verdi. Programda en ufak aksama ya dahi tahammülü olmayan ve IMF'nin kılıcını boğazında hisseden Ecevit'de tekrar bir açıklama yaparak hassas bir süreçten geçildiğini, herkesin sözlerinde de çok dikkatli olması gerektiğini savundu ve "Ekonomimiz bu yüzden sarsıntı geçirmiştir. Yalova istifa ederek bu sarsıntının giderilmesine katkıda bulunmuştur" dedi. Sonuçta her ne amaçla olursa olsun IMF'nin direktiflerine muhalefet etmenin, geciktirmenin, bırakın bunları laf etmenin bile bedelinin ne olduğu herkese gösterildi. Ve sadece 8 saatlik bu kargaşanın hazineye 5 katrilyonluk bir yük getirdiği söyleniyor. Birden hareketlenen borsa, dövizlerin artışı ve bu arada buharlaşan 5 katrilyon. Şimdi sorun, onların açısından sadece bu 5 katrilyon miktarındaki parayı emekçilerin cebinden nasıl çıkaracakları olmalı.

Bir kez daha diyalog çağrısı reddedildi. Devlet sesizliğini sürdürerek katletmeye devam ediyor

Ankara: HADEP, EMEP, SİP, ÖDP, DBP, ÇHD, İHD, DİSK, KESK, TMMOB, Türkiye ve Ortadoğu Vakfı, 68'liler Birliği Vakfı, Halkevleri, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Aydın ve Sanatçı Girişimi ve TUYAB ve TAYAD'dan oluşan bir grup, devlete ölüm oruçlarının bitirilmesi noktasında diyalog çağrısında bulunmak üzere iki otobüsle İstanbul'dan Ankara'ya hareket ettiler. Temsilciler 23 Mayıs 2001 tarihinde saat 21:00'de İstanbul TÜ-YAP kitap fuarı önünden yaklaşık 1000 kişilik kitlesel bir uğurlamayla yola çıkan çıktılar. Uğurlama sırasında İHD İstanbul Şube Başkanı **Eren Keskin** Ankara'ya ÖO'larında bir diyalog sağlanması için gittiklerini açıkladı. 24 Mayıs Cuma günü ise temsilciler Ankara girişindeki turnikelerde durduruldu. Yaklaşık 2 saat turnikelerde bekletilerek kimlik kontrolünden geçirilen temsilciler saat 12:30'da Kızılay'a ulaşabildiler. Ankara'daki devrimci demokratik kurumların temsilcileri, tutsak aileleri, öğrenciler, 11:30'dan itibaren Kızılay'daki Yüksel Caddesi'nde toplanmaya başladı. "Tecrit kaldırılсын, ölümler durdurulsun" "içerde dışarda hücreleri parçala", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz" sloganlarının haykırıldığı, alkış ve zılgıtların yükseldiği bekleyiş sırasında Mehmet Özer'in okuduğu şiirler coşkuyu ve öfkeyi daha da arttırdı. Zindanlarda şehit düşenlerin fotoğraflarının da taşındığı eyleme gençlerin katılımı yoğun. Sanatçı Efan Şeşen'in söylediği şarkılara bekleyiş sırasında hep birlikte eşlik edildi. İstanbul'dan

gelen kurum temsilcilerinin Kızılay'a ulaştığı haberi gelince bekleyişteki coşku daha da arttı. "Yaşam hakkına saygı, ölümleri durdurun" pankartıyla birlikte Yüksel Caddesi'ne ulaşan temsilciler "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz" sloganlarıyla karşılandı. İstanbul'dan beklenen temsilcilerin de gelmesiyle başlayan eylemde, İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** yaptığı konuşmada diyalog çağrısını yineledi. Aydın ve sanatçı girişimi adına konuşan **Haluk Gerger** ise "Artık tabutlar kaldırılmalıdır. Artık vicdanımız bu ölümleri kaldıramıyor. Tutuklularla görüşülmesini istiyoruz" dedi. Tutsak yakınları adına konuşan **Berran Yıldırım** ise; "Devlet; çocuklarımızı, gençlerimizi ortadan kaldırmak için F tipi gibi hapisaneleri yaptı" diyerek şu ana kadar 51 şehidin verildiğini, 100'ün üzerinde tutsağın sakat vaziyette olduğunu vurguladı.

TUYAB, TAYAD olarak diğer kurumlarla da bir araya geldiklerini belirten Yıldırım; devletin yeniden tutsaklarla görüşmelere başlamasını istedi. Dışarıda sürdürülen ÖO'da yaşamını yitiren Canan Kulaksız'ın babası **Ahmet Kulaksız** da konuşmasında, tutsakların taleplerinin kabul edilemez talepler olmadığına vurgu yaptı. Konuşmaların ardından, Cumhurbaşkanlığı'na, TBMM Başkanlığı'na, Adalet Bakanlığına gidecek olan heyetler oluşturuldu.

Cumhurbaşkanlığı'na İHD Genel Başkanı, **Hüsnü Öndül** başkanlığında; Sinan Tural, **Ali Rıza Yurtsever**, İbrahim Akkaya, **Ahmet Kulaksız**, Berran Yıldırım, **Güzel şahin**, Makbule Bek-

taş ve **Efan Şeşen**'den oluşan heyet gönderildi. Heyetin Cumhurbaşkanlığı'yla görüşmek için istediği randevu talebi reddedildi.

TBMM başkanlığına ise; TMMOB Başkanı **Kaya Güvenç** başkanlığında Abdullah Aydın, **Haydar İlker**, Kiraz Biçici, Haydar Kaya, Fatma Aslan, **Şeyho Demir** ve Özlem Kütük'ten oluşan heyet gönderildi. Heyetin TBMM Başkanı ve vekilleriyle görüşme isteği de reddedildi. TBMM başkanı ve vekillerinden görüşme talebi "Müsait değil" şeklinde yanıtlanınca heyet üyeleri daha sonra Meclis İnsan Hakları Komisyonu Başkanı **Hüseyin Akgül**'le görüştü. Görüşmede ÖO'larının Türkiye'nin gündeminde olduğu kadar dünyanın da gündemini meşgul ettiğini ifade eden Akgül çözüm için Cumhurbaşkanlığı'na daha önce de konuyu ilettiklerini söyledi.

Adalet Bakanlığı'na gönderilen heyette ise; **Haluk Gerger** başkanlığında Kazım Bakış, **Eren Keskin**, Yıldırım Kaya, **Metin Acar**, Oya Gökbayrak, **İbrahim Seyit Cemaloğlu** ve Zerrin Taşpı-

nar yer aldı. Heyetin görüş talebi kabul edilmedi.

Devletin, devrimci komünist tutsakların talepleri karşısındaki sessizliği ve katliamı devam ettirme politikası sürüyor. Devrimci demokratik kurumların, tutsak ailelerinin görüşmelerin başlatılması yönündeki tüm girişimleri ise sonuçsuz kalıyor. Aynı akşam devletin kurumları tarafından kabul edilmeyen görüşme taleplerinin sonuçlarına ilişkin de bir açıklama yapıldı. Saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde yapılan açıklamada bir kez daha devletin suskunluğu protesto edildi. Açıklamada konuşan Hüsnü Öndül, görüşme taleplerini yineleyeceklerini, diyalogların başlatıldığı ana kadar etkinliklerin süreceğini bildirdi. Ertesi gün (25 Mayıs 2001 tarihinde) tutsak aileleri devletin kurumlarıyla görüşme girişimlerini sürdürdüler. Yine Cumhurbaşkanlığı, Adalet Bakanlığı, TBMM, DSP vb. kurumlardan hiçbir yanıt alamayan aileler İHD Genel Merkezi'nde bir basın açıklaması yaparak devletin tutumunu protesto ettiler.

31 bin üreticiye icra darbesi

Samsun: Köylü düşmanı hükümet üreticinin kanını emmeye devam ediyor. Alelacele çıkartılan **şeker yasası** ve halen tartışılan **tütün yasası** ile geleceği yok edilmek istenen üreticiler, geçtiğimiz hafta buğday taban fiyatının belirlenmesi için yapılan toplantılar ve maliyetin altında belirlenen fiyatla bir kez daha yıkıma uğradı.

Bir yandan Ziraat Bankası'nın şubelerinin kapatılması ve kooperatiflere ayrılan ödenekle-

rin durdurulması ile boğuşan köylü bir yandan da ödeyemediği borçları yüzünden icrayla boğuşuyor. Köylüyü artık üretmez, yetiştiremez ve kazanç sağlayamaz duruma getirenler, bununla yetinmeyip üreticinin elindekine göz diktiler.

Önce Malatya'da ödeyemedikleri borçları yüzünden icraya verilen köylüler şimdi de Samsun, Sinop, Ordu ve Amasya'da icralık oldu.

Samsun, Sinop, Ordu ve Amasya illerinin bağlı olduğu Tarım Kredi Kooperatifi Samsun Bölge Birliği; kendilerinden kredi alan, ancak kredi borçlarını geri ödeyemeyen 31 bin üretici-

yi mahkemeye verdi.

Kredilerini kanuni günü geçmesine rağmen ödeyemeyen köylülerin kooperatife olan toplam borçları 67,9 trilyon lira. Bu miktarı ödeyemeyen üretici sayısı ise 31 bin. Köylüler bu borçlarını ödeyemedikleri için bu yıl da kredi alamıyor ve üretim yapamıyorlar.

Üstelik yeni uygulamalara göre kooperatiften kredi alan köylülerin faiz oranları %50'den, 120'ye yükseltildi. Bu şartlarda borcunu zamanında ödeyemeyen üretici cezalı duruma düşerek %170 oranında faiz ödemek zorunda kalacak.

Tüm alanlara; Değerli arkadaşlar

Merkezi DETUDAK 28 Mayıs 2001 tarihinde toplanarak hapisanelerindeki son gelişmeleri değerlendiren yeni sürecin yurtdışına yüklediği sorumlulukları ve görevleri tartışmış ve bir dizi kararlar almıştır. Merkezi DETUDAK hapisanelerindeki iradenin birleştirilmesinin tarihi bir sorumluluk olduğunu tespit ederek bu gelişmeyi selamladığını tüm kamuoyuna ilan eder. İradenin birleştirilmesi düşmanın manevralarını boşa çıkarmada son derece önemli bir gelişmedir. Ve bunun kitlelerde yaratacağı moral düşünüldüğünde gelinen aşamanın önemini daha iyi kavrayabiliriz.

İradenin birleştirildiği ve bunun uzun bir zamandır beklendiği bir aşamada **“Kuruluş”**un 28 Mayıs 2001 DETUDAK toplantısında **“Bir süre DETUDAK toplantılarına ve eylemliliklerine kalmayacaklarını”** açıklayarak çekilmesine DETUDAK birleşenleri ikna olmuş değildir. Sürecin daha güçlü eylem birlikleri oluşturularak karşılanmasının tartışıldığı bir ortamda Kurtuluş’un çekilmesini ciddi olarak eleştiren DETUDAK birleşenleri olarak bu tutumu olumlu görmek mümkün değildir. DETUDAK bu gelişmenin tüm bölgeler tarafından bilinmesini istemektedir.

Sürecin getirdiği sorumluluklar çerçevesinde DETUDAK aşağıdaki kararları almıştır.

tır.

Buna göre;

1) Legal kitle örgütlerinin açtığı imza kampanyası sonuçlandırılmış bulunuyor. Hapisanelerde devam eden Ölüm Orucunu destekleyen kurumların imzaları kamuoyuna açıklanacaktır. Politika ve Evrensel gazetesinden bunun bir ilan şeklinde yayınlanması istenecektir. Parasız yayınlanması kabul edilmediğinde ise ücreti ödenerek Politika gazetesine iki günlük bir ilanın verilmesi kararlaştırılmıştır. Görev bölümü; Politika gazetesine görüşme Devrimci Demokrasi, Evrensel’le Atılım, aynı ilanın Türkiye’de de uygun iki gazetede verilmesi görevi Partizan. Ve istisnasız tüm sosyalist basında bu ilanın yayınlanması.

2) Aynı imza metninin tüm Avrupa basınına fakslanması. Bu görev bölümü şöyle yapılmıştır.

Almanya basını Alınterimiz, Fransa basını Kızıl Bayrak, İngiltere Atılım, Avusturya Partizan, İsviçre Devrimci Demokrasi

3) Yapıların YD temsilcilikleri adına yeni bir bildirin çıkarılması.

4) 2 Mayıs 2001 tarihinde olanakların olduğu tüm alanlarda standların açılması, standlarda görselliğe önem verilmesi ve son açıklamaların yaygın bir şekilde dağıtılması.

Standlarda ortak pankart olarak **“Türkiye Hapishanelerinde katliamlar devam ediyor sessiz kalma”** yazılacaktır. Bu pankart Türkçe ve değişik dillerde olacaktır.

5) 19 Aralık’tan bu yana katliamda ve Ölüm Orucu’nda hayatını kaybedenlerin yer aldığı yeni bir afiş çıkarılacaktır.

6) Almanya, Fransa, İsviçre, Avusturya, İngiltere’de anti-faşist gruplar üzerinden bir çağrı yaptırılarak adı geçen ülkelerde bir yürüyüşün yapılma olanaklarının yaratılması. Şimdiye kadar tüm yürüyüşler hep bizlerin düzenlediği yürüyüşler oldu. Yerli halkı bu alana çekmek ve özellikle de turizm boykotunun başlatıldığı bir süreçte bu etkinlik çok daha anlamlı olacaktır. Bunun için tüm yerlerde DETUDAK Komiteleri bu durumu ciddi olarak tartışıp hangi anti-faşist grup üzerinden böyle bir çağrı yaptırılacaklarını kararlaştır-

tırıp harekete geçeceklerdir. Merkezi DETUDAK tüm ülkelerde merkezi bir toplantıyı 9 Haziran 2001’de uygun bulmaktadır. Almanya dağınık olduğundan yerel DETUDAK’lar bölgelerindeki anti-faşist gruplarla hemen ilişkiye geçmelidirler. Almanya’daki toplantı Frankfurt’da yapılacaktır. Adres en kısa zamanda tüm bölgelere gönderilecektir.

7) 16 Haziran da İsveç’in Göteborg şehrinde yapılacak olan G7 zirvesinde tüm dünya basınının orada bulunacağı düşünülerek Hamburg DETUDAK’a buraya katılım sağlanması için görev verilmiştir. Gerekli alt çalışmalar ve materyaller hazırlanarak katılım için olanakların hazırlanmasına girişilmelidir. Gidilecek alanda daha rahat hareket için Atılım’ın oradaki ilişkileri üzerinden gerekli yardım istenecektir.

DETUDAK (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi)

Cam işçileri grev önlüğünü taktı

İstanbul/Lüleburgaz: Kristal-İş’e bağlı cam işçileri 5 Aralık 2000 tarihinden beri süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine greve çıktılar. 24 Mayıs 2001 tarihinde Trakya, Paşabahçe, Anadolu, Çayırova, Mersin ve Lüleburgaz’da greve çıkan 6000 işçi adına gazetemize bir açıklamada bulunan Kristal-İş Sendikası Topkapı Şube Başkanı **Münür Dinler;** patrona 1 ay önce sendikalarının olumlu taleplerini belirttiklerini, ancak Türk-İş’in kamu sözleşmelerinde uzlaşıcı tavır sergilemesi üzerine, patronların anlaşabilecek maddelerinden vaz-

geçtiklerini belirterek, çalışanların greve değil kavgaya girdiklerini, bu kavganın sonunda açlığa kadar gideceklerini, başkada çarelerinin olmadığını vurguladı.

Aynı şekilde Lüleburgaz doğal muhabirimizin gazetemize gönderdiği haberde, Kırklareli Can, Oto Cam ve Trakya Cam’da çalışan 2000 bin işçinin grev önlüğü giydiği ve eyleme Lüleburgaz halkının da yoğun bir destek verdiği belirtiliyor.

Kamu sözleşmelerine inat cam işçileri grevde

Lüleburgaz-Doğal Muhabir:

Kristal-İş sendikası Lüleburgaz şubesine bağlı Kırklareli Cam, Trakya Cam ve Oto Cam fabrikalarında çalışan 2 bin işçi; 5 Aralık 200’den beri devam eden görüşmelerden sonra anlaşma sağlanmaması üzerine greve çıktı. Grev; 24 Mayıs 2001 Perşembe günü saat 11:00’de işçilerin tezgah başından ayrılmasıyla başladı. Daha sonra her üç fabrikanın işçileri büyük bir coşkuyla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca sık sık **“Yaşasın işçilerin birliği”**, **“Geliyor geliyor**

cam işçisi geliyor”, **“İşçiyiz haklıyız, kazancağız”**, **“Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye”**, **“İşçi memur ele genel greve!”** sloganları atıldı. Fabrikalardan çıkıp yürüyerek geldikleri Tekirdağ yol sapağında Kristal İş Lüleburgaz Şube Başkanı **Ahmet Aksungur** ve Genel Mali Sekreter **Hasan Bilgiç** TİS’ler ve grev hakkında birer konuşma yaptılar. Konuşmalardan sonra Büyük Karıştıran kasabasına düzenli bir şekilde yürüyüşe devam eden işçilere diğer fabrikaların işçileri de alkışlarıyla destek verdi.

Buğday taban fiyatlarında köylünün ölüm fermanını imzalayan devletin iki yüzlülüğü

Buğday'da IMF dönemi

Tokat /Turhal: Nüfusun %45'inin geçimini tarımla sağladığı ülkemizde devlet, efendisi olan emperyalizmin dayatmaları ile adım adım tarımı tasfiye ederken, son yaşanan krizi de bahane edip "Güçlü ulusal program" adı altında meclisten geçirdikleri yasalarla zaten emperyalizme bağımlı olan ülkeyi tamamen teslim ediyorlar. İşçiye, köylüye, emekçiye her alanda yapmış oldukları paket saldırılarla her kesimin ölüm fermanlarını vermiş oldular. Bu saldırılardan en büyük payı alanlardan birisi de köylülük oldu. İthal bakan Derviş "özellikle eğer birisine destek verilecekse, bu desteğin en zor durumda olana, en dar gelirliye gitmesi gerekir. Bu çok önemli" derken dar gelirli den kimi kastettiği ortada. Esnafın, köylünün vergi ve prim borçları yüzde yüzlere varan faizlerle artırılırken, Derviş patronlara vergi ve prim indirmisi sözü veriyor. Derviş'in dar gelirli den kastettiği patronlar, hortumcular olmalı.

Tarımin tasfiye edilmesi saldırısında Sırada buğday üreticisi vardı. Devlet bunda da gecikmedi. Geçen sayımızda; gümrük vergilerinin düşürülmesi maliyetin altında açıklanan taban fiyatı ile köylünün nasıl mağdur edildiğine kısaca değinmiştik. Öncelikle IMF'ye gönderilen "niyet mektubunda" hükümeti oluşturan 3 partinin liderlerinin (DSP, MHP, ANAP) imzasıyla işçinin, köylünün idam fermanlarının imzalanmış oldu. Ardında bu idamları hayata geçirmek gerekiyordu. İlk olarak ithal malı ülkeye daha rahat girebilmesi için gümrük vergisini düşürdüler. Ülkeye daha rahat yabancı mal sokulmasını kolaylaştıran yasalar çıkarttılar. İkinci adım olarak; ülkedeki tarımı, köylüyü öldürmek gerekiyordu ki Avrupa'nın, Amerika'nın ellerindeki stoklar ülkeye sokulabilsin. IMF'ye gönderdikleri niyet mektubunda köylüye, üreticiye verilen buğday taban fi-

yatlarının dünya fiyatları seviyesinde olacağı taahhüt edilmişti. Ancak bu fiyatlar baz alınırken, dünyadaki girdi fiyatlarıyla ülkemizdeki girdi fiyatlarının aynı olmadığı göz önünde dahi bulundurulmuyor. Sadece şubat kriziyle birlikte ülkemizde girdi fiyatları faizler en az % 100 arttı. Çiftçinin kredi borçları %95 - %100 olarak artarken, akaryakıt aynı şekilde 6-7 defa yapılan zamlarla % 100 arttı. İlaç fiyatları 4 katına, gübre fiyatları 3 katına (krizden önce 100 bin olan gübrenin fiyatı şu an 300 bin lira) çıktı. Yine tohum bedeli, işçilik aynı şekilde arttı. Türkiye Ziraat Odaları Birliğinin yaptığı açıklamaya göre maliyeti 200 bin liraya gelen bağdaya köylü 234-266 bin lira arası taban fiyat istiyor. MHP'li Tarım ve Köy İşleri Bakanı Hüsni Yusuf Gökaltp ise köylünün maliyetini hesaplayarak değil, IMF'ye verilen niyet mektubundaki "... %20'den fazla alınmayacağı" maddesinden hareketle niyet mektubunda verilen sözü aşmayacak. Ve efendilerini kızdırmayacak şekilde hesaplama yaparak 178 bin lira öneriyor. Bu ücreti dahi kabul etmeyen ithal bakan Derviş "IMF'ye sözümüz var, kaynağı belli olmayan paranın sorumluluğunu alamayız" diyerek efendisi, patronu "IMF'den aferin alabilmek için 155 bin lira öneriyor. Ardından Bakanlar Kurulu toplanıyor, sözüm ona bir restleşme, bir kavga başlıyor. MHP'li Hüsni Yusuf Gökaltp sözde köylüyü savunuyormuş gibi "çiftçiyi ezdirmeyeceğini köylüden yana olduğunu, onları düşündüğünü" söylüyor. Derviş "IMF'ye söz verdiklerini, programı deldirtmeyeceğini" söylüyor. Sözde yarattıkları gerginlik tırmıyor, Bakanlar Kurulunda çözülemeyen kriz Başkanlar Zirvesinde çözülüyor. 164 bin lirada uzlaşıp köylünün ölüm fermanını imzalıyorlar. "Tavşan kaç tazıtut" yani bir taraftan köylüyü, tarımı

öldürmek için son darbeyi vururken, diğer taraftanda "sizleri kurtarmak için elimizden geleni yaptık" diye ortalığı veriyansın ediyorlar. IMF'ye emperyalistlere taahhütte bulunup, herşeye imza atarken, işçinin, köylünün, emekçinin, esnafın ölüm fermanları olan yasaları çıkarırken, ülkeyi satarken, zenginliklerimizi peşkeş çekerken hiç tereddüt etmeyen hatta bunları onaylamak için birbirleriyle yarışan ortaklar halkı kandırabilmek için bin bir yalana, manevraya başvuruyorlar. Öyle ki kavgasını yapıyor

gözüktükleri taban fiyatı üreticinin maliyetini dahi karşılamıyor. Geçen yıl da köylüye, üreticiye buğdayda, maliyetin altında 102 bin lira taban fiyatı verilmiş. Ve birçok üretici buğday ekememiş, tarlasını boş bırakmıştı. Bu yılki 164 bin liralık taban fiyatı da gösteriyor ki boş kalan tarlaların sayısı daha da artacak. Tabi bununla birlikte açlık yoksulluk da artacak.

Derviş, devlet bankalarını (Ziraat-Halk ve Emlak) zarar etmesinde "Görev zararının" çiftçi, esnaf ve küçük işletmelere verilen krediler ile afet yardımları nedeniyle olduğunu savunuyor. Yani zarar eden bankaların sorumlusu hortumcular değilmiş köylüler, esnaf ve küçük işletmelermiş. Kargaları bile güldürecek bu tür yalanlarla önce bu kesimlere köylüyü hedef gösterip ardından köylüye, üreticiye yapılan sübvansiyonlar kesiliyor. Derviş'in bu söylemleri ve doğal olarak IMF'nin istekleri doğrultusunda Devlet kuraklık, yangın, sel vb. afetlerden zarar gören köylünün kredi borçlarının ertelenmesi ve tohumluk kredi verilmesini ön gören yasanın iptali için başvurdu. Her hangi bir afet durumunda üretici yardım alamayacak. Elindeki ürünü giden köylü, yardım alamayacağı gibi bir de borcu için sıkıştırılacak. Oysa ürün olmaz, gelir olmazsa köylü borcunu nasıl ödeyecek? Yani devlet köylüye en zor gününde ne halin varsa görüyor.

Devlet köylüye en son darbeyi vurmaktan da kaçınmıyor. IMF'ye hububat destekleme ve alım miktarının kısılması ve ihtiyaç fazlası hububat stokunun eritilmesi konusunda taahhütte bulunan devlet, maliyetin altında taban fiyattan sonra birde üreticinin, ürettiği ürünün 3,5 milyon tonunun Toprak Mahsulleri Ofisi tarafından alınmasını istiyor. Buğdayda bu yıl beklenen 18-20 milyon tonluk hasattan devlet sadece 3,5 milyon tonunu alacak. Geriye

kalanını köylü tefeci-tüccara satmak zorunda kalacak. Bu da demektir ki Köylü buğdayını maliyetinin altındaki 164 bin liraya bile satamayacak. Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıda olan ülkemizde zaten tefeci-tüccarın elinde can çekişen köylü son nefesini de onların elinde verecek.

Bundan 9-10 yıl öncesine kadar tarımda, dünyada kendi kendine yeten 7 ülkeden biri olan ve tarım ürünlerini ihraç eden Türkiye bugün ithal ediyor. Aşağıdaki tablonun incelenmesi bile köylünün ne hale geldiğinin anlaşılmasında yeterli olacaktır.

Mercimek: Dünyanın en büyük üç mercimek üreticisi ülkelerden birisi. 1990'da üretim 846 bin ton, ihracat 242 bin tondur. Bugün üretim 180 bin ton. ABD ve Kanada'da 100 bin tona yakın, mercimek ithal ediliyor.

Buğday: 1990'larda 20 milyon ton üretiliyordu. Son 5 yıldır 15-18 milyon tona düştü. 1999'da 1.5 milyon ton ithal edildi. Geçen yıl bu rakamdan da fazla ithal edildiği istatistiklere yansdı.

Nohut: 1990'da üretim 850 bin ton, ihracat 277 bin tondur. 2000'de üretim 300 bin tona düştü. Meksika'dan ithal ediliyor.

Mısır: Geçen yıl 839 bin ton ithal edildi.

Patlamalık mısır: Yıllık Arjantin'den 20 bin ton ithal ediliyor.

Fasulye: 1990'larda 300 bin ton üretim yapıyordu. Şimdiki üretim 80 bin ton civarında. Önceden ihraç yapılıırken şimdi İran, ABD, Arjantin ve Çin'den 760-80 bin ton ithal ediliyor.

Fındık: Türkiye dünya fındık üretiminin %80'ini elinde bulunduruyor. Şimdi Azerbaycan'dan kaçak fındık ithal ediliyor.

Pamuk: Yıllık pamuk üretimi 1 milyon 200 bin ton. 1999'da 749 bin 571 ton üretildi. 116 bin ton ihraç, 282 bin 828 ton ithalat yapılıyor.

Tütün: 1999'da üretim 259 bin 478 ton iken, 2000'de 216 bin 90 tona düştü.

Ayçiçeği: 1996'da üretim 1 milyon tondur. Geçen yıl 600 bin ton tona düştü. Geçen yıl yapılan ithalat 97 bin 842 ton oldu.

Pirinç: Toplam 700 bin tonluk tüketimin üçte ikisi ABD, Avustralya, Mısır ve İtalya'dan ithal ediliyor.

Çıkarılan yasalarla emperyalizme olan bağımlılığımız günden güne pekiştiriliyor. Vatansızlık adı altında ülkeyi satanlardan halkı açlığa yoksulluğa mahkum edenlerden halk mutlaka hesap soracaktır. Bu talancılardan hesap soracak tek güçde halkın örgütlü gücüdür. Hesap sormak için örgütlene lim, halkın gücünü gösterelim

Tokat köylüsüne koruculuk dayatılıyor

Tokat-Turhal: Devletin zulümüyle, baskılarıyla, işkenceleriyle hepimiz bir şekilde tanıştık. Hele bu savaş bölgelerindeyse daha da katmerleniyor. Yapılan zulümlerle, işkencelerle insanlarımız, en güzel değerlerinden vazgeçirilmek isteniyor. Baskılarla, karalamalarla en doğal, en meşru yasal haklarımız bile suçmuş gibi kabul ettirilmeye çalışılıyor. Onlara göre yasal olup, devlete vergisini veren yayınlar eğer halkın sorunlarını, gerçekleri dile getiriyorsa yasaktır ve suçtur okumak. Övünüp, bir erdem olarak gördüğümüz devrimci olmak, suç. Hatta devrimcilere selam vermek, demokrat olmak, ya da devletin keyfi uygulamalarına karşı olmak, kendi hakkını aramak bile suç. Kendi erdemlerine sahip çıkıyorsan, devletin işbirlikçisi, kelle avcısı, zulmünün alkışçısı değil-sen gözüne alınabilir, işkence görülebilir, hatta "terörist" suçlamasıyla tutuklanabilirsin. Bunlar karşısında sen sustukça daha çok üzerine gelecekler/geliyorlar. Sustukça zulüm daha da katmerleniyor. Bu baskılara artık "dur" demek gerekiyor. Halk kendi gücünü görmeli ve örgütlü güce dönüştürmeli. Ancak halkın örgütlü gücüyle baskılara işkencelere dur denebilir.

Bundan, önceden başlatmış olduğumuz röportaj dizimizle olanaklarımız ölçüsünde değişik köylülerle röportaj yapıp, devletin köylülere uyguladığı dayatma ve baskıları anlatmaya çalışacağımızı belirtmiştik. Şimdi Dive (Günevi) Köyündeki baskıları anlatacağımızı düşündüğümüz röportajla devam edelim.

İK: Devletin köyünüze ve bölgeye yönelik ne gibi baskı ve dayatmaları var?

Köylü: Devletin bölgemizde ve köyümüzde Olağanüstü -Hal (ilan edilmemiş bir OHAL) uygulamaları halen devam ediyor. Köyümüz yayla için Topçam yaylasına çıkıyor ama devlet yaylaya çıkış izni silah verilerek veya senet karşılığı silah alındığını imzalatılarak çıkılmasını istiyor. Bu durum çevre köylerde de böyle.

İK:Silah verilmek istendiğinden bahsettiniz. Karakol kurma ve koruculuk dayatmaları mı

var?

Köylü: Karakol kurma çalışmaları yok ama koruculuk dayatmaları var. koruculuk dayatmalarını diğer bazı köyler gibi bizim köylülerimiz de kabul etmemekte. Kime karşı silah alacağız? Onlar bizim çocuklarımız. Köylü bizim çocuklarımızla yüzyüze kalmak istemiyor. Hem bizim köyümüz Tokat Merkeze bağlı bir köy ve şehir merkezine uzaklığı 5 kilometre. Nefes alınsa asker ulaşabilecek durumda. Yine de köylünün silah alıp koruculuğu kabul etmesini istiyorlar. Köye yakın olan **Kocacı Köyü** ilkokulunu karakol haline getirdiler. Birde Hasan Baba Köyü'nün altlarında özel Hareketin gözetleme kulelerinin, termal kameraların olduğu söyleniyor. Bir de geceleri arazide geziyorlar.

Bizim bu taraflar doğu tarafına geçiş güzargahı olduğu için bu kadar baskı yapıyor köylüye.

İK: Yaylaya çıkışların şarta bağlandığını, yasak olduğunu belirttiniz. Biraz açabilir misiniz bu meseleyi?

Köylü: Evet yayla yasakları var ve hala da geniş bir şekilde uygulanmaya çalışılıyor. Daha öncesinde yine yasaklanmıştı ama 2 yıldır çıkılıyordu yaylaya? Şimdi tekrar yasaklandı. Tokat ve çevresindeki köy

muhtarları karakoldan çağırılarak yaylaya gitmek isteyenlerin başta da belirttiğim gibi silah karşılığı izin verileceğini söylüyorlar. Köylü de silah kabul etmediği için yaylaya çıkmıyor.

İK: Yayla yasağı hayvancılık yapan köylüyü, hayvancılığı nasıl etkiliyor?

Köylü: Yayla yasağı hayvancılığı çok olumsuz etkilemektedir. Şöyle ki köyümüzde su yeterli değildir. Otlak ve mera alanları köyümüze uzak olduğundan hayvanlar zor gidip gelmekte hayvanların ayakları ise yara olmaktadır. Yayla ise düz bir alan. Köyümüzde karasığır hayvancılığı yapıyor. Yayla bu

hayvancılığa uygundur. Uluslararası tarım anlaşmalarıyla yok edilmeye çalışılan hayvancılığa bir de bunları eklediğimizde hayvancılık tamamen ölüyor. Gidilememesi durumunda köylü süt ve süt ürünleri mamüllerini kendisi yapamayacak, satın almak zorunda kalacak. Bu böyle nereye kadar gidecektir?

İK: Bu yasaklar, baskılar köylüyü nasıl etkiliyor?

Köylü: Köylü psikolojik baskı altında. Bu uygulamalar halkta tedirginlik, korku yaratıyor. Bir de hayvancılık öldürüldü, halk zaten ekonomik sıkıntı yaşıyordu, daha da fazla yaşayacak.

Yeni OHAL bölgesi: Tokat

Haber Merkezi: Tohumun kök saldıği topraklar olan Tokat ilçe ve köylerinde yaşayan halklar üzerinde 90'lı yıllardan sonra her geçen gün devletin zulmü artmaktadır. Özellikle orman içi ve orman sınırı olan köylerde devlet güçlerinin "teröristlere yardım ediliyor" gerekçeyle baskı ve şiddeti daha da çekilmez bir hal aldı. Köylere dönemez hale gelen İstanbul'daki Tokatlılar bölgede yaşanan baskıyı kamuoyuna duyurmak amacıyla İHD'de 6 Haziran Çarşamba günü

bir basın toplantısı düzenledi. Saat 11:30'de başlayan toplantıda söz alan TUM TOK-DE (Tüm Tokatlılar Derneği) Genel Sekreteri **Mustafa Gürsoy**; "Güvenlik güçleri, Kaymakam ve Valiliğin köylüleri potansiyel suçlu olarak gördüğünü belirterek; köylerin boşaltılmak istendiğini hatta Mescit Köyünün tamamen boşaltıldığını söyledi. Bölge halkının geçim, kaynağı olan tarım ve hayvancılığın yayla yasakları nedeniyle yapılamaz hal aldığıni söyleyen Gürsoy; "To-

kat kırsal bölgesinde resmen olmasada fiilen olağan üstü hal uygulanmaktadır" şeklinde konuştu.

Konuşmasında zorla koruculuk uygulanmasına da değinen Gürsoy; "Köylüler silahlandırılmakta, koruculuk yerleştirilmekte, silah almayanlar tehdit edilmekte ve bölgeden uzaklaştırılmaktadır" dedi. Gürsoy; konuşmasının sonunda, yayla yasağının kaldırılmasını, keyfi uygulamalara son verilmesini, halkın temel ihtiyaçları olan eğitim, sağlık ve sosyal koşullarının düzeltilmesini istedi.

Bergama Köylüsü: Ölene kadar direneceğiz!

İzmir: Emperyalist haydutlar tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de saldırılarını tüm azgınlığıyla ve kokuşmuş politikalarıyla sürdürmektedirler. İşçi sınıfını sefalet ücret artışlarıyla köleleştirmeye, köylülüğü "tarımın tasfiyesi" ile yok etmeye, kamu emekçilerini "Sahte Sendika Yasası"yla kapıkulu olmaya, öğrenci gençliği "paralı eğitim" dayatmasıyla sömürmeye, zindanlardaki devrimci-komünist tutsakları "F" tipi tecrit terörü ile imha etmeye çalışan emperyalizm ve onların yerli uşakları kirli oyunları ve politikalarını yoğunlaştırarak devam ettirmeye çalışıyorlar. Bu politikaların bir ayağı da 12 yıldır Bergama köylüsü üzerinde oynanıyor. Eurogold'a karşı 12 yıldır Bergama köylüsünün inançla sürdürdüğü "Siyanürlü altına hayır" mücadelesini yine kendilerine özgü kirli ve kokuşmuş politikalarla kırmak istiyorlar.

Yakın bir tarihte Eurogold'un ortağı Normanday isimli şirket tüm hisseleri alarak Eurogold'un işletmeyi yeniden Normandy Madencilik A.Ş. adı altında faaliyete geçirmeye çalışıyor. Normandy isimli şirketin yetkilileri verdikleri ilanlarla; yaptıkları işin yasal olduğunu, siyanür kullanmanın hiçbir ülkede yasak olmadığını, ülkemizin yeraltı zenginliklerinin değerlendirilmediğini, bu madenlerin değerlendirilmesi durumunda ülkemizde kesinlikle hiçbir eko-

nomik krizin yaşanmayacağını belirtiyorlar. Şirketlerinin birçok ülkede 17 madende işletmecisi olduğunu, Bergama halkına da işletmenin açılması halinde yüksek maaşlı iş imkanı sağlayacağını ve işletmenin çevre teknolojisiyle işleyip çevreye kesinlikle zarar vermeyeceğini söyleyerek halkımızın gözünde hayırsever yatırımlarla ülkemizi düşünen şirin bir şirket gibi görünmeye çalışıyorlar. Her ne kadar ismi değişse de Eurogold'un zihniyetini devam ettireceği açıkça ortadadır. İşletmede hiçbir yapısal değişikliğe gidilmemiştir.

Eurogold olan ismini Normandy Madencilik A.Ş. olarak değiştirerek kamuoyu önünde teşhir olmuş olan yüzünü gizlemeye çalışan şirketin, yeniden siyanür yöntemiyle üretime başlaması Bergama köylüsünü ayağa kaldırdı. 27 Mayıs sabahı Bergama Çevre Yürütme Kurulu Başkanı **Oktay Konyar** önderliğinde Ovacık'ta bulunan maden sahasını işgal eden köylüler; üzerlerine benzin dökerek kendilerini "yakma" tehdidinde bulundular. Burada bir konuşma yapan Konyar; "**Biz davamızda haklıyız. Çocuklarımızın sakat büyümesini, topraklarımızın zehirlenmesini istemiyoruz**" diyerek sonuna kadar direneceklerini söyledi. Daha sonra İzmir-Çanakkale yolunu trafiğe kapatarak eylemlerini sürdüren köylülere saldıran jandarma güç-

leri kimin tarafında olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Jandarma saldırısını taşlar ve sopalarla karşılık vererek püskürtmeye çalışan köylüleri kışkırtmakla suçlanan Oktay Konyar'ın gözaltına alınması üzerine tepkilerini daha da sertleştiren köylüler; iki astsubayı yakalayıp üzerlerine benzin döküp yakma tehdidinde bulundular. Bu kararlılık karşısında geri adım atmak zorunda kalan jandarma subayı **Metin Öztürk** Konyar'ı serbest bırakmak zorunda kaldı. Bunun üzerine eylemlerine son veren köylüler; bu maden buradan sökülüp atılana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini vurgulayarak maden alanından ayrıldılar.

Bergama'daki son gelişmeleri yerinde incelemek ve siz okurlarımıza mücadele içerisindeki köylülerimizin kendi ağızlarından daha detaylı bilgilere ulaştırmak amacıyla yola koyuluyoruz. Bergama'ya vardığımızda bizleri Ovacık ve Narlıca köylerine götürecektir. İlk önce taksi şoförüne ve daha sonra görüştüğümüz köylülerle başlıyoruz son gelişmelerle ilgili sohbetimize köylülerle yaptığımız röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

İşçi-köylü: Bildiğimiz üzere Eurogold şirketi ismini Normandy Madencilik A.Ş. olarak değiştirdi. Sizce şirket böyle bir değişikliğe neden başvurmak zorunda kaldı?

Taksi şoförü: İsim değişikliğinde çok amaç var. Herşey baştan Eurogold adını halka unutturmaya çalışarak "Ovacık 2000 Altını" ismiyle getirmeye çalıştılar. O isimle o zaman şirketin İngiliz ve Kanada'lı ortakları vardı. Onlar da çevrecilerin baskısıyla ortaklıktan ayrılınca Avustralya'lı sahibi Normandy Madencilik adı altında tek başına kaldı. Yani bu-

radaki amaç şu Eurogold üzerindeki kötü imajı yok etmek. Yeni isimle halka kabullendirmek, tahkim yasasıyla teslim almak. Buradaki mahkeme kararlarını hiçe sayıp çalışmalarına yeniden başlamak ve yeni bir kadroyla gelmek. Eurogold'u kaldırıp Normandy Madencilik ismiyle gelmesi buradaki 10 yıllık mücadeleyi hiçe sayıp yeniden aynı süreci başlatacak. Burada amaç isim üzerinde değil, isim ne olursa olsun para kazanmak.

İ.K: Peki bu işçi alımlarında ne yapıyorlar?

Taksi şoförü: İşçi alımlarında Bergama'dan, Soma'dan, Kınık'tan, Edremit'ten, Manisa'dan gelenler var. Şimdi onlar halktan okuma yazması olmayanlara hatta akli dengesi yerinde olmayanlara bile form dağıtmışlar. Bunlar toplam 8500 kişi. Sonra Aliğa ve Bergama Kamyoncular Kooperatifi'ne müracaat etmişler. Müracaatlar oraya yapılıyordu, hiç kimse gitmemiş, sonra bu yalanı uyduruyorlar. Birkaç köylü müracaat ediyor ama bunlar toprağı olmayan köylüler. Çevre köylerden işçi alacaklarını söylüyorlar, niye başka illere form gönderiyorlar ve gazetelere ilan veriyorlar. Üretime başladık, başlayacağız diyerek insanları kandırıyorlar. Bu güveni işi olmayan insanlara veriyorlar. Ekonomik krizden, işsizlikten faydalanarak eylemimizi kırıyor. Bizim karşımıza bazı güçleri çıkarıyor. Bizmi 12 yıllık mücadelemiz boyunca güvenlik kuvvetleriyle bir sorunumuz olmadı. Ama dün bir Astsubayın küfür etmesiyle ve sosyal demokratım diyen bir belediye başkanının emriyle, itfaiyenin halkın üstüne su sıkması insanları tahrik etti. Verilmiş mahkeme kararlarına rağmen siyanürcü şirketin gazetelere ilan vermesi insanları tahrik etti. Nasıl bir tahrik ve provokasyon ortamı yaratırlarsa yaratsınlar buradaki mücadele devam edecek. Bu şirket buradan gidinceye kadar. İnsanlar "ölmeye geldik" diye bağırıyorlardı. Bu kararlılık demektir.

Munzur Vadisi'ne sahip çıkalım

Haber Merkezi: Emperyalistlerin ve onların uşaklarının bitmek bilmez kar hırsının yerküreyi yaşanmaz hale getirdiği ortada olan bir gerçektir. Bu hırs ve talan nedeniyle yerküreye çok büyük tahribat verilirken, yaşayan canlılar içinse tehlike her geçen gün daha da artıyor. Üç-beş emperyalistin emirlerinden çıkmayan Türkiye'deki egemenler, Bergama'da siyanürle altın çıkartıyor. Akkuyu'ya nükleer santral kurmaya çalışıyor. Sinop'ta efendilerinin zehirli bidonlarını saklıyor, ender rastlanan bitki türleri ve soyu tükenmekte olan hayvan türleri ile, koruma altındaki Munzur Vadisi'ni yok edecek projeler hazırlıyor.

Adına "Munzur Barajlar Projesi" dedikleri aslında "Munzur Vadisini Yok Etme Projesi" olarak gündeme getirilen proje karşı ve vadinin sular altında kalmaması için Tunceli'ler Derneği, Galatasaray Postanesi'nden Cumhurbaşkanlığı'na faks çekme eylemi yaptı. Eyleme yıllardır mücadeleleriyle direnişin simgesi haline gelen Bergama'lılar İnsan Hakları Savunucuları ve Yeşiller Vakfı'nda destek verdi.

"Munzur Vadisi'nde baraja hayır!", "Munzur Vadisi sular altında kalmasın!" vb. dövizler ve Munzur Vadisini'nin resimlerini taşıyan kitle 5 Haziran salı günü, saat 13:30'da postane önünde toplandı. Eylemde konuşma yapan Tunceli'ler Derneği Başkanı **Nimet Tanrikulu**, tüm güzellikleriyle Tunceli'nin birçok köyü boşaltılmış, arazisi mayınlanmış, doğası tahrip edilmiş, ormanlarının yakılmış olduğunu belirtti. "Munzur Barajları Projesi" olarak ifa-

de edilen 8 adet baraj ve hidro-elektirik santralinin yapımı ile 85 km uzunluğundaki

Munzur Vadisinin sular altında bırakılarak yok edilmek istendiğini aktaran Tanrikulu, "Tüm insanlığı bu insani mücadeleye destek vermeye çağırıyoruz" dedi. Eylemde söz alan Bergamalı direnişçilerden **Oktay Konyar**; "Doğanın gerçek sahipleri bizleriz" diyerek köyleri sahip çıkmaya çağırdı. Daha sonra postaneye giren temsilciler faks çektikten sonra kitle dağıldı.

Greenpeace üyelerinden 33 saatlik eylem

Haber Merkezi: Emperyalist sistem; daha fazla sömürü, daha fazla kar hırsı uğruna yalnızca insan ve insani değerleri

yok etmekle kalmıyor, aynı zamanda doğayı ve çevreyi tahrip ederek, dünyamızı gün geçtikçe yaşanmaz hale getiriyor. Doğa ve çevrenin daha fazla kirletilerek yok olmaya yüz tutmasını engellemek amacıyla dünyanın bütün ülkelerinde faaliyet sürdüren Greenpeace üyelerinin eylemlilikleri ülkemizde de sürüyor.

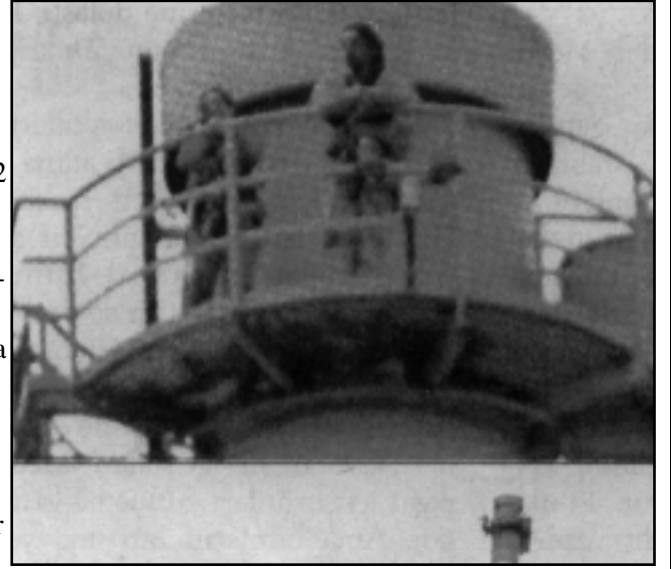
Greenpeace üyeleri 22 Mayıs günü; İzmit- Alikahya Beldesinde kurulu İZAYDAŞ (İzmit Atık ve Artıkları Arıtma- Yakma ve Değerlendirme AŞ) a ait tesislerin önüne koydukları konteynere kendilerini zincirleyerek zehirli atık ve artıkların yakılarak çevrenin kirletilmesini protesto ettiler. Eylemi gerçekleştiren grubun göz altına alınması üzerine tesislerin 65 metre yüksekliğinde bulunan bacasını 33 saat işgal eden "Toksit Maddeler Kampanyası" Türkiye sorumlusu Banu **Dökmecibaşı** ve **Ziya Zobanoğlu**'nun eylemine İzmit halkının destek vermesi gözlerden kaçmadı. Eylem sonrası Greenpeace adına bir açıklama yapan **Eroj Scott**, Çevre Bakanlığı'nın İZAYDAŞ AŞ'nin çevreye zarar verdiğini ve bu nedenle tesisin gözlem altında tutulacağı yönlü açıklama yapması üzerine eyleme son verdiklerini söyledi. Gözaltına alınan eylemciler ise sorguları tamamlandıktan sonra çıkarıldıkları savcılık da serbest bırakıldılar.

Bu arada emperyalizmin çevre düşmanlığının boyutlanması üzerine gerek Greenpeace gerekse diğer, doğa ve çevre kuruluşları ile anti-emperyalist güçlerin eylemlilikleri sonucu İsveç'in Başkenti Stockholm'de bir ara-

ya gelen 100 den fazla ülkenin çevre yetkilisi çok zehirli olarak bilinen ve "kirli düzine" adı verilen 12 maddenin yasaklanmasında anlaştı. Türkiye'nin de imza koyduğu anlaşmanın ardından bir açıklamada bulunun Greenpeace örgütlü sözcüsü **Kevin Stairs**; "imza işlemleri bir başlangıçtır. Asıl iş anlaşmanın bir an önce yürürlüğe girmesi ve 'kirli düzine'ye daha fazla maddenin eklenmesidir" şeklinde konuştu.

Özellikle bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ve sömürge ülkelerde çok kullanılan bu 12 madde; sakat doğum ve kanser gibi sorunlara yol açıyor. Ayrıca bu maddeler hava yoluyla çok uzaklara yayılabiliyor.

Görüldüğü üzere emperyalizm yaşamsal alanlarımızı gün geçtikçe daraltıyor. Bu duruma son vermek ve bu sistemi tarihin çöplüğüne atmak için tutarlı ve kararlı anti-emperyalist mücadele yürütmekten başka çaremiz yok. Bu onurlu davaya tüm gücümüzle katılıp, destek verelim. Unutmayalım çocuklarımıza mutlu bir gelecek ve sağlıklı bir ortam, ancak bu kavganın zaferle sonuçlanmasıyla mümkün olacaktır.

İ.K: Gazetelerde Eurogold'un çalışmaya başlamaya başladığı ilanları vardı sizce Eurogold ya da Normandy buradaki madeni çalıştırabilecek mi?

Köylü: Şu anda tam başlamış değil. Halkın tepkisini ölçüyorlar. Başlasak ne olur diye. Biz bu mücadeleye devam edeceğiz madeni açtırmayacağız.

İ.K: Bundan sonraki eylemlilikleriniz nasıl olacak?

Köylü: O maden kapanmadıkça ölüm bile olsa sonuna kadar devam edeceğiz. Kanuni yollardan eylemlerimizi yapacağız. Utan-

maz belediye başkanı itfaiyeyi gönderip halkın üzerine su sıkıyor. Sadece Bergama değil diğer ilçeler de var, silahı çekip bize küfrediyordu.

İ.K: Peki jandarma size niye küfredip cop vuruyor?

Köylü: Direndiğimiz için, Alevi köyü olduğumuz için. Gazeteye bakın (Gözcü) ne yazmış. Bergama köylüsü asker yakıyor. Biz neden asker yakalım. Burada siyanürle altın çıkarıyorlar, devlet kararı, mahkeme kararı olmasına rağmen yine de siyanürle altın çıkarıyorlar.

İ.K: Ama o izni ona devlet veriyor?

Köylü: Bu belayı devlet sardı bizim başımıza. Bu siyanürle çalışacak insanlar ölecek. Baştakiler bunu bilmiyor muydu? Devlet sattı bu toprakları. Şimdide yeni bir oyuna başvuruyorlar. İnsanları kandırıp 14 bin kişiye form verdi bu 14 bin işçiyi nerede çalıştıracak. Öldükten sonra çalışmanın ne anlamı var. Dün biz bunu söyledik diye asker yaşlı bir anaya küfür ediyor.

İ.K: Sizin askerinize, size niye küfür edip cop vuruyor? As-

kerler sizi mi koruyor yoksa Eurogold'u mu koruyor?

Köylü: Bizim olsa bizi korurdu ama yıllardır olduğu gibi dün de Eurogold'u korudu. Eurogold'un askeri ama onun başındaki emir veriyor yoksa asker benim benim çocuğum. Kendi topraklarını savunmuyor ki? Bize yardımcı olacağı yerde bize küfür edip copladı? Zamanında askeri koruduk ama hiçbir şey olmadı. Hatta madeni koruyorlar. İster Eurogold olsun ister Normandy. Bu maden kapanıncaya kadar eylemlerimiz devam edecek. Biz kazanacağız

Mücadele ettikçe güzelleşen kadınlar yolumuza ışık tutuyor

Ne yapacağını bilmek, yapılacak işin başarıyla sonuçlanmasının garantisidir. Olayları, olguları tarihsel gelişimi, somut koşulları ve tüm etkileyenleriyle birlikte ele almak ve bunu bilimsel tarzda çözümlenerek sonuçlara ulaşmak da başarıyı garantileyen bir diğer etkidir. Hangi alanda, hangi konuda olursa olsun öncelikle, yapılacakların kavranması ve bunun bilince çıkarılması zorunludur. Mücadelenin farklı alanlarında ve farklı konularda uzmanlaşmak ve bunun için o konuda derinleşebilmek gereklidir. Derinleşme sorununun halledilmesi yüzeysel, günlük düşünen ve hareket eden, geçiştirmeci tarza indirilecek bir darbe olacaktır. Bir konunun önemini anlayıp anlamadığımız, konuyu tüm yönleriyle ele alıp, çok boyutlu değerlendirmemizde ve kavrayabildiğimiz oranda bunu mücadeleye aktarabilmemizde belirginleşir. Devrimcilerin en büyük sorumluluklarından biri; gerçeklerin kavranması, kavratılması ve aktarılmasıdır. Bu nedenle konuları ele alırken o konu üzerinde yoğunlaşılabilir, derinlemesine incelenebilir ve çözümler yoluyla da yoğunlaşma sonucu elde edilen verilerle üretilebilir. Olayları salt kuru ajitasyonla geçiştirmek devrimcilerin tarzı olamaz, olmamalıdır.

Kadın sorununda özellikle öneminden kaynaklı başlı başına incelenmesi, araştırılması ve çözümler üretilmesi gereken bir konudur. Kadının toplumsal konumunun etkileyenleri, kadının kadın olarak karşılaştığı her türlü problem, kadının sınıf mücadelesindeki yeri ve sınıf mücadelesinin kadının özgürleşmesi yolundaki önemi ayrı ayrı konu başlıkları olarak yoğunlaşarak incelenebilir. Kadın sorunu önemli görülmesine rağmen üzerinde çok fazla yoğunlaşamayan talihsiz bir konu olagelmıştır. O nedenle kadın sorunu üzerinde uzmanlaşmaya ve somut politikalar üretmeye ihtiyacımız var.

Kadının bu günkü konumunu anlayabilmek için tarihsel gelişim içerisinde toplumsal sistemlere göre kadının konumundaki farklılıkları çeşitli örnekler vererek irdelemek gerekir.

EKONOMİK SİSTEMLERİN KADININ KONUMUNDAKİ ETKİSİ

İlkel komünal toplumlarda ziraatla uğraşan kabilelerin ekonomisinde kadın:

Tarım ürünlerinin üretilmesinin öğrenilmesi ekonomide yeni bir dönem açmıştır. Ancak tarım ürünlerinin ilk başta yetersiz derecede üretilmesi avcılığa da devam edilmesi sonucunu doğurmuştur. Bu doğal işbölümü kadın ve erkeğin farklı alanlarda yoğunlaşması sonucunu doğurmuştur. Kadınlar ziraatla uğraşırken, erkekler de avcılık, savaş, talan vs. ile uğraşmışlardır. Bu ekonomik sistem içerisinde ziraatla elde edilen ürünlerin daha değerli olması doğallığında tarımla uğraşan kadına klanın saygı göstermesi ve onun emeğine büyük değer biçmesi sonucunu doğurmuştur. Bu toplumlarda kadının otoritesini, sürekli olarak büyütülmüştür. Gelenek ve göreneklerin garantisi olan kadın en önemli yasa koyucu konumuna gelmiştir. Ziraatla uğraşmanın avcılıktan daha yaratıcı, üretici olması ve kadının bu ekonomik alanda yeniyi üretme ve keşfetme yönündeki zekası klan içerisinde kadının konumunun oluşmasında etkili olmuştur. O dönemde kadının gelenek ve göreneklere (yasaya) göre konumuna birkaç örnek verecek olursak: "İhtiyar heyetinde temsil ediliyor, boşanmayı yalnızca kadın talep edebiliyor ve çocuklar kadına kalıyor, erkek çok önemsiz bir işte çalışmak için dahi üçüncü kişilere karşı yükümlülük altına gireceği durumlarda eşinden izin almak zorunda, kadınlar söz dinlemeyen kocalarını, iptal tokafta ya da yemek vermeyerek cezalandırabiliyor."

Altyapı ilişkilerinde kadının belirleyici rolü, üstyapıda, o dönemin yasaları niteliğinde olan gelenek ve göreneklerde olanca belirginliğiyle kendini göstermiştir. Bunun dışında ziraatla uğraşan toplumlarda işçiye gereksinimin yüksek olması, kadına yeni bir önem, yani yeni işgüçleri, çocuk üreten bir önem kazandırmıştır. İki üretken kaynak; yani toprak ve kadın, o dönemin toplumlarının en değerli varlıklarıdır. Kadının doğurma yeteneği ve annelik dinsel olarak yüceltilmiştir. Dönemin en büyük tanrıları, dişi tanrılardır.

Bu örnek anaerki toplumlarda kadının konumunu göstermesi açısından önemlidir. Daha sonraki aşamalarda özel mülkiyetin ortaya çıkması, mirasın ve soyun erkeğe göre belirlenmesi kadının ikinci sınıf insan konumuna gelmesi sonucunu doğurmuştur. Tarih içerisinde sınıflı toplumların ortaya çıkmasından sonra ikinci sınıf konumu hiç değişmeyen kadın kapitalizmin ortaya çıkış aşamasında ve yine gelişmiş kapitalist toplumlarda kadının bu konumu değişmemiştir. Şöyle ki;

Manifaktür döneminden aşama aşama gelişen sermaye çağı kadının toplumsal gelişiminin, düzeltilmesinin değil, kadın emeğinin sermaye tarafından ücretli kölelik biçiminde baskı altına alınması çağıdır. Kapitalizmin gelişim süreçleri içerisinde yine erkek ailenin reisi konumundadır. Daha doğru ifade edilecek olursa özel mülkiyetin ortaya çıkması, soyun ve mirasın erkeğe göre belirlenmesi sonucunu doğurmuş ve sınıflı toplumlarda erkek hep ailenin reisi konumunda olmuştur. Kapitalist toplumun ilk gelişim aşamalarında ücretin hesaplanmasında erkeğin toplumsal konumundan kaynaklı ailesini geçindirme yükümlülüğü göz önünde bulundurulsa da kadın için bu söz konusu olmamıştır. Bu eşitsizlik kadın işçilerin ücretlerinin düşük olmasının nedenlerindedir. Kapitalist

toplum işçi sınıfının sömürüsü ve emek yiyiciliği üzerinden beslendiğinden, erkek işçi de ailesini asgari olarak geçindiremez durumdadır. Bu nedenle de kadınların ve çocukların (çok düşük ücretle de olsa) ücretli emeğe zorlanması sonucunu doğurmuştur. Nispeten daha düşük ücretle çalıştırılan kadın işçiler patronlar tarafından daha çok tercih edilir duruma gelmiştir. Ve bu döngü içerisinde erkekler işten uzaklaştırıldıkça kadın işçi sayısı gündün güne artmıştır. (İlk olarak 19. yy. sonu 20.yy başında daha çok kapitalist ülkelerde, işçilerin örgütlü ve direngen karşı kouşlarıyla kadın işçilerin ücretleri denkleştirilmeye çalışıldı.)

Kapitalist sistemin gelişmesiyle üretimde önemli yere gelen kadın emeği kadının toplumsal sistemdeki yeri açısından ana hatta -erkek egemen sistem- bir değişiklik olmamakla birlikte, kadının üretimden gelen gücünü kullanabilme imkanı özgür kadını yaratma mücadelesinin koşullarını oluşturmuştur. Kadının her yönü-

YAŞAMIN DİLİ HERGİZ SELVİ GÜZEL

UYUMLU ÇALIŞMA

Rosa Lüksemburg derki" biz devrimciler az emekle çok verim alabileceğimiz bir çalışma tarzı oluşturmak zorundayız."

Sömürücü egemenlerin biz emekçilerin, emekleri üzerinde oynadığı 2 önemli politika vardır. **Birincisi;** emeğimizi, alınterimizi en yoğun şekilde sömürmek, **ikincisi;** işçilerin, emekçilerin tüm ezilenlerin haklı davasının savunucusu olan biz devrimcilerin devrim için verdiği emeğin üretken olmaması için

Fiziksel imha yada tutsak düşerek devrim için verilen emeği sınırlandırmanın yanında özellikle MLM'i yeterince kavrayamama ve doğru bir çalışma tarzının oturtulmaması sonucunda da verdiğimiz emeği üretken kullanamama durumuna düştüğümüzde olabiliyor.

Dar pratikçi, sekter, liberal, kariyerist, ben merkezci, vb. vb. davranışlar emeği verimsiz kılmanın baş mimarları ve burjuvazinin içimizdeki ajanları olarak bizleri kısır döngü

her türlü fiziksel ve ideolojik saldırıda bulunmak.

ine sokabiliyor. Tüm bunlar ya yeterince emek vermemeyi, yada geliştirici, üretken emek vermeme-yi beraberinde getiriyor. Sonuçta ileriye taşınamayan her mücadele kişide tatminsizlik duygusuda yaratıyor. Ve ideolojik olarak sallantıya sokar. Bir yandan devrimciliğin uzun soluklu mücadele olduğu düşünülürken bu sabrı ve kararlılığı gösterirken diğer yandan azar azarda olsa emeğinin karşılığını, toplumu ileriye götürmede görmek ister. İktidarı almak o stratejik aşamada bizim için final olmakla birlikte, hergün, heryıl yada her on yılda yaşadığımız ileriye atılımlarda devrimi o boyutuyla yaşamamızın bir parçası olarak duyumsamalı, başkalarında duyumsatmalıyız.

Faaliyet içinde devrimi ileriye taşımanın 2 önemli anahtarı vardır

birincisi; kollektif çalışma, **ikincisi;** bu kollektif çalışma içerisinde uyumlu çalışmayı becerebilmektir. Böylesi bir tarz çöşkun ve üretken bir çalışma koşulu yaratırki bundan verim almakta doğal sonuç olur.

İdeolojik olarak hesaplaşmamız gereken en önemli noktalardan biride budur. Biz kollektif çalışmayı ne kadar içselleştirdik, bu çalışmada ne kadar uyumluyuz. Bir devrimcinin sürekli kendine sorması ve yanıtını doğru vermesi gereken soru budur.

Emperyalist kültürün bireyselliği ve bireyciliği kutsadığı ve bunu toplumun tüm hücrelerine yaymak için dört bir yandan kuşattığı günümüzde bunu bilince çıkarmak her zamankinden dahada çok önem kazanmıştır. Sınıf bilinciyle örgütlenmiş kollektif bir çalışmayı varlığı-

nü metalaştıran ve cinsel tema olarak her fırsatta kullanmayı ihmal etmeyen kapitalizm bir yönüyle bunu yaparken diğer yönüyle de kadının toplumsal konumunu kökünden değiştirecek toplumsal dinamikleri kendi bünyesinde yaratmaktadır.

Her sistem kendi ideolojisini ve bu ideolojinin şekillendirdiği kişilikleri yaratmaktadır. Kadın kişiliğinin oluşumu da sistemlerden bağımsız ele alınamaz. Emperyalist-kapitalist sistem ve buna bağımlı komprador sistemlerde, kendi kadın prototipini yaratmıştır. Bu kadının temel özelliklerini şöyle sıralayabiliriz; herşeyden önce cinsel yönünü öne çıkaran, erkeğin güdümünde ve onun egemenliğinde bir yaşama görüntüde olamasa da özünde sıkı sıkıya ihtiyaç duyan, kendi başına birey olamayan, emeği, üretkenliği, yaratıcılığı vs. yerine fiziksel görünümünü geliştirmeye ve düzeltmeye çalışan, bir yönüyle bağımsız gibi görünüp esasta mutfaka, eşine, çocuklarına sıkı sıkıya bağımlı olan, yeni açılımlar yapmakta cesaret-siz, kişiliğine güven duymayan, yani özgüvensiz vs. kısacası yeni köle kadın tipidir.

Kapitalizm, özgürlüğün özünü çarpıtarak; kadını metalaştırmayı, kadının özgürleştirilmesi gibi yansıtır. Kadın emeğinin ve kimliğinin özgürleşmesi çerçevesinden uzak olan bu sözde "özgürlük" anlayışı kadının, emek-cinsellik sömürsü kısıklarıyla en ağır şekilde köleleştirilmiş halinin ifadesidir.

Kadının özgürlüğü, ancak özgürlükleri sınırlayan veya ortadan kaldıran sınıflı toplumların ortadan kaldırılması ile mümkün olacaktır. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi anaerkil toplumdan ataerkil topluma geçişin nedeni yeni iş bölümlerinin, özel mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkmasıdır. Doğal olarak da sınıflı toplumlar devam ettiği sürece kadın da özgür olamayacaktır. Her şeyden önce emeği özgür olamayan bir bireyin özgür olması mümkün değildir. Toplum içerisinde gelişimi, yetişmesi için koşullar sağlanmayan, mutfaka ve aileye bağımlı kadın özgür olamaz. Bu nedenle kadının özgürlüğünün ifadesi olan sosyalist toplumda, kapitalizmin sahte özgürlük çığırkanlıklarının aksine özgürlüğün ve eşitliğin tüm yönleri-

le sağlanabilmesi için koşullar yaratılır, yaratılmıştır. **Sosyalizmde esas olan alt-yapıdaki** değişimlere paralel olarak üst-yapıda toplumsal kültür ve yeni insanın yaratılmasının koşullarının oluşturulmasıdır. Kadın her alanda olanaklar açan ve eğitim sistemiyle, kültürüyle, sanatıyla bunu bütünleştiren sosyalizm, kadını ev-aile çemberinden kurtararak toplum içerisinde üretici, yaratıcı bir konuma getirir. Kadına kendini ifade etmesinin ve yeteneklerini, geliştirip özgürce topluma sunabilmesinin imkanları yaratıldığı ölçüde kadın zincirlerini kıracaktır. Sosyalist sistemde her yönüyle değişimler başlatılırken, komünal hayatın, kadının yaşamında nasıl etkili olduğunu somutlamak açısından Sovyetler Birliği'nde yapılan birkaç teknik düzenlenmeden örnekler sunmak faydalı olacaktır.

"Sovyetler Birliği'nde kadınların saatlerce mutfakta zaman geçirmesini engellemek, daha yararlı, ekonomik, işgücü açısından kazanımlı vs. bir yöntem olan halk kantinleri oluşturuluyor. Böylece birçok insanın ortak beslenebildiği ve belki de yüzlerce kadının, ayrı ayrı mutfaklarında saatlerce harcayacağı çok büyük bir emeğin karşı belki birkaç kişinin harcayacağı emekle ayakta duran kantinler kadının ailesel ilişki içerisinde mutfaktan çıkmasına ve evlilik ilişkisi içerisinde mutfakla kadının eşdeğer tutulmamasına ve üstün bir işgücü tasarrufuna neden olmuştur. Kısacası mutfak ile evlilik ayrılmıştır. Yine kolektif ev komünleri ve aile yurtları oluşturulması eve hapsolmuş kadında önemli değişikliklere neden olmuştur."

Yine sosyalist toplumda, kadın erkek arasındaki fiziki fark gözetilerek, kadın emek sürecine bu doğrultuda yönlendirilir. Kadın-erkek eşitliğini, fiziki eşitlik vs. gibi kısır ve yüzeysel kavrayan salt eşitlikçi anlayışlar, hatta bu anlayışların en keskin feministlerin aksine sosyalistler yeteneğe, yapabilme koşullarına göre ve yine kadının kendi doğallığından kaynaklanan (doğum, gebelik vs.) koşulları uygun olarak kadını emek sürecine sokar. Gerçek anlamda özgürlük ise budur.

SONUÇ OLARAK

Sınıflı toplumlarda kadının çifte sö-

mürü altındaki kuşatılmışlığı; kadın kimliğinin kaybolması ve yerine bazen tarlaya sürdüğümüz öküzden daha değersiz, bazen haremlerde ismi belir siz bir zevk aracı, bazen sermayenin mallarını tanıtan bir reklam aracı olan, kişiliği ve düşünceleri değersiz metalara bırakmıştır. Kadının özgül durumu: Bu özgül durumun yarattığı koşullara göre konumlandırılmasını gerektirirken egemen sınıf ideolojileri bu özgül durumu sömürsünün bir aygıtı olarak kullanmıştır. **Kapitalizm ve güdü-mündeki bağımlı sistemler, bir taraftan sömürü düzeninin devamı için önemli bir aygıt olarak kadının cinselliğini öne çıkarıp, kadını cinsel meta haline getirirken diğer taraftan, yine kadının cinsel özelliklerinden kaynaklanan gebelik, doğum, annelik özelliklerinin çalışma hayatındaki etkilerini ve kadının sağlıklı bir şekilde yaşayabilme koşullarının sağlanması gerekliliğini görmezlikten gelmektedir.** (Hamilelik kadının işten atılma nedenlerinden olabilmektedir ve yine sağlıksız iş ve yaşam şartları nedeniyle Uluslararası Nüfus Eylemi Örgütü (UNE)'nin belirttiğine göre doğum sırasında veya gebelikten kaynaklanan nedenlerle her yıl 515 bin kadın ve dakikada 1 kadın hayatını kaybetmektedir. Türkiye'de ise hamile kadınların yüzde 64'ü hamilelikleri esnasında doktora gidemekte ve yine bu kadınların her yıl 2500'ü doğum esnasında ölmektedir.)

Yukarıda belirttiğimiz gerçeklikler nedeniyle ki kadının her zamankinden daha çok kimliğine sahip çıkma, eşitlik ve özgürlük mücadelesine ihtiyacı vardır. Tarihte her sistem kendi mezar kazıcılarını bünyesinde yaratmıştır. Her toplumsal değişim eski toplumun ezilen, sömürülen kesimlerinin eseri olmuştur. Ve kadın tarihin her döneminde tahmin edeceğimizden çok daha büyük oranda bu mücadeleler içerisinde yer almıştır. Dünya devrimleri tarihi iyi değerlendirildiğinde görülecektir ki kadın, yeri

geldiğinde bir işçi önderi, yeri geldiğinde barikatlarda savaşan bir militan ve yeri geldiğinde dağların zirvesinde bir komutan olmuştur. **Kadının özgürleşebilmesi ancak ve ancak sınıf mücadelesi içerisinde kadınların ısrarlı bir şekilde bulunmalarıyla mümkündür.** Yazının önceki bölümlerinde kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı kadın tipinin belirgin özelliklerini sıralamıştık. Emperyalist ideolojik bombardıman sonucu yaşanan, kişiliklerdeki dejenerasyon, yoz ve geri yaşam tarzı kendi zıddını yaratmak zorunda ve yaratıyor da. **Köle kadına karşı özgür kadın ve alternatif kişiliğe ulaşmış ve bu şekilde yaşayan kadını yaratmak ancak işçi sınıfının ideolojisiyle donanmış ve mücadele eden kadınların eseri olacaktır.**

Emperyalizmin dünyaya yaymaya çalıştığı güzellik anlayışının aksine güzel kadın mücadele eden kadındır. Emperyalist -feodal sistemin yarattığı ve yaratmaya çalıştığı köle kadının güzelleşmesi, ancak mücadele içerisinde bulunma ve gelişip, değişme koşullarıyla mümkündür. **Mücadele ettikçe güzelleşen kadınların, özverili, tavizsiz, cesur ve atak yaşamları güzelleşmek isteyen kadınların en güzel malzemeleri olacaktır. Clara'ların, Roza'ların, Meral'lerin, Barbara'ların, Ayfer'lerin, yani mücadele ettikçe güzelleşen ve güzelleşmenin yöntem ve formüllerini, tarihsel bir miras olarak dünyanın bütün kadınlarına bırakan militan kadınlarımızın yaşamları, kadının eşitliği ve özgürleşmesi mücadelesi yoluna ışık tutuyor.**

na son verecek bir tehlike olarak gören egemenler **birincisi**; halk lehine olan örgütlülere saldırıyorlar, onunlada yetinmeyip çalışma tarzını dejenere etmek için ideolojik kuşatmaya başvuruyor.

Uyumlu çalışmanın temel ilkesi; yanlışla asla uzlaşmadan, mücadeleyi ileriye taşıyan bir mekanizmanın oluşturulmasına yürekten caba harcamaktır. Uyumlu çalışma asla liberal, adam sendeci yada pragmatist bir çalışma tarzı değildir. Bu da siyasi uyanıklığı, birikimli olmayı, olgun davranışı ve karşılıklı güveni zorunlu kılan bir yöntemdir.

Che derki "en iyi dostluklar kavgalı dostluklardır" Bizler bir taraftan birbirimizin yanlışlarına karşı acımasız olurken diğer yandan aynı idealleri paylaşan ortak sevinç ve

acılarla yoğrulmuş insanlar olmanın gerçekliğiyle birbirimize sınımsız sarılan varlıklar olabilmeliyiz. Ve bu gerçeklik asla aklımızdan çıkmalıdır. Bu bize karşıydakini anlama ve onunla birlikte kendini ileriye taşımamızın sorumluluğunda yükler. Su sorumluluğu kavrayıştı bizleri ileriye taşıyan. Ters durumda da birbirimize ve emeğimize karşı yabancılaşmak zorunda kalırız. Uyumlu çalışmada dikkat edilecek en önemli nokta uyum adına liberalizme, adam kayırmacılığa yada bağımlı olmaya düşmemektir. Bu tür yaklaşımlar devrimci, bolşevik bir tarz değil. Mücadaleyi geri götüren oportünist bir çalışma tarzıdır. Biz devrimciler asla böyle bir uyumdan söz edemeyiz. İdeolojik olarak bu tür anlayışlara karşıyız.

Günümüzde sıkıntısını çektiğimiz en büyük pratiklerden biride uyumsuz çalışmalardır. Bu kolektif düşünmeyi, kolektif çözüm üretmeyi ve emeği üreten kılma engelleyen bir davranış olarak kendini dayatır. Bireyseliği ön plana çıkarır. Düşmanın hücreleştirme politikalarının biride burada kendine yaşam şansı bulur. Bizler kişi olarak ne kadar yektin olsakta eğer bu yetkinliği kolektif çalışmanın bir parçası olarak yaşam buldurmuyorsak, sonuçta burjuva kaygıları olan bir bireyden başkası değildir.

Kolektif, uyumlu çalışmanın önündeki en büyük engelleri şöyle özetleyebiliriz.

Birincisi; kolektif çalışma bilincimizin yetersiz olmasından

İkincisi; oturmuş bir kişiliğimi-

zin olmamasından

Üçüncüsü; siyasal yetersizlikten **dördüncüsü;** ideolojik olarak çeşitli zaafı taşıyamamızdan

Sonuç olarak vurgulamak gerekirken; kendiyi barışık olmayan, süreci ileriye taşıma kaygısı gütmeyen, devrim iddiası olmayan ve kişiliğini ve siyasal birikimini yetkinleştirme tavrını benimsemeyen biri uyumsuz çalışmanın da sürdürücüsü olur.

Devrimci yaşam ve devrim iddiası; doğru temelde muhalefet eden devrimi ve öncüyü geliştirmeyi hedefleyen uyumlu ve çoşkun bir çalışma tarzı üzerinde inşa olur. Emeğimizin karşılığını almak istiyorsak bu çalışma tarzını yaşama geçirmekten başkade alternatifi yok.

Aymasan Ayakkabı Fabrikası'ndan kriz bahanesiyle 246 işçisi sokağa atıldı Tuzla'nın direniş ruhuyla kazanacağız

Kartal: Krizler bahane edilerek yüzlerce işçi biranda patronlar tarafından sokağa atılıyor. İşçilerin kanını emercesine sömürmesine, emeğini gasp etmesine rağmen "Zarar ediyorum" gerekçesiyle fabrika kapatan patronların esas yapmak istedikleri ise işçilerin örgütlülüğünü dağıtmak. Sendikalaşmış, örgütlü hareket eden işçilerin hak alma mücadelesinin önünü kesmek, işsizliğin; özelleştirme saldırısıyla, tarımın tasfiyesiyle, zorla göçle tirmandığı ülkemizde patronlar istedikleri anda ucuz iş gücü bulabildikleri için çalıştırdıkları işçileri sokağa atmakta pervasız davranıyorlar. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin örgütlü bulunduğu Aymasan Ayakkabı Fabrikası'nda yaşananlarda bunun bir örneği. 31 Mayıs'ta krizi bahane ederek zarar ettiğini öne süren Aymasan Patronu tarafından 246 işçi fabrika kapatılarak sokağa atıldı. 6 aydır da ücretleri düzenli ödenmeyen işçiler fabrika önüne çadırlar kurarak direnişe geçtiler. Patrona yaptıkları ve yapacakları görüşmelerden de olumlu bir sonuç beklemeyen Aymasan işçisi; "Kapılar açılın üretim yapılsın", "İşveren şaşırma sabrımızı taşırma" sloganlarını haykırarak direnişlerini sürdürüyorlar. Daha önce de Aymasan patronunun ve devletin baskısına karşı bir direniş örgütleyen Aymasan işçisi fabrikayı açtıran ve üretim yaptırana kadar "direnişe devam" ediyor. Direnişin başlamasından birgün sonra direnişteki işçilere destek ziyaretinde bulunan Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya**, Genel Başkan Yrd. **Musa Servi**'de açıklamalarda bulundular. Haberimiz yayına hazırlandığı günlerde direnişte bulunan işçilere işçi ve emekçilerden yoğun destek ziyaretleri yapılmaktaydı.

AYMASAN İŞÇİSİ: "KIRIZ BAHANE, AMAÇ ÖRGÜTLÜLÜĞÜ DAĞITMAK"

Direnişi doğuran nedenler ve direnişin yönelimine ilişkin Aymasan işyeri temsilcilerinden **Sevgül**

Oğuz'la yaptığımız kısa röportajı yayınlıyoruz.

İK: Bize yaşadığınız süreci özetler misiniz?

Sevgül Oğuz: Bizim işyerindeki sorunlar öncelikle işverenin yapması gereken ödemelerin aksaması ile gündeme geldi. Sürekli yaşanan krizi bahane ederek ödemeleri yapmamaya başladı. Ödemeleri ne zaman yapacağını sorduğumuzda gerekçeler öne sürdü, ardından sözler vermeye başladı. Daha sonrada verdiği bu sözleri tutmamaya başladı. Verdiği tarihlerde yapacağı ödemeleri yapmadı. Son aşamada her hafta sonu taksit taksit ödeme yapacağını söyledi. İşçilerde kriz var, işvereni de çok sıkıştırmayalım, müdahale edelim, bu işyerini ayakta tutalım düşüncesiyle çok fazla üstüne gitmediler. İşçi arkadaşların ekonomik sıkıntıları gündeme geldi ama yine de fedakarlık ve özveride bulundular. Şu ana kadar ki çabalarımızı işyerine ayakta tutma umuduyla sergiledik. Dönem dönem işten çıkarmalar öne sürdüğünde biz ara çözümler arama yoluna gittik. Ücretsiz izinler kullanıldı. Yine ödemelerin gecikmesi devam etti. Son aşamada işveren "Ben bu şekilde yapamıyorum artık. Sizde beni çok sıkıştırıyorsunuz. Ben artık fabrikayı kapatmayı düşünüyorum" dedi. Daha sonra görüşmelerimiz devam etti. Biz kendisine işten çıkartmalarında, kapatmalarında çözümler üretmemiz gerektiğini belirttik. İşverende çok net olarak kapatacağını söylememişi bugüne kadar. Ardından son olarak çarşamba günü bir görüşmemiz oldu. Tekrar aynı sorunları dile getirdik. Kapatmayla çıkış dışında çeşitli öneriler getirebileceğini, bunu değerlendirebileceğimizi söyledik. Onlar sonuç olarak bize Cuma günü yeni bir randevu verdiler. Bizler cuma gününe yani çözüm önerileriyle geleceklelerini düşünürken görüşmeden bir gün sonra perşembe günü sabahı geldiğimizde kapıların kapandığını ve bir yazı astıklarını gördük.

Asılan yazıda patronun '98 yılından beri sürekli bir kriz içerisinde olduğu, ekonomik sıkıntı içerisinde, zarar ettiği, borçlandığı, işi durdurduğu ve işçilerin iş hakkını fesh ettiği; yapacağı ödemeler içinse (ihbar ve kıdem tazminatları) kaynak araştırıldığı yazılıydı. Direnişimiz de o günden itibaren başladı. Perşembe günü başladık, bugün direnişimizin üçüncü günü. Cuma günü yapacağımız görüşmeye ise işveren rahatsızlığı olduğunu bahane edip gelmedi. Şu an tekrar Pazartesi gününe bir randevu alındı. İşverenle yapacağımız yeni görüşmeden de umutlu değiliz. Şu an direnişimiz devam ediyor.

İK: Patron tarafından kapatma ve işçilerin sokağa konulması niye gündeme geldi. Biliyoruz ki krizler her dönem patronlar tarafından işçileri işten atamak için bir gerekçe haline getirilir. Yaşadığınız bu sonucu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sevgül Oğuz: İşyerimizin üretimi geçmiş yıllarda daha fazlaydı bunu kabul ediyoruz. Ama krizin kendisini işçileri kapıya koyacak kadar etkilediğini düşünmüyoruz.

Krizler patronlardan çok biz işçileri etkiliyor. Krizleri bahane ediyorlar, işçiler ve emekçiler üzerine yoğun saldırılarla geliyorlar. Biz bu bahaneyi kabul etmiyoruz. Bu kriz bahanesi bizim için çok fazla geçerli değil. Çünkü böyle olması halinde bile gerekeni yaptık. Özverilerde bulduk. Kriz bize göre bahane amaç örgütlülüğü dağıtmak.

Sigortasız, sendikasız işçi çalıştırmak. Taşeronlaştırmak. Genel işçi ve emekçilerin yaşadığı saldırılardan birini yaşıyoruz şu an. Geçmişte de Aymasan patronlarının işçiler üzerinde örgütlülüğü dağıtma amacıyla saldırılar yaşandı. Bu aşamada yaşadıklarımızı da onlardan biri olarak görüyoruz. O yüzden krizden ya da işverenin gerçekten ekonomik sıkıntısından kaynaklı değil, çünkü biz gereken çabayı sarfettik. Sorun sadece bu olsaydı çözüldü.

İK: Direnişin gidişatı nasıl?

Sevgül Oğuz: Direnişin üçüncü günündeyiz zaten. Şu anda moraller iyi. Arkadaşlarımız çok fazla direnişe alışık değiller. Birçok arkadaşımız ilk defa böyle birşeyle karşılaşılıyor. Zaman zaman ufak tefek eksikliklerimiz olsa da moraller iyi, arkadaşlarımız kararlı görünüyorlar.

İK: Fabrika açtırabilecek mi?

Sevgül Oğuz: Tabi. Amacımız zaten fabrikayı açtırmak. Sadece işverenin yapması gereken ödemeleri almak, tazminatımızı, çıkışımızı alıp gitmek değil. Amacımız burayı ayakta tutmak. Biz Aymasan işçileri olarak bir dönem yaşadık. Bir süreç yaşadık. Çevremizdeki insanlar da bizleri tanıdı. Örgütlü bir işyeri olduğumuzu düşünüyorlar. Bu şekilde kabul edildi. Bizde ona yakışır şekilde davranacağız.

İK: Direnişinizde başarılar dileriz.

Sevgül Oğuz: Teşekkür ederiz.

Emperyalist savaş stratejilerinde iki nokta: AGSK ve Füze savunma Kalkanı

AB; AGSK (Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği) ile hem Avrupa savunması NATO'dan yani NATO'nun iplerini elinde tutan ABD'den bağımsızlaştırmayı, hem de 2003'e kadar oluşturmayı planladığı "acil müdahale gücü" için, askeri kimlik çerçevesinde NATO'nun özellikle istihbarat ve yüksek teknoloji alanlarındaki imkan ve yeteneklerini kullanmaya planlanıyor. Bu oluşumun, 60 gün içinde olası bir müdahaleye hazır hale getirilmesi ve en az 1 yıl görev sürdürebilecek yetenekte olması hedefleniyor. AB, AGSK çerçevesinde AB'ne üye olmayan NATO müttefiklerini operasyon sürecinin karar mekanizmasından dışlamak politikasını sürdürürken, TC' de NATO'dan kararın çıkmasını engellenmek üzere Veto kartını cebinde tutuyor. AB'nin bu politikasına karşı TC, NATO olanaklarının kullanılacağı operasyonların tüm aşamalarında yer almak istiyor; AB'nin ittifak olanaklarının otomatik olarak değil, her olay için ayrı alınacak izinlerle gerçekleşmesi gerektiğini savunuyor ve NATO ve AB üyesi 23 ülkenin katılacağı ortak savunma planlama sürecini öneriyor.

İşte bu noktalarda yaşanan çelişki AB ile (özellikle de bu konularda ısrarlı olan Fransa ve Almanya ile) TC'yi karşı karşıya getiriyor. Fransa Savunma Bakanı Alain Richard 15 Mayıs'ta yaptığı açıklamada "Türkiye'nin AGSK konusunda tavrı değişmelidir. Bu tavrı Ankara'nın AB'ye katılım hedefine ters düşüyor" diyerek AB kartını oynuyor. Hiç bir kararını yalnız başına alıp savunamayacak bir konumda olan Türkiye'nin böylesine, birdenbire 'ulusal çıkarlarına' düşkün bir tavrı takınması, hatta AB'ye giriş, hayallerine gölge düşürmeyi daha göze alması akla bu veto nun arkasında ABD'nin olduğunu düşündürüyor. Bu görüş Dışişleri Bakanı İsmail Cem tarafından yalanlanırken Yunan Savunma Bakanının "Avrupa Savunmasını veto eden Türkiye mi zannediyorsunuz? Bunun arkasında ABD var" sözleri, gözlerimizi nereye çevirmemiz gerektiğini gösteriyor.

Peki AB-NATO işbirliğine ABD neden karşı olabilir? Aslında bu tavra direkt "karşı" değerlendirmesi yapmak çok da doğru değil. Esasında ABD ipler kendi ya da Türkiye gibi yarı-sömürgeleri aracılığıyla elinde olduktan sonra hiçbir oluşuma karşı değildir. Ancak başta Fransa'nın karar mekanizmasına yalnızca AB üyesi 15 ülkeyi dahil etme ısrarı gerçekleşirse, Avrupa'dan askeri varlığını çekmeyi / en azından azaltmayı planlayan ABD'nin etki gücü de azalmış olacak. (Başta da söylediğimiz gibi AB'nin en büyük dileği de budur zaten, NATO'nun askeri yeteneğini kullanmak bunu ABD'nin dışında yapmak)

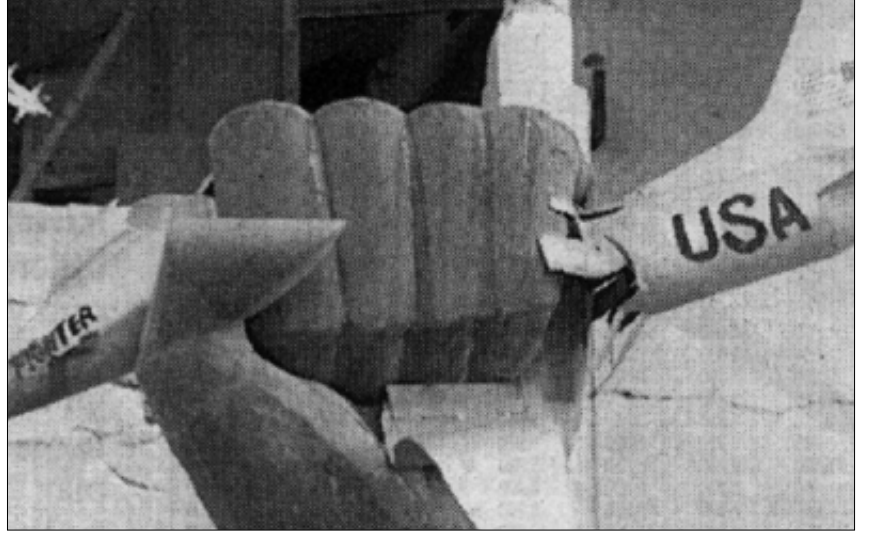
AB-NATO ilişkilerinde bunlar yaşanırken ABD de "yeni" bir projeye çıkıyor silahlanma sahnesine. Aslında bu proje hiç de yeni değil, temelleri 1970'lerin sonlarında ABD Başkanı olan Carter döneminde atılıp; Ronald Reagon döneminde yeniden gündeme gelmiştir. Ve George W. Bush 1 Mayıs'ta Ulusal Savunma Üniversitesinde yaptığı konuşmada, 1972'de imzalanan Antibalistik Füze Anlaşması (ABM)'nin değişen dünya şartlarına göre yeterli olmadığını "Füze Savunma kalkanı" (NMD) kuracağını açıklarak eski bir düşü yaşama geçirmenin hazırlıklarına başladıklarını ilan ettiler.

Öncelikle neydi bu değişen dünya şartları? 1972'de Soğuk Savaş döneminin kapanması, Rusya'nın ise artık düşman olarak algılanmaması baştan potansiyel "hasım" olarak ilan edilen K. Kore, Libya, İran, Irak gibi ülkelerin nükleer çalışmaları, değişen

dünya şartları olarak ortaya konuyor. "Hasım" ülkelerin nükleer çalışmalarına bakıldığında savunma için bunca milyar dolar harcamaya hiç de gerek olmayacak düzeyde olduğu görülüyor. Örneğin ABD'nin konuşlandırılmış 7 bin 200 savaş başlığı, İsrail'in 20 füze ve 300 savaş başlığı varken "hasım" ülkelerden 'Irak'ın balistik füzeler üzerinde çalıştığından kuşulanılıyor(!) ve 2010'da savaş başlıklarına sahip olacağı tahmin ediliyor(!), İran'ın gizlice nükleer silah geliştirmeye çalıştığı sanılıyor(!)- Kuzey Kore birkaç başlık üretmesini sağlayacak platonyuma sahip ancak elindeki füzeler ABD'yi vuracak kapasitede değil. Durum buyken, dünyadaki değişme, karşı saldırılara karşı bir sistem iddiası bugün için en azından bu büyük projeyi karşılayacak sebepler olarak görünmüyor, tek başına.

ABD'nin asıl amacına geçmeden önce bu sitemin ne menem bir şey olduğuna bakmakta yarar var. Öncelikle bu kalkanla ABD yalnızca kendi ülke topraklarını değil müttefiklerini de bir saldırıya karşı korumayı (!) planlıyor. Hatta yalnızca NATO müttefikleriyle de değil Rusya ve Çin gibi "dostlarıyla" da uzlaşma çabasında olduğu vurgulanıyor. NMD (Füze Savunma Kalkanı) tüm dünyayı yerden ve uzaydan tamamen denetim altına alacak biçimde geliştirecek. Projenin uzaydan denetim bölümünde VISION 2020 gibi "düşman"lara uzayı kapatmayı amaçlayan, örneğin uydulara, personele karşı kör edici, hareketsizleştirici vb. ve elektronik sistemleri çalışmaz hale getiren lazerler, düşük verimli, zemin delici mini nükleer başlıklı roketler gibi- yeni silah sistemleri yer alıyor. Yerden ise balistik füzeleri, ilk yükseliş aşamasında vuracak sistemler oluşturulacak. Yani amaç yerden ve uzaydan dünyayı demir yumruğu içine almak.

ABD'nin NMD ile amacının esasını "stratejik üstünlüğünü" korumak oluşturuyor. Soğuk savaş boyunca Batı ülkeleri ABD'nin askeri-nükleer şemsiyesi altında, iç çelişkilerini ikinci plana atarak Doğu'ya karşı bir blok oluşturmuş ve ABD liderliği altında davranıyorlardı. Doğu Bloku tehdidi ortadan kalkınca ABD'nin askeri-nükleer şemsiyesi de önemini yitirdi ve aralarındaki çelişkiler de artarak ABD'ye alternatif olma çabalarına dönüştü. İşte ABD'nin kaygısı bundandır. Özellikle AB'nin AGSK projesi NATO içinde söz sahibi ABD'yi de içine alma ancak karar mekanizmasının dışında tutma planları bu kaygıyı artırıyor. AB içinde özellikle Fransa ve Almanya bu hakimiyete karşı alternatif olmaya çalışıyor. Fransa şimdiden bayrak açmış durumdayken, Almanya da Rusya ile yakınlaşmaya çalışıyor. Asya'da ise Çin, Rusya ve Japonya liderliğinde tek kutba karşı politikalar geliştirilmekte. Tüm bunlar dünya üzerinde ipleri elinde tutan ABD'nin saltanatını sarsacak gelişmeler. Bu proje gerçekleşirse "Füze savunma kalkanı"nın içinde ve dışında yer alanlar olarak dünya iki kutba ayrılır ve daha uzunca bir süre için çok kutupluluk çabaları kırılarak ABD merkezli yapı devam eder. Tüm bu askeri stratejinin bir de ekonomik ayağı vardır ki bunu es geçmek olanaksız. Zira bu proje 100 milyar dolarlık bir harcamayı gerektiriyor. Son yıllarda ABD ekonomisinde yaşanan durgunluğa yeni bir nefes getirecek olan bu proje diğer ülkelerin ekonomilerine

de ek bir yük getirecektir. Yani savaş silah firmalarına gün doğacak bu kalkanla.

ABD'nin füze kalkanı ısrarına karşı müttefik ülkelerde temkinli yaklaşıyorlar. Aslında Avrupa üzerinden ABD hakimiyetini kırma çabalarıyla tam zıtlık içindeki bu projeye karşı olmakla birlikte Fransa dışında hiç bir AB ülkesi bugünkü ABD merkezli dünyada bu kalkanın dışında kalmak da istemez. "Dost" tabir edilen Rusya, Çin ve Kanada 30 yıllık silahsızlanmayı karara bağlayan 1972 tarihli (yani önümüzdeki yıl anlaşma sona eriyor) Antibalistik Füze Anlaşmasına (ABM) aykırı olduğunu belirterek yeni bir silahlanma yarışını doğuracak olan FSK'ya karşı çıkıyorlar. Özellikle Çin için kritik önemi olan Tayvan ile ilişkisi sorunları, kabul etmesini de imkansızlaştırıyor. Hindistan, İsrail ve Avustralya hemen ABD'nin yanında yer alarak kalkanı destekleyen ülkeler. Karşı çıkan ülkeler arasında yeni yakınlaşmalar da olabileceği varsayımlar arasında, ABD'nin kozu ile 2002'de süresi dolacak ABM anlaşmasından tek taraflı olarak çekilmek.

Türkiye de bu projeden birebir etkilenecek ülkelerden biri. Zira "hasım" ülkelere (İran, Irak, Suriye) coğrafi yakınlığı, toprakları üzerinde vurucu sistemlerin, dinleme istasyonlarının, gözetleme sistemlerin kurulması projesinin yaşama geçirilmesi açısından önemli bir özellik. ABD de TC ile görüşmelere geçtiğimiz günlerde başladı. Zaten TC 1999'da yapılan tatbikatlara katılmış, Dışişleri ve Genelkurmay yetkilileri, ABD askeri yetkilileriyle oluşturulan çalışma gruplarında yer almışlardı. Şimdi ortaya koydukları tek sorun 100 milyar dolarlık bu kalkanın üzerine düşen payını nasıl ödeyeceği konusu. Bu sorunun cevabını ABD'den almaya gerek yok. Zira ABD'nin söyleyeceği şeyde aynı olacaktır. Özelleştirmelerle, yeni vergilerle sıfır zamlarla halkımızın sırtına bir yük daha bindirerek, daha çok borçlanarak ABD emperyalizminin hakimiyetinin devamını sağlamada üzerlerine düşeni yapacaktır TC. Ve ülke topraklarımızı kurulacak sistemlerle vurulacak olanlar da "hasım" ülkelerin yüzlerini hiç görmediğimiz, seslerini duymadığımız, dillerini bilmediğimiz emekçi halkları olacak. İncirlik hava üssüne iyice yerleşen, Irak bombalamalarında T. Kürdistanı'nda antibalistik Patriot füzeleri yerleştiren Washington için TC'nin dış politikaları da bu süreçte birlikte değişmez olarak kalacak ve ABD dışındaki herhangi bir dış yaklaşmanın da önüne geçecek.

ABD emperyalizmi halkların emeğiyle "Yıldız savaşları" oyununu oynamak için herşeyi yapmayı göze alıyor. Bu oyunu bozabilecek tek şey ise diğer kapitalist-emperyalist ülkelerin karşı duruşu değil halkların anti-emperyalist mücadelesi olabilir ancak.

Baştarafı 32'de ulusal baskıya, sınıfsal sömürüye, cinsel baskıya, faşizme, Kastizme, ırkçılığa ve dinsel bağına karşı sivil, siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel hakları savunur.

4- Karşı devrimin savaşlarına ve saldırganlıklarına, nükleer, biyolojik, kimyasal, füzelere, soykırımcı ve diğer kitle imha silahlarına karşı gerçek barış ve mücadeleyi savunur.

5- Emek sömürsünü artıran ve işçi sınıfının örgütlülüğünü yıkan her tür formasyonlara karşı sendikaların güçlendirilmesini ve işçi sınıfının diğer demokratik haklarını, ücretlerin ve yaşam koşullarının iyileştirilmesini savunarak, sosyal kurtuluş kavgasında tarihsel misyonun takipçisidir.

6- Feodal, yarı-feodal ve kapitalist sömürü ve baskıya karşı tarım reformunu, köylülerin, çiftlik işçilerinin ve balıkçıların haklarını savunur.

7- Kadının kurtuluş davasını savunur, cinsel ayrımcılığa, sömürü ve şiddete karşı mücadele eder.

8- Gençliğin eğitim ve iş edinme hakkını savunur.

9- Çocuk işçiliğine karşı çocuk haklarını savunur, cinsel taciz ve diğer sömürü formasyonlarına karşı mücadele eder.

10- Emperyalizm ve yerel gerici

tarafından geliştirilen ayrımcılığa, ırkçılığa, Kastizme, ulusal baskılara karşı yerli halkların, ulusal azınlıkların ve ulusların kendi kaderini, hür iradelerini belirleme hakkını savunur.

11- Öğretmenlerin, araştırmacıların ve diğer eğitim görevlilerinin haklarını savunur, halka karşı yönlendirilen düşünce ve araştırmacılara karşı mücadele eder.

12- Halkın sağlık bakım hakkını ve sağlık görevlilerinin haklarını savunur.

13- Bilim ve teknolojinin halk ve gelişimi için kullanılmasını, insan yaşamının temel unsurlarından olan çevrenin korunması, yağmalama ve kirlenmeye karşı mücadele etme, emperyalistlerin kar amaçlı genetik teknoloji manipülasyonuna karşı çıkarak güvenilir ve sağlıklı yiyecek ve su hakkını savunur.

14- Emperyalizmin ve gericiğin propaganda ve baskılarına karşı insanlığın hizmetindeki kültür ve sanatın ve bilginin serbestçe halka ulaşmasını, sanatçıların, yazarların, gazetecilerin ve diğer kültür emekçilerinin haklarını savunur.

15- Yasadışı gözaltı ve tutuklama (özellikle siyasi tutsakların), gözaltı süresinin ihlali, işkence, yargısız infaz, göz altında kayıp, kitlesel göç ve diğer bariz insan hakları ihlallerine maruz

kalanlar için adalet ve tazminat hakkını savunur.

16- Emperyalizm ve yerel gericiler tarafından yerinden edilen evsizlerin, ilticacıların, göçmen işçilerin haklarını ve refahını savunur.

17- Yaşlı insanlara saygı ve yaşamlarının güvenceye alınmasını savunur.

18- Eşcinsel, lezbiyen, çift cinsiyetli ve trans-seksüellerin haklarını savunur, onlara karşı gösterilen ayrımcılığa, toleranssızlığa ve nefrete karşı mücadele eder."

İki kongre arası Ligin en yüksek karar organı olan Uluslararası Koordinasyon Komitesi (ICC)'nin, Uluslararası Koordinasyon Grubunu (ICG) oluşturduğuna vurgu yapılan açıklamada: "Crispin Beltran başkanlığı; Memik Horoz başkan vekilliğine (ikinci başkan); An Lenaerts başkan birinci yardımcılığının iç-işleri sorumluluğuna; Bernardo Ranferi başkan ikinci yardımcılığının dış-işleri sorumluluğuna; Arman Riazi genel sekreterliğe; Cherry Clemente genel sekreter birinci yardımcılığına; Jim Balikwisha genel sekreter ikinci yardımcılığına; Danny Claes mali sorumluluğuna ve Irene Fernandez'in denetim sorumluluğuna seçildi. Açıklamada,

ICC, Uluslararası İnisiyatif Komitesinin başkanı Prof. Jose Maria Sison'un Lig'in danışmanı olarak göre-

ve devam etmesini karar altına aldı.

"ICC, genel sekreterliğin ve ILPS'in uluslararası merkezinin Hollanda'da olmasına karar verdi." Şeklinde sona eriyor.

Kongrenin ikinci ve üçüncü akşamı düzenlenen kültürel etkinlikte çeşitli ülkelerin müzikleri ve oyunları ile buluşan delege ve misafirler; çalışmaların yorgunluğunu atmanın yanı sıra içten dostlukların da tohumlarını attılar.

Hemen her konuda ve her anında anti-emperyalist ve demokratik içeriğin vurgulandığı LIG çalışmaları boyunca; emperyalist-kapitalist ülke sorunlarından bağımlı ülke sorunlarına kadar her konuda bir yoğunlaşma ve geniş bilgi alış-verişi yaşandı.

Türkiye hapishanelerindeki katliamı protesto etme ve direnişteki tutsaklarla dayanışma; ABD'de komployla idam edilmek istenen Abu Jmal'ın davasının yeniden ele alınması; faşist Peru rejiminin izolasyonuna karşı direnen Başkan Gonzalo ve yoldaşlarıyla dayanışma konularında sunulan öneriler de delegelerin coşkulu alkışları ve sloganları arasında onaylandı.

Bu kongre, uluslararası anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin birleşmesi ve geliştirilmesinin bir adımı oldu.

Lal Salam Comrades!-4

Parti'ye önemli bir not ulaşıyor:

Çok önemli kısa bir not ulaşıyor Parti'ye! Bu not, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Halk Savaşı Merkez Komitesi'nden, TKP/ML Merkez Komitesi'ne... Sizleri, Partimiz ve Hindistan devrimi açısından tarihi önemi büyük 2. (veya 9.) kongremize katılmaya davet ediyoruz... Partimizin yanı sıra Filipinler Komünist Partisi ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)'de davet edilmiştir... 30 yıl sonra ilk kez örgütleyeceğimiz ve UKH açısından önemli olduğuna inandığımız bu kongremizde, bizimle birlikte olmanızı ciddi şekilde önemsiyoruz..." şeklinde devam ediyor.

Bu üç parti dışında Peru Komünist Partisi de düşünülmüş fakat, merkezi düzeyde ilişkilerin sağlanamaması nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Partimiz, kendisi açısından zor ve görevlerin bir hayli ağır olduğu dönemde olmasına rağmen, kardeş parti HKP(ML) HS'nin davetine olumlu cevap verdi. Çünkü bu kongre, HKP(ML)'nin 1970 yılında ki 8.kongresinden sonra ilk kez gerçekleşiyordu. Başka faktörler bir yana, sadece bu açıdan ele alınsa bile, kongrenin, kardeş partimiz ve Hindistan devrimci

mücadelesi açısından tarihsel bir öneme sahip olduğu anlaşılacaktır.

Bu not Partiye ulaştığında bir hayli zaman geçmişti. HKP(ML) HS'li yoldaşlar, "olumlu cevap vermeniz durumunda, hesabı en az beş hafta üzerine yapın" diyordu. Zaten-partimizin de önceden belli bir süre için güney Asya ülkelerinin (Hindistan, Nepal, Bangladeş, Sri Lanka) devrimci mücadeleleri, halk savaşı deneyimlerini yakından görmek, tanımak ve oradaki kardeş ve dost partilerin tecrübelerinden yararlanmak için hazırladığı bir planı vardı.

Bu önemli davet vesilesiyle kendi planımızı da bir şekilde hayata uygulamış oluyorduk. Belki önceden düşündüğümüz bütün ülkelere gidemeyecek, bazı yerlere yeterli zaman veremeyecektik ama, en azından Hindistan devrimci mücadelesi, halk savaşı deneyimleri hakkında daha fazla bilgi ve tecrübe sahibi olacaktık. Bu bakımdan planın esaslı Hindistan üzerinden yapıldı.

Hindistan ve Nepal devrim mücadeleleri, halk savaşı deneyimlerinden ve buna önderlik eden kardeş partilerden en fazla neler öğrenecektik. En çok hangi tecrübe ve deneyimlere ihtiya-

cımız vardı... kardeş partilere en fazla hangi tecrübelerimizi aktaracaktık... İdeolojik-siyasal-örgütsel-askeri... sorunları tespit ettik. Verimli bir gezi için önceden hazırlıklı olmak önemliydi.

Kısa süre olduğu halde, hazırlıkları zamanından önce bitiriyordum. Yoldaşların verdikleri randevu gününe daha bir hafta var. Bu süreyi Hindistan'da geçirmeliyim düşüncesi ağır basıyor. Özellikle Bombay'ı görmek istiyordum. Zaman ve koşulları olursa bu süreyi orada geçirmeyi daha yararlı buluyordum.

Türkiye'den, tercümanlık yaptığım dönemlerde tanıştığım Bombay'lı bir gazeteci arkadaşım vardı. Fakat şimdi ne adresi nede telefonu var. Ama olsun, eğer hala yaşıyorsa ve mesleğine devam ediyorsa zor da olsa bulabileceğimi düşünüyordum. Bu durumu Parti'ye ileterek bir hafta önceden ayrılıyordum.

Tatile değil, tamamıyla bir savaş alanına, üstelik sokak ortasında sempatanların dahi kellelerinin kılıçla götürüldüğü bir illegal savaşçı partinin hem düşmanları hem de kendisi için en önemli, en ciddi faaliyetine gidiyordum. Dolayısıyla şehit olmak tutsak düşmek de var bu yolculukta. İşte bu duygu yoğunluğuyla yoldaşlarla, belki de bir daha dönmek ve görüşmemek üzere, vedalaşıyordum.

"Buan Bahia"dan Mumbai'ye; BOMBAY Hindistan!

Önceleri, bu ülke ve toplumu hakkında bilgilerim çok genel idi. Kardeş partimizi ise asgari düzeyde tanıyordum. Komünist olsalar da yaşadıkları ülkenin kültürü, sosyolojisi, değer yargıları, alışkanlıkları ve kendine has belli karakteristik özellikleri vardı. Sonra yaşayacaklarına önceden hazır olmaya, alışmaya çalışıyordum.

15 saate varan uçak yolculuğu ve 16 saat bekleme-aktarmalardan sonra, toplam 30-31 saatlik aşırı yorucu bir yolculuktan sonra Bombay'a varıyordum. Uçak daha piste inmeden, daha önce hiç karşılaşmadığım bir manzarayla karşılaşıyordum. Sanki, daha sonra isminin Maratice'de Zappodda (okunuşu çapodda), İngilizce'de ise Slum olan baraka (!) evlerin, mahallenin arasına ineceğiz gibi. Havaalanının dört bir yanı bu tür evler(!) ile sarılı.

Bombay hava limanını görünce, Yeşilköy hava limanının 30 yıl öncesini hatırladım. Görünüşü çok daha kötü. Duvarları dökülmüş halde, bazı yerleri sanki yıkılacak gibi. İçimden, eğer Hindistan'ın finans ve ticaret merkezi Bombay'ın hava limanı böyle ise, kimbilir dışarı, diğer şehirler ve kırsal alanı nasıldır?

Güvenlik güçlerinin sayısı ve görünüşleri ilgimi çeken ilk şeyler arasında. Kimilerin tabancası, kimilerin mavzer gibi tü-

fekleri, kimilerin sopası, kimilerin de hiçbir şeyi yok. Üniformaları da, boyları da, görünüm-lerinde çok farklı, türlü türlü.

Bombay şehri, küçük bir adadır. Hindistan ana kara parçasıyla köprülerle bağlanmış. Portekiz ve İngiliz sömürgeciliği dönemlerinde Hindistan'ın en önemli kenti durumundaymış. 1869'da Mısır'daki Süveyş Kanalı'nın açılmasıyla şehrin önemi (deniz limanı) çok daha artmış.

Bombay, hem Hindu ve Müslümanların, hem de Portekiz ve İngilizlerin yönetimini yaşamış bir kenttir. Şu anda Maharastra eyaletinin başkentidir. Fakat 20.yüzyıldan önce yıllar Maharastra ve Gujrat eyaletleri arasında ciddi problemler yaşamış, bazen de ikisine ortak başkentlik yapmış.

Şehirde Maratiler ağırlıkta, akabinde Gujratiler geliyor. Çok kozmopolit bir kent. Burada ülkenin her tarafından insanlar bulmak mümkün. Nüfusun yaklaşık % 40'ı Maratice konuşuyor. Şehrin çoğunluğu Hindu'dur ancak Müslümanların da büyük bir nüfusu söz konusu. Hristiyanlar ise üçüncü sırada. Dinler arası çatışmaların en yoğun yaşandığı yerler arasındadır.

Portekizler, kendi dönemlerinde bu liman kentine "Buan Bahía"dan türettikleri "BOMBAY" ismini vermişler. Bunun İngilizce'deki anlamı "Good By", Türkçe'de ise "güle güle, hoş çakal"dır. İngilizler de kendi dönemlerinde "Bombaim"i İngilizleştirerek BOMBAY'a çevirmişler. Ve şehrin 1996 yılına kadar ki ismi Bombay olmuş.

Maratiler, Bombay'ı bir Marati şehri haline getirmek için uzun yıllar yoğun mücadele vermişler. Ve en sonunda Ocak 1996'da bir halk oylamasıyla, şehrin ismini Maraticeye çevirmişler. Böylelikle Bombay, 1996 Ocak ayından sonra MUMBAI oluyor. Mumbai, bir Hindu tanrıçası olan MUMBA'dan alınmış.

Mumbai'yın gerçek nüfusunun en az 15 milyon olduğu söyleniyor. Her gün binlerce insan iş bulma umuduyla Hindistan'ın diğer eyaletlerinden bu şehire akın ediyormuş. İstanbul'a köylemiş-şehir denildiğini hatırlayınca, Mumbai'ya denk düşen bir isim bulamıyorum.

"Herşeye birden alışmaya çalışma, sonra pişman olursun"

Hava çok sıcak, en az 32 derece. Hemen şehire gidip bir hotel bulmam gerekiyor. Gazeteci dostumu daha sonra arayacağım. Hava limanı şehire yaklaşık 20 km uzak. Ya direkt taksiyle -ki bu bana çok pahalı geldi, ya da otobüs ve tren alacağım. Otobüs ve treni tercih ediyorum. Yüklüm en az 25 kg.

Hava limanı dışına çıkıp otobüs durağına gitmek istiyorum ama, gitmekte ciddi zorluk çekiyorum. Etrafımı saran, kolumdan, bacağımdan tutan türlü türlü taksiciler ve tüm şehirlerde beni hiçbir zaman yalnız bırakmayacak olan dilenciler. Türlü türlü diyorlar çünkü, bisikletli üç tekerlekli taksit, adına Rick-Shaw denilen motorsizikli üç tekerlekli taksit ve ayrıca bildiğimiz motorlu dört tekerlekli taksitler var.

En az yarım saatim bunlarla itişmek-kakışmakla geçiyor. Böyle giderse kontağa ulaşmadan, tavuk gibi yolunup soğan gibi soyulurum. Otobüs durağına vardığımda, acaba bir kayıplarımı diye eşyalarımı kontrolden geçiriyorum.

Otobüs bekliyorum. Geçen otobüslerin tümü de tıklım tıklım olduğu için, ilk üç-beş tanesine binmiyorum. Daha sonra, hava limanında çalışan ve şehir merkezine benim gibi otobüsle gitmek isteyen bir görevli, "boşuna boş otobüsü bekleme, gelmez. Gelen ilk otobüse benimle birlikte bin, yoksa burada gecelersin" diyor. Adam haklı.

Gelen ilk otobüse biniyorum. Çok kalabalık, diğerleri gibi ben de kapıya asılıyorum. Yüklüm ağır olduğundan beni dışarı çekiyor. Vücudumun yarısıyla çantamın tümü arabamın dışında kalıyor. Bir kaç kez ayağım kayıyor, yerden sürüklendiğim oluyor. Genelde trafiğin yoğun olması dez-avantajlıdır ama, ben biraz da yavaş ilerleyen trafiğin sayesinde ezilmekten kurtuluyorum.

Benimle gelen görevli o hengamede neden özel taksiyle gitmediğini soruyor. İnsanları daha yakından tanımak ve gözlemlemek için bunu seçtiğimi söylüyorum. Ayak koyacak yer yok ama, muavin habire yolcu alıyor. Diğer tarafta "turiste beyefendiye iyi davranın" diye yolculara bozuk çağıyor. İçimden muavine, hadi canım sen de demek geliyor.

Yolda durak denen bir şey yok gibi. Çünkü otobüs hareket halindeyken herkes istediği yerde iniyor ve biniyor. Yolcuların yerden nasıl sürüklendikleri, düştükleri kimsenin umrunda değil.

Otobüs en az 30-40 yıllık, her tarafı dökülüyor. Altı demir ve kalın tenekeli, üst tarafları ise çoğunlukla tahtadan. Yani bir kibrit çaksam hemen yanacak gibi. Cam denen bir şey yok. Nefes almak için bu çok iyi ama, dışardan gelen çoğunlukla toz-toprak ve pis kokular olduğundan önemli bir fark göremiyorsun.

Şöfürün bir eli sürekli komada. Bir ara bu adam korna çalmada çok zevkimi alıyor diyor ama, yolun manzarasını görünce kendisine hak veriyorum. Her taraf insan seli ve trafiğin her tür kuralsızlığı burada. Otobüs ana yoldan gidiyor ama, bu yola motorlu taşıt yolu demek için, bin şahit ister. Motorlu taşıttan çok, motorsuz taşıtlar var. Yanısıra öküz, köpek, domuz vb türlü türlü hayvanlar...

İnekler mi, onların zaten dokunulmazlığı var. Volta atıp duruyorlar. Rahatsız eden yok, dokunamıyor.

Yolun her iki tarafı barakalara (tenekeli, naylonlu, bezli...) benzeyen çok kötü görünümlü evler, toz-toprak-çamur içinde oynayan çocuklar... insanlar... Bu manzarayı görüpte şaşkınlıkla, gördüklerine acımamak elde değil. Aklıma Türkçede zaman zaman kullanılan "Hint fakiri" deyimini geliyor. Bu ülkede insanların çoğu sokakta yaşıyor gibi. Doğrusu koşulların bu kadar kötü ve ağır olduğunu beklememişim.

Tren durağına geldiğimde, görevli arkadaşın yardımıyla kendimi otobüsten zor dışarı atıyorum. Sokakta bu yükte insan seli arasında yürümek çok daha zor. Hele bir de bir sıcak varki, resmen kavuruyor. Yürürken birisi elimi ve koluma tükürüyor. Fakat bu çok bilinçli bir davranış değil, kendi doğallığı içinde geliyor. Buna rağmen arkamı dönüp tüküreni yakalamak istiyorum ama, mümkünatı yok.

Havalimanı görevlisi benimle bilet sırasında. "Sakin ikinci mevki tren bileti alma" diyor. Ne tesadüf tam da dediğini alacağım diyor. Sakin diyor. Sıra bana geldiğinde görevliye ikinci mevki diyorum. O hemen arkamdan müdahale ediyor, "hayır birinci mevki" diyor. Ben ikinci diyorum, o gene çok ısrarlı bir şekilde bileteciye "birinci birinci" diyor. Adam öylesine kararlı ki, sanki bana birinci mevki bilet almamak için ya yemin etmiş, yada özel görevlendirilmiş gibi. Neticede adamın dediğini yapıyorum.

Bilet alıyorum ama, adamın üzerine de sinirli şekilde yürüyorum. Ne yapmak istiyorsun, niye işime karışyorsun diye. Adam çok sakın, saygılı ama emin bir şekilde "bak beyefendi, bizleri daha yakından tanımak istemen çok güzel. Ama unutma ki, bu senin Hindistan'da daha ilk günün. Eğer bu ilk günde fazla bir şeyi görüp izlemeden böyle yolculuk yaparsan, önceden düşündüğün herşeyden vaz geçersin. Üstelik küfür eder, tatilini yanında keser ülkene geri dönersin. Bu çok daha kötü. En az bir-iki gün bu toplumu ve yaşantısını izlemeye çalış. Öyleki dayanırsın" diyor.

İlk bir-iki saatlik deneyimi hatırlayınca, adamın dediğine katılmamak elde değil. Çünkü, şimdiden kızmaya, öfkelenmeye başladım. Adamın bileti de birinci sınıf. İstasyonda tren beklerken dikkatimi çeken ilk şeylerden biri, kadınların ayrı bir yere toplanmaları oluyor. Yanımdakine soruyorum nedenini.

"Burada sadece kadınlar için tren servisi de var. Karşıda gördüğün hat onlar için. Şu ileride aynı hat üzerinde gördüğün kadınlar ise, bizimle aynı trene binecek fakat sadece kendilerine ayrılan bölüme, kompartıma binecekler"

diyor. Bu ayrımı benimsemiyorum ama, aynı insan selini istasyonda da gördüğümde hak veriyorum.

Tren daha durmadan herkes trene hücum ediyor. Ben, birinci mevkiye fazla binen insan olmaz diye düşünmüştüm. Ama fena halde yanıltılmışım. Çünkü aynı hücum bizim beklediğimiz birinci mevkiye de oluyor. Sanki bir olimpiyat koşu yarışının startı verilmiş gibi. Öylesine hızlı ve sert bir çıkış var ki, anlatılacak gibi değil.

Genelde kısa boylu ve zayıf olan bu insanlarla gireceğim böylesi yarışta başarılı çıkacağımı düşünüyorum ama, insanların bu yöndeki tecrübe ve dayanma sınırları benden çok daha iyi.

Tren çok eski. Kullanılan kapılar sürekli açık. Bildiğimiz birinci mevkiye hiç benzemiyor. İnceceğim durağa yaklaştığımızda, arkadaş beni sıkıca kapıların kenarlarındaki demirlere yaslandırırken, kendisi de beni koruyacak, gelecek olası hücumu karşılayacak şekilde konumlandırıyor.

Bu adam ne yapmaya çalışıyor diye büyük şaşkınlık yaşıyorum. Sonra kendimi hemen toparlayıp adama, hoop arkadaş ne yapmak istiyorsun, diyorum. Adam "hiç sesini çıkarma, sadece dediğimi yap" diyor. Adamın şu ana kadarki yaklaşımını düşündüğümde olumlu bir izlenim bırakmış ve mutlaka bir bildiği var diyerek, dediğini yapıyorum.

Tren daha durmadan, dışardan bir hücum başladı ki... Bu hücum kapının kenarındaki demirlere sıkı sıkıya tutunan bizleri arkalara kadar savurdu. Karşı kapılar açık olsa hücumdakiler, bizimle beraber tahtalı köyü boylar. Şimdi tren hareket edecek. Mulaka inmem lazım. Ama nasıl?

Bu kez çok yüksek sesle ben bağırıyorum turistim ben, bu durakta mutlaka inmeme gerekiyor, yol verin lütfen diyorum. Benden sonra da bir çok insan türiste yol verin, inecek diye bağırıyor. Tam olarak nasıl olduğunu ve kimler tarafından başlatıldığını henüz anlamış değilim ama, beni, bir kavga kargaşası içerisinde karga-tulumba misali, yaka-paça trenden dışarı attılar.

Her tarafım dağılmış, harabeye dönmüş gibiyim. Ne oldu, bir zaman tünelinden mi geçtim yoksa uykudayken korkulu bir rüyadan mı uyandım? Bilmiyorum. Sanki meydan muharebesinden yeni çıkmış askere benziyorum. Ama moral bozukluğuyla da savaşta yenilmiş bir komutan gibiyim.

Arkadaş trenden inmedi, devam etti. Ama yüksek sesle "çok dikkatli ol, herşeye birden alışmaya çalışma, sonra çok pişman olursun" diyor. Yaşanan bu pratikten sonra havalimanında çalışan arkadaşım şimdi çok daha iyi anlıyorum. Ne tuhaf şey, beni karga-tulumba dışarı atanlara değil, taşıdığım eşyalara, sırt çantama küfürler yağıyorum. Biraz da olsa rahatlıyorum.

Bu yükte yürümek, yolculuk etmek resmen bir işkence. Bu koşullarda en büyük dez-avantajım ise turist olmam. Şimdi de etrafımı haller ordusu sarmış. Kabul etmediğim halde çantamı zorla alıp gidiyorlar. Ben kendime onlar kendisine çekiyor çantayı. Yaşadığım bir-iki deneyimden sonra, verimiyim hiç! Sonunda zorla ve kaba kuvvetle de olsa kendimi ve çantamı kurtarıyorum.

Toplumsal huzuru bozan "ana Tanrıça"; İNEK:

İstasyondan dışarı çıkar çıkmaz sefaletin-yoksulluğun boyutlarını daha açık görüyorum. Tozlu-topraklı-çamurlu yollar ve bu yollarda 30-40 yıllık motorlu-motorsuz taşıtlar... Ve çok nadir geçen sıfırlık arabalar. Hiç bir zaman eksik olmayacak sürekli koşuşturan insanlar.

Hele bir inekler var ki! "Toplumsal huzuru bozma"da üzerlerine yoktur ama, en ayrıcalıklı dokunulmazlık da gene onların. Daha önceden Hindular'da ineklerin kutsal sayıldığını duymuştum, okumuştum. Buraya geldikten ve buna dair pek çok örnek gördükten sonra, vallahi bu inekler kendi kutsallıklarının farkında, ken-

dilerine tapıldığını biliyorlar, şeklide düşünmeye başladım.

Ne insanlardan, motorlu ve motorsuz araçlardan nede korna ve güdülden çekiniyorlar. Korku denen bir şey yok bunlarda. Herşeye öylesine alışıklar ki, bu kadar da olamaz diyor insan. İstedikleri dükkana, manava giriyor, insanın elindeki eşyalara ve tezgahlara saldırıyorlar.

"Toplumsal huzuru bozma"da öncüdürler ama, insanlar onlara kızmıyor bile. Daha önce ineklere sevgisi olan ben, gördüğüm onlarca manzara ve onun trafiği kilitlenmesi sonucu kaçırıldığım iki önemli randevudan sonra, şimdi nerde inek görsem öfkelenir oluyorum.

Bir ara bunları 'terbiye etme' görevimi faşist T.C devleti alsın fena olmaz diyorum. Nasıl olsa bu devlet "ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" koruma adına, faşist ideolojisiyle "toplumsal huzuru bozan"ları 'terbiye etme'de bir hayli tecrübe kazanmış, olmadık ödüller almış. Dolayısıyla bu şımarık inekler, ancak böylesi devletin 'şevkatli elleri ve yaklaşımları' sayesinde hizaya gelebilir.

Gideceğim yer 5-6 km uzaklıkta. Başta yürümeyi düşünüyorum ama sonradan başıma gelebilecekleri ve zaman sonununun düşündüğümde bundan vaz geçiyorum. Bir rick-shaw taksisi kiratıyorum. Kaç Ruppi (Hint para birimi) diyorum şöför, hiç üzülme çok ucuz diyor. Ucuz olabilir ama sen kaç Ruppi olduğunu söyle bana. Sorun değil beyefendi, vermesen de olur. Para dediğin ne ki! diyor.

Her yönüyle iki yüzlü ve her tarafından sahtekarlık akan bu taksiciye çok kızık oluyorum ama, ne eylersin bir kez arabasına yerleşmişim. Cevap vermiyorum. Sadece madem öyle, demek ki ikimizde sonuca razı olacağız diyoruz. Zaten "para dediğin ne ki!" sorusuna da birazdan, pratiğiyle kendisi yanıt olacak.

İnceceğim yere geldiğimde borcumun ne kadar olduğunu soruyorum. Taksici, yabancı değilsin on dolar verisen yeter diyor. Bir insan ancak bu kadar sahtekar olabilir! İçimden taksiciye çok 'iyilik' yapmak geliyor ama, ne yaparsın zamamı değil. Dolar değil, Ruppi diyorum. O zaman 500 Ruppi yeterlidir diyor.

Tanıdığım yaşlı bir amcamın bu gibi durumlarda sarfettiği sözleri hemen aklıma geliyor. Ve ondan esinlenerek taksiciye içimden, kahvat-oğlu-kahvat 80 km yol mu geldin 500 ruppi istiyorsun diyorum.

İlk önce taksiden iniyorum, sonra geldiğimiz mesafe en fazla 30 Ruppi eder ama, ben sana 50 Ruppi veriyorum diyorum. Ve parayı söfün eline bırakıp hemen ayrılıyor. Adam peşimden geliyor, bağırıp çağırıyor. Bak fazla gelersen onu da alırım, iyisi mi sen hemen uzaklaş diyorum. İstemeyerek de olsa uzaklaşmak zorunda kalıyor.

Daha taksiciden kurtulmadan, bu kez etrafımı dilenciler ve herşey pazarlayabilen onlarca insan sarıyor. Turist olmak ne kadar zor! Bunlardan kurtulmak için kendimi çoğu zaman sağırığa, arsızlığa veriyorum ama işe yaramıyor ki! Onlar benden daha inatçı. En sonunda öfkeleniyor, ve bazılarımı kovalamak zorunda kalıyorum. Uygun bir hotel bulana kadar en az iki saatim gidiyor.

Mumbai konaklama bakımından Hindistan'ın en pahalı şehri. Baktığım hotellere durumu çok kötü olduğu halde, fiyatlar çok pahalı. En sonunda, 15-16 hotele baktıktan sonra uygun olmasada bir hostel buldum. Geceliği 30 dolar ama uzun bir pazarlıktan sonra 20 dolara anlaşıyoruz. Hostelden başka herşeye benzer. İyi ve temiz yerler yok değil ama onların da fiyatı çok yüksek.

Odanın her tarafı delik-deşik, fareler cirit atıyor. Buraya 20 dolar nasıl verilir. Çok ciddi bir sorunla karşılaşmayacağımı bilsem, uyku tulumumu alıp dışarıda yatacağım. Sokakların durumunu hatırlayınca, bu odayı tutmaktan başka bir çaremim olmadığını görüyorum.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra, "yükte hafif değerde ağır ne varsa al" türünden olanları üzerime alıp çarşıya çıkıyorum.

Devam edecek

TZOB Genel Kurul yapıldı

Haber Merkezi: TZOB (Türkiye Ziraat Odaları Birliği) Genel kurulu 25-27 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Bugün taban fiyatlarının açıklanmak üzere olduğu bir süreçte gerçekleştirilen Genel Kurul gergin başladı. Genel Kurul'da konuşma yapmak için kürsüye gelen MHP'li Tarım ve Köy İşleri Bakanı **Hüsnü Yusuf Gökalp** uzun süre delegeler tarafından konuşurulmadı. Bakan Gökalp'in konuşmasını sık sık "çiftçiye dinleyen yok, içimiz kan ağlıyor, çiftçiye değil siyaseti konuşuyorlar, nereye yürüelim, meclise mi?" gibi müdahalelerde bulundu. Divan Başkanı'nın uyarısı üzerine de köylü dostuymuş gibi görünmek isteyen faşist Bakan Gökalp; "dinleyecek halleri mi kaldı. 30 yıldır anaları ağladı. Kredi borçlarını bile ödeyemiyorlar" diye karşılık vererek şov yapmaya kalktı, ancak köylülerden prim göremedi.

Türkiye genelinde 720 il ve ilçe Ziraat Odasından, 210 delegenin katıldığı ve üç gün süren Genel Kurul sonunda yapılan seçimlerde **Faruk Yücel** yeniden Genel Başkanlığa seçildi.

Kaplumbağaların ölümünden sorumlu olan Kromsan AŞ. kapatılsın!

Mersin'e bağlı Kozanlı Belde-si'nde faaliyette bulunan Şişe Cam İşletmelerine ait Kromsan AŞ'nin çevreye verdiği zarar had safhaya ulaştı. Yöreye özgü olan ve koruma altında bulunması gereken yeşil deniz kaplumbağalarından 8 tanesinin 27 Nisan günü ölümü yöre halkının yoğun bir tepkisiyle karşılaştı.

Yaşanan gelişmeler üzerine basına bir açıklamada bulunan Kozanlı Belediye Başkanı **Kenan Yıldırım**; Kromsan Şirketinin derhal kapatılmasını istedi.

Bilimin her zaman doğruyu söylediğini ifade eden Yıldırım zararlı atıklarla bölgede insanlık suçu işlendiğini sözlerine ekledi. 27 Nisan günü sahilde ölüm bulunan kaplumbağaların yapılan otopsisinde Kromsan'ın çıkarttığı atıklar sonucu öldükleri tespit edilmiştir.

Yatağan halkı zehir soluyor

Haber Merkezi: Muğla-Yatağan'da kurulu bulunan Termik Santral'in yöre halkına verdiği zarar endişeli bir hal almaya başladı. 25 Mayıs günü 502 kükürtdioksit oranının 3000 metreküp miligram seviyesine çıkması üzerine belediye'den yapılan duyurularla özellikle yaşlı ve çocukların sokağa çıkmamaları istendi.

Devletin santralde hava kirliliğini en alt seviyeye düşürecek "arıtma tesisleri" ni faaliyete sokmaması yöre halkından tepki alınca göstermelik

Akçay'da köylü mitingi

Haber Merkezi: Antalya'nın Elmalı ilçesine bağlı Akçay Beldesi'nde köylüler Ziraat Bankasının şubesinin kapatılacak olmasını 29 Mayıs 2001 tarihinde yaptıkları mitingle protesto ettiler. Akçay meydanında toplanan köylüler; "Bankalarımızı geri istiyoruz" yazılı pankartları taşıyan köylülükü temsil eden bir tabutu kepçeyle açılan çukura gömdüler. Köylüler Akçay-Elmalı karayolunu trafiğe kapatmak isteyince jandarma tarafından engellendi. Üç saat süren miting köylülerin coşkulu bir şekilde alandan ayrılmasıyla son buldu.

olarak 24 Nisan ve 15 Mayıs tarihlerinde devreye sokulmuştu. Ünitelerin tam kapasite çalıştırılmaması; yatağan halkının hergün zehir solmasına yol açıyor. Ayrıca tarımsal üretimin yoğun olduğu bölgede ürünlerde her geçen yıl büyük oranda verim düşüklüğü oluşuyor.

Bütün bu gelişmelerin yanısıra santralin "özeleştirme" kapsamına alınarak çok ucuza emperyalist tekelere peşkeş çekilmesi de gündemdeki önemini koruyor. Santrala talip olan

tekeller; Kükürtdioksit gazının etkilerini minimum seviyeye indirecek teknik donanımı pahalı olduğu için devreye sokamayacaklarını belirtirken; santralin bir an önce elden çıkartılması için uşakları olan devlete baskılarını da yoğunlaştırdılar.

Bu yaşananlar bile devletin Yatağan halkının yanında olmayıp emperyalist tekelin emrinde olduğunu açık bir göstergedir.

Uşak-Eşme halkı Bergama yolunda

Haber merkezi: 10 yılı aşkın bir süredir topraklarında siyanür yöntemiyle altın aramaya kalkan Eurogold şirketine karşı onurlu mücadelelerini sürdüren Bergama köylülerinin yanına yeni direnişçiler ekleniyor. Bergama köylüsünün açtığı ışıklı yolu örnek alan Uşak-Eşme köylüleri; "halk düşmanlığı" tescil olmuş ve bu yüzden Tokat halkına yaptığı zulüm nedeniyle Çankırı Valisi olarak görev yaptığı bir dönemde; emekçi halkımızın öncü gücü olan TKP/ML'ye bağlı Halk Ordusu (TİKKO) tarafından cezalandırılan Vali Ayhan Çevik'in tüm engellemelerine karşın, 27 Mayıs günü gerçekleştirdikleri protesto eyle-

minde; **Bergama'da olduğu gibi Eşme'de de Siyanür'e geçit vermeyeceklerini haykırdılar.**

Turistik Kilim-Kültür ve Sanat Festivaline katılan köylülerden bir bölümü gaz maskeleriyle yürüdü.

Aynı zamanda Kışladağı Çevre ve Doğal Hayatı Koruma Derneği üyesi olan köylüler; gaz maskelerinin yanı sıra ameliyat maskesi, yeşil ağaç, kurumuş ağaç dalları, mevsimin ilk kuzuları ve kuşlarıyla "Ölüm ve yaşam" mizansenisi ile izleyenlere mesaj verdiler. Slogan atmalarına izin verilmeyen köylüler hiç bir şekilde topraklarını terk etmeyeceklerini, Eşme'yi yeni Bergama yapacaklarını söyleyerek eylemlerine son verdiler.

İzleyecek miyiz birer ikişer ölümleri?

Bursa: TC Hapishanelerinde, devrimci tutsaklara yaşatılan vahşeti ve katliamı durdurmak amacıyla çeşitli kurumlardan oluşan "Yaşama hakkına saygı, ölümleri durdurun" şiarıyla bir araya gelen platform bileşenlerinin aldığı kararlar doğrultusunda Bursa'da da faks eylemi yapıldı

29 Mayıs 2001 tarihinde bir araya gelen Bursa'da ki Siyasi Parti, DKÖ'ler ve devrimci sosyalist basın okurları, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Adalet Bakanlı-

ğı'na faks çektiler.

Eylemde Av. Ayşe Batumlu bir açıklama yaptı. Batumlu "Bugün 23. Yarın 33, 53 daha sonra 103 ve kim bilir daha kaç yüz olacak, peki nereye kadar. Bedenlerini ölüme yatıranların sayısı gün geçtikçe artmakta, izleyecek miyiz birer ikişer kişilerin ölmesini, ölümlere seyirci kalmanın dayanılmaz ağırlığıyla yaşayan birer ölüye dönmek istemiyorum" diye belirtti. Kitle alkışlara açıklamaya destek verdi.

Tüm Yargı-Sen F tipi kısıncacında

Haber Merkezi: Tüm Yargı-Sen Genel Başkanı Tekin Yıldız ile 16 Sendikacı hakkında Ankara 1 Nolu DGM'de açılan davaya 24 Mayıs 2001 tarihinde devam edildi. Davaya 11 sendikacı ve avukatları katıldı. Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin F tipi hapishanelerini protesto eylemlerine katıldıkları ve örgütlere yardım ettiklerin iddia eden Savcı Hakan Kızılaslan; sendikacıların 5 yıl 6 ay ile 7 yıl 6 ay arasında değişen hapis cezalarıyla cezalandırılmalarını isterken, mahkeme başkanı Mehmet Orhan Karadeniz; esas hakkındaki savunmaların hazırlanması için duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

15-16 HAZİRAN 1968

İşçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelelerinden biri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi direnişi Türkiye devrim tarihinde tartışılmaz önemde bir yere sahiptir.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın da değerlendirdiği üzere 15-16 Haziran direnişi, devrimin şiddetle olacağını ve bunun kaçınılmaz yol olduğunu göstermiştir.

Bu direnişle işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır darbeler vurmuştur.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeği 15-16 Haziran direnişiyle bir kez daha görülmüştür.

Sonuç olarak bastırılan bu direniş devrimin önce şehirlerden örüle-meyeceğini, bu tür ayaklanmaların kırlardan şehirlere yönelecek olan mücadeleyi besleyeceğini de göstermiştir.

O döneme kadar esen sağcı ve teslimiyetçi rüzgarın, revizyonist bir rüzgar olduğu gün ışığına çıkmıştı 15-16 Haziran direnişiyle.

Yine önemli bir ayrıntıdır ki direnişten sonra gelen sıkıyönetim koşullarında mücadelenin sürebileceği, geliştirilebileceği gibi önemli bir konuyu kavranırken, umutsuzluk tohumları ekenler yanılmıştır.

İşte böylesine büyük öneme sahip olan 15-16 Haziran direnişinin seyri şöyledir:
Yoğun işten atmaların

ve hak gasplarının olduğu o dönemde gelişen eyleme 15 Haziran günü sadece İstanbul ve İzmit'ten 113 işyerinden 70 bin işçi katılmıştır.

DİSK ve TÜRK-İŞ'e üye onca işçi estirilen tehditlere rağmen katılmıştır eyleme. Zaman zaman yaşanan gözaltılar işçilerin ısrarlı direnişiyle sona erdirilmiş ve görkemli kortejler sokakları inletmiştir ilk gün.

16 Haziran günüyse 150 bine yakın işçi yine yürüyüşe geçmiştir İzmit ve İstanbul'da.

Topkapı'dan, Beyazıt'a, Cağaloğlu'na, Eminönü'ne gelen işçilerle Levent ve Mecidiyeköy'den gelen işçilerin birleşmesini engellemek isteyen polis Haliç köprüsünü açtırmış ve geçişi

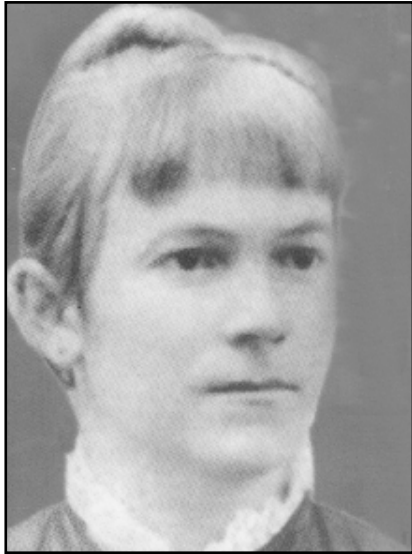
engellemiştir. Eminönü'ndeki işçiler kayıklarla karşıya geçerken Levent'ten gelen işçiler polis ve jandarma barikatıyla karşılaşmıştır. Ve çatışmalar bu andan sonra başlamıştır.

Kadıköy'deki en büyük çatışma da işçilerin direk üzerine ateş açmıştı polisler. Bu esnada Yaşar Yıldırım, Masrafa Bayram, Mehmet Gıdak adlı işçiler şehit olmuştur.

Direnişin İstanbul cephesinde yaşananlar daha olaylı geçmiştir. Kadıköy Kaymakamlık binasında yangın çıkmış, bazı polis arabaları yakılmış ve yine bazı parti binaları tahrip edilmiştir. Bir polis bir esnafta ölümler toplam 200'e yakın kişide yaralanmıştır.

16 Haziran akşamı İs-

tanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edilmiştir. Birçok sendikacı, işçi gözaltına alınmış işkenceli sorgulardan geçirilmiştir. Bu yetmiyormuş gibi birçok dernek, sendika vb. kuruluşlara baskınlar düzenlenmiş ve kapatılmıştır. İşte bunca baskı ve zulme karşın sıkıyönetimle kontrol altına alınan işçiler birçok yerde, çalışmama ve iş yavaşlatma gibi eylemler yapmıştır. Bir hafta boyunca asker kuşatmasına alınan fabrikalardan yine pek çok işçi temsilcisi gözaltına alınmıştır. 3 ay süren sıkı yönetimin ardından 5 bine yakın işçi işten atılmış, 130 işçi ve sendikacıya da dava açılmıştır.

Kadının özgürleşme mücadelesinde adından bahsedeceğimiz devrimci kadın önderlerdendir Clara Zetkin.

O kadın sorununun yeni yeni tartışılır olduğu ve bu anlamda bir çok devrimci parti ve örgütün bu konuya duyarsız kaldığı koşullarda, bin bir türlü engele göğüs germiştir.

1870'lerde feminizmin yaygınlaşma ve devrimci kadın hareketini baskılamaya başladığı dönemde Clara erkek yoldaşlarını da bu konuda yoğunlaşmaya teşvik etmiştir. Onun; kadınların kurtuluşu sorununun özel mülkiyet düzenine karşı, devrim ve sosyalizm savaşımının geliştirilip yükseltilmesi sorunu olduğunu ortaya koyması Komünist Parti kadın politikasının belirlenmesinde mihenk taşı olmuştur.

1857 yılında Almanya'da doğan Clara Zetkin'in babası köy öğretmeni olmasından kaynaklı

köy yaşamını tanımış yoksul köylülerle birlikte büyü-

muştur. Öğretmenliğe ilgi duyan Clara, araştırmacı incelemeci özellikleriyle Marks ve Engels'in eserleriyle tanışmıştır. Almanya'da devrimci mücadelenin gelişip yükselmesinden korkuya yapılan Prusya krallığı 1878 yılında karşı devrimci ve anti-sosyalist yasaları yürürlüğe sokar. Clara bu dönemde Sosyalist Parti'nin varlığını korumak için ülkeyi terk etmek zorunda kalır.

Almanya'da anti-sosyalist yasanın gevşemesiyle tekrar ülkesine dönen Clara daha bilinçli ve donanımlı bir devrimci olarak görevlerine yeniden sarılır.

Sosyalist Parti'nin bir üyesi olarak toplumun yarısı olan kadınların örgütlenmesi sorununa yoğunlaşır ve 1882 yılında "Kadın İşçi" adlı gazetenin yazı kurulunda görev alır ve yöneticiliğini üstlenir.

Clara'nın kadın sorunu konusunda üzerinde en çok durduğu noktalardan bazıları;

Kadınların kendi ezilmişliklerine karşı mücadelesi, sınıf mücadelesiyle birleştirilmeden, kadınların devrimci hareket için yer almasına önem verilmeden, geniş proleter ve emekçi kadın kitlesine devrime katılamaz.

Clara Zetkin'inde dediği gibi kadınlar erkek yoldaşlarıyla birlikte örgütlenmeli, mücadele etmelidir aksi bir tarz egemenlere karşı mücadeleyi geliştirmekten

Clara Zetkin

ziya-
de
za-
afa

uğratacak, kadının kurtuluş yolunu kapatacağıdır.

Parti içinde kadın komisyonlarının oluşturulmasını da savunan Clara, kadın sorununun aynı za-

manda bir erkek sorunu olduğuna da dikkat çekmiş bunu egemen sınıfların dayattığı alışkanlıkların yıkılması, yerine yeni insanın yaratılması sorunu olduğunu belirtmiştir.

1907 Stuttgart Kongresinde Alman Sosyal Demokratlarının kadın gazetesi "Eşitlik" uluslararası yayın olarak tesbit edilmişti. Gazetenin Uluslararası Kadın Sekreteri olarak da Clara Zetkin seçilmiştir. 8 Mart 1910'da Kopenhag'da toplanan Uluslararası Kadın Konferansı Clara'nın önerisiyle birleşik uluslararası, eylem günü, emekçi kadınların mücadele günü olarak kabul edilmiştir.

Clara Zetkin

1920'den sonra Sovyetler Birliği'ne gitmiştir. SBKP tarafından çıkartılan "Kadın Komünist" adlı gazete de çalışır bir dönem. Clara 20 Haziran 1933 yılında 76 yaşında iken yaşama veda eder. Onu ölümünün 68. yıl dönümünde saygıyla anıyoruz.

Apo, Fatih, Hasan, Haydar

Yoksul-
emekçi
Türkiye
halkına in-
sanca yaşa-

nılır bir dünya yaratmak için devrimi kendine yol eyleyenler bugün olduğu gibi 12 Eylül'de de sınıanmıştır cellatlarca.

Öyle ki devletin devrimci-komünistleri cezalandırmak(!) adına zindanlara atması yetmiyormuş gibi, işkencelerini de sürdürmüştür oralarda. Yapılan onca işkencede onları insanlığından-ideallerinde vazgeçirtemeyince bu sefer farklı yöntemler denemişlerdir. Amaçları teslim almak, kimliksizleştirmektir devrimcileri. Ve bugün nasılsa o zamanda örülmüştür teslim olmamanın duvarı.

O dönem dayatılan tek tip elbise ve bir dizi hak gaspına karşı hapishanelerde fiili direnişlerin yanısıra açlık grevleri de yapılmıştır. Devrimci-Sol ve TİKB tutsakları Açlık Grevi ve Ölüm Orucu silahlarıyla kuşanmıştır karanlık yüzlere karşı .

Ve bu şanlı direnişin 14-17 Haziran 1984 tarihleri arasında M. Fatih Öktülmüş, Abdullah Meral, Hasan Telci, Haydar Başbağ ölümsüzleşmiştir.

Onların yaktığı o direniş ateşi bugün daha da harlanarak yanmaya devam ediyor, hapishanelerimizde...

George Dimitrov

George Dimitrov, 18 Haziran 1882 tarihinde yoksul bir köylü çocuğu iken gençliğini Sofya'da geçirmiştir. Ailesinin ekonomik koşullarının kötüleşmesi üzerine öğrenimini yarıda bırakıp çalışmaya başlamıştır. Okumaya ve kitaplara olan ilgisi bir matbaada çalışma koşuluyla birleşince Dimitrov politikaya ilgili bir çirak olarak olur.

Kısa zamanda yetkinleştikten, proletarya ve ezilen halkların davasına gönül verdikten sonra 1902 yılında 20 yaşında iken parti üyeliğine seçilir. Bulgaristan halkının yiğit evladı Dimitrov 1918'de gelen ayaklanma döneminde 19 Ağustos'ta gözaltına alınır.

Halkın yüreğinde taht kuran Dimitrov'u 3 yıllık tutuklama kararından kurtaran, halkına duyduğu sevgiyle yarattığı sahiplenmiştir. Kitlelerin Dimitrov'un serbest bırakılması yönündeki istem ve baskıları sonucu

Bulgaristan hükümeti onu 18 Aralık 1918'de serbest bırakmıştır.

1923 Eylül'ünde gerçekleşen başarısız bir ayaklanmanın özeleştirisini şöyle vermiştir Dimitrov;

"Partimizin ve kendimizin gerçek ihtilalciliği henüz kavramamış olduğumuza pek üzgünüm. Proletaryanın önderliğinde halkın o tarihi çapta ayaklanmasını bundan ötürü değil ki, gereği gibi örgütleyemedik ve yönetemedik. Politikamız ve taktiklerimiz ihtilalci deneyimlerden yoksunluğumuz, özellikle bencil ve sözcük ona yan tutmayan davranışlarımız, askerlere dayanan hükümet darbesinde Bulgar halkının katillerine ve cellatlarına, yığınlarına yaklaşmasını ezmek için pek çok yardım etmiştir"

İşte bu yenilginin ardında Dimitrov 50'ye yakın arkadaşıyla yurtdışına geçip oraların belli olanakları ve deneyimleriyle partinin yeniden inşasının adımlarını atmıştır.

Dimitrov 1929 yılında yayınladığı raporda ise ünlü yapıtı "**Faşizme Kar-**

şı Birleşik Cephe" nin değindiği konular üzerinde durmuştur. Ve şöyle demiştir. "Faşizmle mücadele savaş tehlikesiyle mücadeleyle birlikte yürütülmelidir. Bu mücadelenin başarıya ulaşmasının ön şartı, işçiler, köylüler, baskı altındaki milletler ve milli azınlıkların birleşik cephe kurup bunu geliştirmeleridir."

Faşizme karşı duruşun ve mücadelenin adı Dimitrov; Komünist Enternasyonal'in 7. Kongresine, faşizme karşı birleşik cephe sorunlarını konu alan bir de rapor hazırlamıştı. Raporuna faşizmi tanımlarken şöyle demiştir. "Faşizmin işbaşına gelmesi, büyük sermayenin en sömürücü, en şoven, en gerici unsurlarının apaçık ve terörcü diktatörlüğü demektir"

Başta Bulgaristan olmak üzere tüm dünya ülkeleri proletaryası ve ezilen halklarına büyük miraslar bırakan Dimitrov'un önderliğindeki Bulgaristan Komünist Partisi daha da yetkinleşmiştir. Sovyetler Birliği Kızıl Ordusu'nun da yardımıyla 9 Eylül 1944 'da Bulgaristan için büyük bir gün olmuştur. Bu gün faşiz-

min işbirlikçileri iktidardan düşürülmüş ve Bulgaristan faşizmin işgalinden kurtulmuştur.

Yaşamı devrim davasıyla dolu pratiklerle geçen Dimitrov 7 Mart 1949'da hastalığının tedavisi için Moskova'ya gitmiştir. Ancak tedavisi olumlu bir sonuç vermeyince 2 Temmuz 1949'da yaşama veda etmiştir. Onu doğumunun 119. yıl dönümünde saygıyla anıyoruz.

Artvin'de esen Bulut Fırtınası...

1963 yılında Dersim/Hozat Zenkin köyünde doğmuştur İsmail Bulut.

Çocukluk yıllarında tanışmıştır

İsmail Bulut, mücadelenin kızgın ateşinde harlanan yürekliyle.

Ortaokul dönemindeyken çeşitli öğrenci eylemlerine katılmıştır. O dönemde TKP/ML'ye bağlı TİKKO gerillalarına birçok konuda yardımcı olmuş, bir dönem de mi-

lislik yapmıştır. Milislik görevinden sonra ise bir dağ kartalı olarak almıştır yerini gerillanın yanında.

Halkın acılarına yabancı olmayan İsmail Bulut erken atıldığı kavgada çabuk gelişmiş ve 1984 yılında TKP/ML üyesi olmuştur.

1986 yılında TKP/ML'nin 7 delegesinin şehit düşmesinin ardından İsmail Bulut asil delegeliğe seçilmiştir.

3. Konferansın yapılacağı dönem TKP/ML saflarından ayrılan DABK hizbi saflarında yer alan İsmail Bulut orada MK sekreterliğine seçilmiştir.

1992 yılına gelindiğinde DABK ve TKP/ML'nin gerçekleştirdiği birlik sonrasında yine MK üyesi ve Askeri Komisyon sekreterliğine getirilmiştir.

Gerilla savaşını geliştirmek üzere değişik illerde görev almıştır. Gerillanın kardelen misali karı delip güneşle açmasıydı Dersim'de

gerillanın yaktığı ateş. İsmail Bulut '92 yılında yine bir kardelen misali, bir dönem Dersim'de kalmıştır.

Gerillanın Karadeniz'e uzanan yürüyüşünde Artvin Birliği'nde yer almıştır daha sonra.

İhanetin çirkin yüzü yine çıkınca sahneye, vurulmuştur Artvin'in Kinem'i, Yıldız Çiçek. 1 Haziran 1992'dir tarih. Kinem'in yoldaş yüreği veda etmiştir sevdahısı yarı İsmail'e ve diğer yoldaşlarına. Kayıplar veren gerilla eksiklerini tamamlayıp, yoluna devam etmek üzere hazırlık yapar. 21 Haziran 1992 tarihinde cephanelerini tamamlamak için hazırlık yapan Doğan Karadağ elinde bombanın patlaması sonucu şehit düşmüştür. İsmail Bulut'sa yaralı olarak ele geçmiştir. Yaralıdır İsmail Bulut ama yine de işkence edilir ona. Ve işkencede ölümsüzleşmiştir cellatlarından daha fazla yaşamak üzere.

Dağların Doğan'ıHani kalem

tutmak nasip olmadı ama o yiğit yüreği öyle bir sevdaya tutuldu ki onun kalem tutamayan eli mavzer tuttu. 1962 Dersim doğumlu olan Doğan Karadağ yoksul bir Dersim köylüsünün çocuğu olarak büyümüştür. Okula gidememiş, okuma yazmayı öğrenememiştir. Yüreği devrimci değerlerle tanıştıktan sonra okuma-yazmayı, öğrenmekle kalmamış Marksizm bilimini kavrayarak beslemiştir sınıf kinini. Doğan Karadağ 12 Eylül 1980'li yıllardan sonra TKP/ML'de örgütlenerek TİKKO'nun gerilla birliklerinden birine katılmıştır.

Yoldaşlarının ve halkın derin sevgi beslediği Alişar olarak kısa zamanda gelişmiş, gerilla içinde öncü konumlarda yer almıştır.

Zorlukları altetme, savaştan geri kalmama çabasıyla cephanenin eksikliklerini kontrol ederken elinde patlayan bombayla yaşamını kaybetmiştir Doğan Karadağ. 21 Haziran 1992'de bir yiğit daha ölümsüzleşmiştir Onun gidişiyle.

Süingülere, kurşunlara direnenler, M. Şefik ve Hüseyin...

Dersim Hozat'ta koskoca bir dağ, Beyaz dağ. Hani adı doruklarında konuk ettiği kardan mı beyazdır bilinmez ama bu Beyaz dağ çok yiğidin kanıyla sulanmıştır.

Kim bilir kaç yüreğe patikalar açtı, zirvesine uzanan. Kimbilir kaç partizan bastı bağrına. Belki de silinsin diye ayak izleri daha da beyazlaştı, karı yağmaya ikna ederek.

Ya da sindiremediği yiğit kanlarını gizlemek istemesindedir hep beyaz kalışı. Bu kahpe zul-

mün kurşunlarıyla düşenlere mezar olmak ne de zordur bir o bilir.

19 Haziran 1982

sabahu yine kana bulanmıştır Beyaz Dağ. Dört bir yanı sarılmıştır Beyaz Dağın.

Uzun bir yürüyüşün ardından dinlenmek üzere konaklanan gerilla birliği sarılmıştır, halkın acılarıyla beslenen onlarca cellatla.

Savaş telafi edilmez bedeller alır, hesapsız hatalar sonucunda. O gün nöbetçinin dikkatsizliğiyle fark edememiştir gerilla düşmanı. Konaklamay yerinde uyku tulumunun kullanılmış olması daha da zorlamıştır gerillayı.

Faşizmin kurşunları ateş aldı

ğında silahına sarılan gerillalar asla geri durmamıştır tetiğe basmaktan.

Savaş ta bazı bedeller kaçınılmazdır; Önce Hüseyin Gözülü yaşar bu kaçınılmaz hedeli ve şehit düşer oracıkta. Gerilla birliği onca tersliğe rağmen kırar çemberi. Yaralı durumda olan M. Şefik Karadağ'sa onu vuranların yüzüne haykırır, faşizmin kahpe kurşunlarına TİKKO'cuların nasıl direndiğini. Ve tahammül edemez kahpe kurşunları sıkanlar ve onun o yiğit yüreğini süngüyle dağlarlar.

Dersim'li olan M. Şefik, Hozat İncirli köyünde doğmuştur. Ortaokulu Hozat'ta okumuş ve lise yıllarında tanışmıştır TKP/ML

ile. TKP/ML ileri sempatzanı olan M. Şefik davasına bağlı azimli, kararlı, dürtüst ve fedakar bir gerilla olarak ölümsüzleşmiştir. Hüseyin Gözülü'de Dersim'in bıçkın yüreklerindedir. Rayberler köyünden orta halli bir köylü çocuğudur. Ekonomik koşullardan liseyi bitirememiş ve ailesine yardımcı olmuştur köyünde. Bir dönem TİKKO'nun kuryeliğini yapan Hüseyin Gözülü daha sonra savaşı olarak yer almıştır TİKKO'da. TKP/ML orta sempatzanı olan Hüseyin TİKKO muntaka komutanlığı da yapmıştır.

O mütevazılığı ve davasına bağlılığı ile yerini almıştır devrim kervanının ölümsüzleşenleri arasında.

İzmir'de gözaltı ve tutuklamalar

İzmir: İzmir'de 1-2 Haziran tercihlerinde siyasi Şube tarafından muhtelif semtlerde yapılan baskınlarda gözaltına alınan 8 kişiden 3'ü DGM tarafından tutuklandı. TKP/ML - TMLGB üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan Kazım Tuğ, Fırat Şimşek ve İlhan Doğan Buca Hapishanesi'ne gönderildiler.

ÖDP'de F tipi tasfiye

Haber Merkezi: 24 Mayıs 2001 tarihinde ÖDP'de başta MYK üyelerinin ve PM üyeleri ihraç edilmesi ya da değişik sürelerle partilerinden uzaklaştırılmalarıyla ilgili bir grup ÖDP MYK ve PM üyeleri "Özgürlük ve Dayanışma Partisinde Tasfiye" adında bir basın bildirisi yayınladılar.

Yapılan açıklamada "Ölüm Oruçları sürerken F tipi hücrelere karşı eylem yaptıkları için ÖDP Merkez Yürütme Kurulu ve Parti Meclis Üyelerinin partiden ihraç edildiği, verilen bu disiplin cezalarının nedeninin MYK ve PM üyelerini F tipi hücrelere karşı mücadeleyi sürdürmeleri ve ölüm orucu yapan devrimcilerle dayanışma amacıyla iki günlük açlık grevi yapmış olmalarından kaynaklı cezalandırıldıkları açıklanan basın bildirisinde "bu çabaları tüm ÖDP'nin sosyalist hareketin tasviyesine yönelik olduğu ve sosyalizmden umudunu yitirenler siyasette kendilerine yeni bir yer ve "yeni yol arkadaşları" aradıkları ve bu grubun ÖDP'nin sol kanadını tasfiye ettikten sonra CHP'den ayrılanların iç çatışmalarından yararlanıp kendilerini "geleneksel soldan" kopmuş "uygar, çağdaş, sol" olarak tanıtarak bu çevrelerde kendilerine güçlü bir yer edinmeye çalışıldığı belirtiliyor.

HADEP'e yönelik baskılar devam ediyor

Haber Merkezi: HADEP'e yönelik baskılar artarak devam ediyor. Ankara'da HADEP'e yönelik gerçekleştirilen operasyonlarda 43 kişinin gözaltına alınması ve 27 kişinin tutuklanmasından sonra şimdi de Adana'da HADEP İl ve iki belde binası basıldı. HADEP baskınlarında 52 HADEP'li gözaltına alındı. Adana DGM'nin talimatıyla HADEP binalarında yapılan aramaların ardından gözaltına alınanlar Adana Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'ye götürüldüler. Haberimiz yayına hazırlandığı süreçte gözaltı alınanlar halen Siyasi Şube'de tutulmaktaydılar.

20 PKK gerillası şehit düştü

Haber Merkezi: Bingöl kırsalında 21 Mayıs'tan itibaren devlet güçlerinin başlattığı operasyonlarda PKK gerillalarıyla çıkan çatışmalarda 6'sı kadın olmak üzere 20 gerilla şehit düştü. 10 gün önce "Kazım" kod adlı "Hamili Yıldırım"ın 7 kişilik gerilla grubuyla Bingöl kırsalında görüldüğü ihbarı gerekçe gösterilerek başlatılan operasyonlar üç gün sürdü. Bingöl'ün Yedisu ilçesi, Şeytan Dağları mevkiindeki Sarınc Geçidinde yaşanan çatışmalarda Erzurum Eyalet Komutanı İsmail Kod adlı Özgen Bingöl'ünde aralarında bulunduğu 20 PKK gerillası çıkan çatışmalarda ölümsüzleşti. Komutasında 70 kişilik bir gerilla grubunun olduğu söylenen Özgen Bingöl'ün PKK'nin 7. Kongresinde Parti Meclisi Üyeliğine seçildiği Başkanlık Konseyi tara-

findan bir yıl önce Bingöl kırsalına gönderilerek Erzurum Eyalet komutanı olarak atandığı bildirildi.

Gazi Mahallesi katillerine devletten şeref madalyası

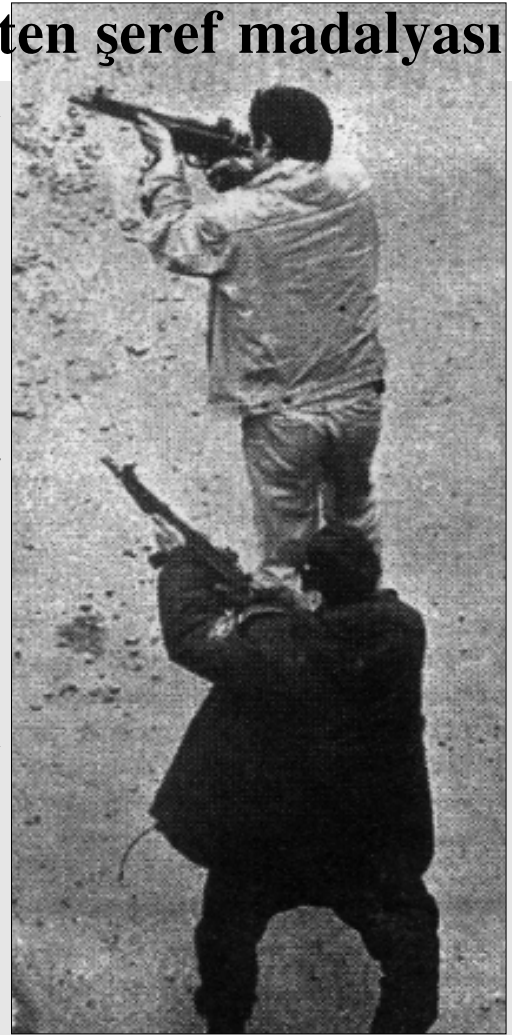
Haber Merkezi: 12 Mart 1995 tarihinde, İstanbul-Gazi Mahallesi'nde devletin gerçekleştirdiği katliamın ardından, kamuyonunun baskısı sonucu açılan davada; 20 polisin yargılanmasına başlanmış, süreç içerisinde 18 polis beraat ettirilmiş, 2 polis ise göstermelik olarak tutuklanmıştı. Davanın yerini Gazi halkının tepkisinden çekinerek Trabzon'a taşıyan devlet; 31 celse süren dava sonucunda; sanık polislerden Adem Albayrak'ı, 4 kişiyi öldürmekten 6 yıl 8 ay hapis cezası ile 4-5 ay kamu hizmetinden mahrum etme cezasına; sanık polis Mehmet Gündoğan'ı ise; iki kişiyi öldürmekten 3 yıl 9 ay hapis ile 2 ay 15 gün kamu hizmetlerinden men cezasına çarptırmıştı.

Devletin "ödül" gibi cezasını olumlu bulmayan(!) Yargıtay 1. Ceza mahkemesi; olaylar sırasında göstericilerin, polislerle taşlı-sopalı saldırılarda bulunmasını öne sürerek; Trabzon 1. Ağır Ceza mahkemesinin kararı bozarak, "Gazi" katillerine şeref madalyası taktı.

Yargıtay'ın bozma gerekçesinde; "yetkili mercilerden verilen emirler doğrultusunda kanunun tanıdığı yetkiyi kullanan kişilerin ceza alamayacağı" görüşlerine yer verildi. Zaten görüntü olarak yargılanan sanıklarda mahkeme süreçleri boyunca; "Devlet bize ceza değil, madalya vermelidir" yönlü benzer düşünceler ileri sürüyorlardı. Yargıtay kararı sanıkların bu düşüncelerini doğrulamış oldu.

Bütün bu yaşananlardan sonra devletin katliamcı yü-

zünü en açık şekilde Gazi'de gören emekçi halkımız; devletin adaletinin de kimlerden yana işlediğini bir kez daha bu karar sayesinde görmüş oldu. Görünen ve yaşam bulması için fazla zaman olmayan bir gerçeklik ise; halk düşmanlığı yapanlardan hesabın mutlaka sorulacağıdır.

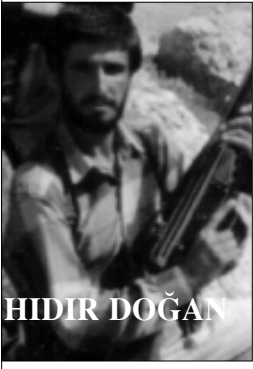
"Bu gün unutmuş
güzelliklerin özlemi
Vuracak ışıklı gözlerine
döneceksin!
Uzattığım elleri sıkıca
tutacağım
Ve sevinçli yangınlar
ortasına
Götüreceğim seni"
Gülhan Şahin
Doğum 16. 11. 1975
19. 9. 2000 İsviçre. ZH

"Her istek kendine bir yol bulur" diye yazmıştı ruz hapishaneden bir yoldaş sana yazdığı son mektubunda. Ve bir çok hapishaneden gelen mektup

da insan iradesinin, inanmanın, istemenin, umudun rolü vurgulanıyordu ısrarla. Sen de ısrarlıydın. Gözlerini kapatan hastalığına inat, ısrarla açıyordun gözlerini. Ziyaretçilerinle daha fazla kalabilmek için ısrarla sohbet etmeye çalışıyordun kuruyan dudaklarına rağmen. Ve zafer işareti yaparak selamlıyordun partinin eylemlerini özgür geleceğe olan inancınla! Yaşama ısrarını, umudunu ve özgür geleceğe inancını selamlıyo-

İsviçre İşçi-köylü okurları adına Cemil

HİDIR DOĞAN

Zor ölümler mevsimindeyiz şimdi kirvem,
Güneşle de randevumuz var gelen günlerde,
Güneşle randevumuz...
Güneşi içeceğiz be kirvem, belki de Haziran'da öleceğiz
Hani zor derler Haziran'da ölmek, sen de bilirsin.
Ama güneşle randevumuz var gelen günlerde
Zor olsada Haziran'da da ölmesini bileceğiz, senin
gibi...
Hele bir yıkılm hücremizin duvarını
İşte o zaman kirvem
Sen dağlardan ben zindandan Güneşi içeceğiz...

Dersim'in yiğit evladı, kavga dostum, umudunu ömrüne yol eyleyenim, amcam; Zulmün kara kurşunlarının seni pusatsızca aramızdan alışının dokuzuncu yıl dönümünde, kavgaya, sevdaya dair nefesimi zindandan solurken ve de önde Direnç Çiçekleri güneşe uzanırken seni saygıyla anıyorum.

Tekirdağ Hapishanesinden Yeğeni
Ali Haydar Doğan

Faşizme, emperyalizme, feodalizme,
şovenizme ve her türden

PARTIZAN

gericiliğe karşı
37. sayı çıkıyor!

Umut Yayıncılık
Bürolarında

NEHİR

Zeki Aydın

Sınıf Mücadelesinde KP'nin
Olmazsa Olmazlığı...

Burjuvazi ve burjuvaziye detek vermekten geri durmayan reformizm ve revizyonizm, işçi sınıfını ve onun öncü örgütünü yok saymaya ve bunu kitlelere empoze etmeye çalışmaktadır. Özellikle kendilerine "postmodernist" diyen, emperyalist burjuva postcuları, artık gelinen aşamada işçi sınıfından umudun kesilmesinin propagandasını yapıyorlar. Elbette, bu burjuva sahtekarları, işçi sınıfı ve emekçilerin köle olarak kalmaları için, bunu hep yapacaklardır.

İçinde bulunduğumuz koşullar, sınıf mücadelesinin konumu dikkate alındığında, yenilgi döneminin koşullarıdır. Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımında -dünya konjonktüründe soruna yaklaşıldığında- işçi sınıfının mücadelesi, son 30 yılın en geri sürecini yaşamaktadır. Bunun nedenlerinin başında hiç kuşkusuz; -bazılarının ileri sürdüğü gibi, emperyalist burjuvazi kendi sorunlarını çözdüğünden değil- sosyalist devletlerin yıkılmasının getirdiği bir güven bunalımı sorunu yaşanmaktadır. Burjuvazi de bunu kendi lehine kullanıp, işçi sınıfının ideolojisinin "yenildiği" propagandasını yaparak, küçük burjuva aydın kesimleri de yanına çekmeyi başarmıştır. En azından daha önce bu kesimlerde MLM'ye olan güveni sarsmış ve burjuva ideolojisi lehinde ideolojik bir kaos ortamı yaratmıştır. Bugünkü süreçte Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'in durumu da, 1905-1916 arası yaşanan duruma benzemektedir. Bu süreç II. Enternasyonalin oportünizme saptığı ve Marksizmi revize etmeye çalıştığı bir süreçti. Ancak, 1917 Ekim Devrimiyle, oportünizmin egemenliğine son verilerek, toplumsal devrimler açısından yeni bir tarihi süreç başlatıldı. Yani, proleter devrimler süreci başladı. Bu süreç, yenilgi ve duraksamalara karşın, devam etmektedir.

Her yenilginin, yenilen tarafa bir faturası olacaktır. TDH'ne de 12 Eylül yenilgisinin ağır bir faturası oldu. Bu faturanın içinde öncelikle ideolojik erozyon

söz konusudur. Yani, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e olan güvensizlik... Başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelere olan güvensizlik... İşçi sınıfının sınıf temsilcisi örgütüne ve kitlelerin örgütlenmesine olan güvensizlik... Kitlelerin örgütlü mücadelesine olan güvensizlik... Militan devrimci mücadeleye karşı olmak, düzen içi mücadeleyi esas almak... Yani, faşist devletin yasalarının öngördüğü sınırlar içinde kalarak, sınıf uzlaşmacılığını ve esasta ise, burjuvazinin egemenliğini kabullenmek...

Ülkemizde de, bu yenilgi süreci aşılmış değil, özellikle, küçük-burjuva kesimlerin önemli bir kesimi, işçi sınıfının sınıf mücadelesini reddettikleri gibi, onun MLM bilimiyle donanmış örgütüne karşı da savaş açmışlardır. Kısacası, küçük-burjuva dönemlerin savundukları Marksizm, revize edilmiş ve burjuvazinin tam da istediği gibi ehlileştirilmiş Marksizm'dir. Yani, Lenin belirttiği "militan materyalizm" yerine, burjuva idealizmini, kitlelere "güleryüzlü sosyalizm" olarak yutturmaya çalışıyorlar. Ve aslında onların direkt söylemeyip, ama "Marksizm" cilasıyla süsleyerek, vermek istedikleri şey ise; emperyalist tekellerin çıkarlarını savunan bir demokrasidir. Bu demokrasinin içinde, işçi ve emekçilere yer yoktur.

Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki iktidar mücadelesinde, işçi sınıfının KP'den başka silahı yoktur. Kapitalizmin vahşi dünyasında yoksullaştırılmış, alçaltılmış, bireyselleştirilmiş ve zorla sömürü altına alınmış milyonlarca işçi ve emekçinin, devlet iktidarını elinde bulunduran burjuvaziye karşı savaşım verebilmesi için, MLM silahı ile donanmış KP'ye gereksinimi vardır. Bu olmadan, işçi sınıfı ne kendini ne de diğer emekçileri örgütleyip burjuvaziye karşı savaştıramaz ve burjuvaziden iktidarı alamaz.

Günümüz küçük-burjuvaları, MLM'de sınıf adına, ihtilal adına, militan devrimcilik adına ne varsa unutturmaya ve bu niteliklere sahip bir işçi sınıfı örgütünün varlığını kabullenemiyorlar bu "modası geçmiş" saldırısıyla, burjuvazinin kanlı iktidarını kutsuyorlar. Küçük-burjuva aydınların, burjuva liberal savları, emperyalizmin "küreselleşme" ideolo-

jik saldırıyla bütünleştirilerek, burjuvazi ile işçi sınıfı ve emekçilerin "barış" içinde yaşamalarını öğütlerken, burjuvazinin daha da güçlendirilmesi ve ezilen kitlelerin ise kölelik zincirlerine yenilerinin eklenmesi olduğunu unutturmaya çalışıyorlar.

Bugün, emperyalist burjuvazi ve gerici için en büyük avantaj, işçi sınıfı önderliğindeki devrimlerde duraksama yaşanmasıdır. Bu genel görünüm, işçi sınıfı ve ezilen halklar için bir yenilgi sürecidir ve bu süreç hala devam etmektedir. Komünistler, bu sürecin bilincinde olarak hareket ettiğinde, yenilginin getirdiği olumsuzlukları atacak taktikler geliştirebileceklerdir. Hiçbir şey olmamış gibi ya da, devrim anı gibi yaklaşımlar, kaçınılmaz olarak yenilginin getirdiği olumsuzlukları ve yıkımları artıracak ve mücadeleyi daha gerilere çekecektir.

Burjuvazinin, işçi sınıfına ve onun en ileri temsilcisi öncü örgütüne karşı yaydığı güvensizlik, KP içinde yer alan ileri militanlar ve kadrolar üzerinde de olumsuz etki yaratmaktadır. Sınıf mücadelesinin geriliği ya da Parti'nin sınıf mücadelesinde oynaması gereken rolü oynayamaması, kitleler ile geniş bağlar kuramaması, ileri unsurlarda Parti olgusuna karşı güvensizlik yaratmaktadır. Bu güvensizlik, devrime olan güvensizliğe kadar varıyor. Bu nedenle, işçi sınıfının militanları, burjuvazinin ve revizyonizmin, işçi sınıfını öncüsüz bırakma anlayışlarına karşı mücadele etmelidir.

İşçi sınıfı ideolojisine ve onu ete kemiğe büründüren öncüsü partilere karşı burjuva saldırılarının yoğunlaştığı günümüzde, işçi sınıfı örgütlenmesinin savunulması ve geliştirilmesi daha bir önem kazanmaktadır. Burjuvazi, kitleleri örgüt-süzleştirmeyi hedeflemiştir. Toplumsal katmanların en küçüğüne kadar örgütsüzlüğü körükleyen ve kitlelerin örgütlenmesini engellemek için yoğun baskı uygulayan burjuvazi, elinde bulundurduğu devlet ile kendi örgütlülüğünü en iyi bir şekilde sağlama almıştır. Burjuvazi, kendi örgütlü gücü karşısında bir başka örgütlü gücün bulunmasını asla kabullenemez. Çünkü burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesini bastır-dığı ve zaafa uğrattığı ölçüde kendi iktidarını sağlama alabilecektir. Sınıflar mücadelesinde, bir sınıfın zayıflaması, diğer sınıfın güçlenmesini doğurur.

Elbette, işçi sınıfı partisinin de yerine getirmesi gereken görevler vardır. Yine, o, bu gerici saldırıları, sınıfı ve ezilen kitleleri örgütleyerek berataraf edip, sınıf savaşımını işçi sınıfı lehine de daha ileri götürecektir. Bundan hareketle; KP, önüne koyduğu kısa ve uzun vadeli görevlerin yerine getirilmesi için teori ve pratiğin birliği sağlayarak kitlelerin güvenini kazanamazsa, parti içinde kaçınılmaz olarak, partiye karşı güvensizliğin tohumları gelişir. Kitleler ile organik bağların sıkı bir şekilde geliştirilmesi, öncünün siyasal iktidar mücadelesindeki önderlik görevini daha üst aşamalara ulaştıracak ve kitlelerin örgütlü mücadele içine çekilmesinin güçlü zeminlerini hazırlayacaktır. Kitlelesiz öncü olmayacağı gibi, işçi sınıfı öncülüğünde yoksun kitlelerin mücadelesi de burjuvaziye yıkma hedefine yönelemeyecektir.

Öncünün, kitlelerden kopmamak için "doğru bir siyasal çizgi izlemesi gerekir" demek; genel anlamda yetse de, esasta sorun daha derinlemesine işlenmesi gerekiyor. Genellemenin soyut yanını ortaya koyabilir. Öncü, sorunları somut olarak ele almak durumundadır. Salt genel söylemlerden hareketle ülke sorunlarını ya da Parti içi sorunları çözme yöntemini izleme yerine, MLM bilimsel çözümlerine dayanarak çelişmelerin ana kaynağına inerek, dış etkilenişimlerini de bir yana atmadan ele almalıdır.

Sınıf mücadeleleri tarihinde, bazan gerilemeler ve bazan ise duraklamalar yaşanmıştır. Bugün yaşadığımız durumda bundan başkası değildir. Bu nedenle, **yenilginin karamsarlığını taşıma yerine, mücadeleyi ileriye götürmenin teori ve pratiğini geliştirmeliyiz.**

İçinden geçtiğimiz sürecin olumsuz yanlarının yanında olumlu yanları da var. Emperyalist burjuvazinin "Yeni Dünya Düzeni" çatırdamaya çoktan başlamıştır. Emperyalist kutuplaşmalar giderek sertleşmektedir. Ve bir çok ülkede işçi ve emekçiler, emperyalist kölelik zincirine karşı ayağa kalkmıştır. Önümüzdeki süreç, bu durumun daha geniş bir alana yayılmasına gebecektir.

Son yazdırma

Bu yazıdaki KP'lerden kastımız, burjuva sömürü sistemini kutsayan ve ehlileştirilmiş bir KP değil, tamamen MLM silahı ile donanmış işçi sınıfının gerçek öncüleridir.

Genç, Atilla Selçuk, Hasan Çepe, Hakan Baran, Sinan Gül, Yılmaz Karakaş'a zorla müdahale sonucu korsakoff tanısı konuldu.

Ahmet Yılmaz, Ayşe Baştemur, Erdal Doğan, Erol Altıokka, Fehmi Ali Çopan, Hakan Yıldız, Levent Çöplü, Mesut Canber, Süleyman Altınoğlu, Zeynel Yıldız, İbrahim Bozay, Fehmi Küçükbaşlan isimli tutsaklar da hala Numune Hastanesi'nde tutuluyorlar.

İZMİR YEŞİLYURT HASTANESİ

Yalçın Hafçı, Turan Ustabaş'a zorla müdahale edildi.

Ölüm orucu direnişçilerinden **Barış Yıldırım, Ümit Kanlı, Mesut Avcı, Serhat Karadumanlı, Gökhan Özocak, Kenan Korkankorkmaz, Tamer Çadırcı, Özgür Kılıç, Yılmaz Babatümgöz, Ulaş Göktaş, Sevgi Erdoğan ve Kemal Denli** CMUK(Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu)'un 399.maddesine göre 31 Mayıs 2001 tarihinde cezaları 6 ay süre ile ertelenerek tahliye edildiler.

Sevgi Erdoğan, Gökhan Özocak, Serhat Karadumanlı, Mesut Avcı, Kenan Korkankorkmaz ÖO'a devam ediyorlar. Sevgi Erdoğan ile Gökhan Özocak'ın bilinci yerinde, diğer ÖO direnişçilerinden haber alınmadı.

12 tutsağın ardından 3 tutsak daha tahliye edildi. Berna Ünsal Saygılı, Ayşe Eren, ve Nazan Yılmaz hakkında da da CMUK 399'a göre 6 ay erteleme kararı alındı. Ayşe Eren ile Berna Ünsal doktorların izin vermemesi üzerine tutuksuz olarak hastanede kalacaklar. Nazan Yılmaz ise 5 Haziran 2001 tarihinde hastaneden tahliye edilecek.

TEKİRDAĞ HASTANESİ

Mehmet Çömüt, müdahale edildi. Bunun üzerine 3 kilo verdi. Okan Külekçi, **Erdinç Yücel**, Ahmet Turan durumları ağırlaşınca hastaneye kaldırıldı.

GEBZE SSK

Başak Otlu: 30 Nisan'da Niğde Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Zorla müdahale edildi. Bilinç kaybı var. 9 Mayıs'ta Ankara'ya kaldırıldı. 30 Mayıs itibariyle de Gebze'ye götürüldü.

Bedia Ergün, Gülnaz Kuruçay, Hamit Vayıç, Suzan Baran'a zorla müdahale sonucu korsakoff tanısı konuldu.

Bedia Ergün bunun üzerine kahliye edildi.

Ayfer Açı, Gönül Karagöz, Nil Pınar Arın, Mehmet Doğan, Nebahat Polat Neriman Candan, Şadımın Mutlu, Serdar Kaygusuz, Yadigar Bayar'a müdahale edildi.

Nebahat Polat ve Gülnaz Kuruçay'ın cezaları da CMUK 399'a göre 6 ay süreyle ertelendi.

EDİRNE TIP FAKÜLTESİ

Ali Şanlı, Erdal Gökoğlu, Namık Kemal Bektaş, Murat Acar, Ozan Akın, Veli Korkulu, Zeynel Sarar'a zorla müdahale edildi.

EDİRNE DEVLET HASTANESİ

Sadık Yılmaz, Nihat Göktaş, Turan Çil, Mehmet Kerem, Ömer Ünal'a zorla müdahale edildi.

HAPİSHANELER....

EDİRNE ZİNDANI

Hüsnü Turan: Üç hafta şeker ve tuz alamadı. 24 Mayıs'ta görüş sırasında bir iki kelime konuştuktan sonra bayılarak düştü. Kafasını çarptı. Hemen kabine gelen Hapishane müdürü, doktor, gardiyanlar tarafından zorla müdahale edilmek istendi. Yarı baygın durumda olan Hüsnü Turan tedaviyi reddetti. Şu anda yürüyemiyor, konuşmakta güçlük çekiyor, şeker almaya tekrar başladı.

Yusuf Can: Bir kere zorla müdahale edildi. Yaklaşık bir hafta şuuru kapalı bir şekilde hastanede kaldıktan sonra kendine gelince serumu attı ve bunun üzerine tekrar hapishaneye götürüldü. Şu anda yürüyemiyor, denge problemi olduğunu söylüyor.

Muzaffer Acunbay: 96'da da ÖO direnişçisiydi. Görüşe sandalyede geldi, Gözlerinde problem var, su ve şeker alabiliyor, ayakta durmakta güçlük çekiyor.

İsmet Sınağ, Erkan Erdem, Hasan Pınar, Murat Acar, Kadir Kaya, Özgür Çelik, Ökkeş Karaoğlu isimli tutsaklara da zorla müdahale edildi, bir süre hastanede kaldıktan sonra tekrar hapishaneye getirildiler.

İsmet Ünver: Hapishane revirinde tutuluyor. Hafıza kaybı var, yürümekte zorlanıyor.

Mustafa Karaağaç: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybı var.

Arslan Karşlı: Yeni ekip ÖO direnişçisi 11 Mayıs'ta başladı.

Savaş Dilek: Yeni ekip ÖO direnişçisi 11 Mayıs'ta başladı.

KANDIRA ZİNDANI

Sait Oral Uyan: Durumu ağırlaşınca müdahale edilmek üzere revire kaldırılıyor, tedaviyi reddedince tekrar hücreye götürülüyor. Durumu ağır.

Yalçın Özbek: Zorla müdahale edildi, hafıza kaybı var.

Ayhan Engin, Birol Paşa: Yürümede zorluk çekiyor

Mehmet Ali Eser, Vural İlker Düzgün: Yeni ekip Ölüm Orucu direnişçileri. 20 Mayıs'ta başladılar.

Sinan Rakip, Kenan Camekan: Yeni ekip ÖO direnişçileri. 3 Haziran'da başladılar.

TEKİRDAĞ ZİNDANI

Fedai Şahin: Yataktan kalkamıyor
Seyit Ali Uğur, Nabi Kımrın: Ayakta durmakta zorluk çekiyor, halsizlik var.

Sinan Doğan, Taylan Balatacı: Yeni ekip ÖO direnişçileri. 20 Mayıs'ta başladılar.

SİNCAN ZİNDANI

Ali Şahmo, İlhan Emrah, Ercan Uçuk: Yeni ekip ÖO direnişçileri. 3 Haziran'da başladılar.

KONYA HAPİSHANESİ

8 direnişçi Ermenek Hapishane-

si'nden getirildi. Revirde tutuluyorlar. Dörder kişi buldukları revir oldukça sağlıksız. Tualete yakın bir yerde ve havasız olan revirde bulunan tutsaklar özellikle mide bulantısı yaşıyor.

Serkan Ağgündüz: 34 Kiloya düştü. Konuşmada güçlük çekiyor, Eklem ağrıları var. 1.5-2 litre su alabiliyor.

Abbas Kahraman, Alhas Doğan: Aşırı zayıflama, halsizlik ve ağrıları var.

Deniz Bakır: 40 kiloya düştü. Böbrek ve ciğerlerde ağrıları var. Şeker alımında zorlanıyor. Eklem ağrıları ve mide ekşimesi var.

Haydar Özbilgin: Çift görüyor. Eklemlerde, midede yoğun ağrıları var. Su ve şeker alımında zorlanıyor.

Ertuğrul Kaya: Birkaç kez baygınlık geçirdi. Bilinci açık, ağrıları var.

BUCA ZİNDANI

Ayşe Cabadak(Devrimci Çizgi Savaşçısı): 20 Mayıs'ta ölüm orucuna başladı. Ağır astımı var.

Meral Koşoturacak(Devrimci Çizgi Savaşçısı): 25 Mayıs'ta ölüm orucuna başladı.

Tuncay Yıldırım : 22 Mayıs'ta ölüm orucuna başladı.

Ali Çamyar : SAG direnişçisi olan Ali Çamyar direnişini ÖO'na çevirdi

NİĞDE ZİNDANI

Fatime Akalın, Yeliz Türkmen: Ankara Numune hastanesinde zorla tedavi edildikten sonra apar topar Niğde hapishanesine götürüldüler.

UŞAK ZİNDANI

Nergiz İzci: Zorla müdahale edildi. Serum attı, durumu ağır.

İnayet Kandemir: Kalpte ağrıları var. Bilinci açık, gözlerinde problem var.

Nuray Özçelik: Yer yer vücutta ağrıları, özellikle gözlerde problem var.

Makbule Akdeniz: Kansızlık var, elleri su topluyor.

Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri

Ölüm Orucu direnişi yeni ekiplerle büyüyerek devam ediyor

Haber Merkezi: 20 Ekim 2000 tarihinde DHKP-C, TKP(ML), TKİP ve 9 Aralık 2000 tarihinde TKP/ML, TİKB, MLKP, THKP-C/MLSPB, TDP, Direniş Hareketi, DY davalarının tutsakların başta F tipi hapishanelerin kapatılması üzere değişik demokratik taleplerle başladıkları Ölüm Orucu direnişi, yeni Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla büyüyerek devam ediyor.

11-15 -20 ve 27 Mayıs ve 3 Haziran 2001 tarihlerinde yeni Ölüm Orucu ekipleri çıkartarak direnişlerini sürdüren devrimci-komünist tutsaklar; ya F tipi hücre sisteminin tecrit, izolasyon

ve siyasal, sosyal, yaşamsal hak gasplarının, insanlık dışı koşulları son bulacak, yada tabutlarımız çıkmaya devam edecektir kararlılığıyla "Taleplerimiz kabul edilene kadar Ölüm Orucu direnişimizi sürdüreceğiz" diyerek yaptıkları açıklamada "Adalet Bakanlığı Ölüm Orucu direnişimiz karşısında acz içerisinde. Ölüm Orucu direnişinin kendiliğinden biteceği üzerine hesaplar yapmaktadır. Bu boşuna bir bektentidir" ..., "Adalet Bakanlığı'nun Ölüm Orucu direnişimiz karşısında kamuoyunu aldatmaya yönelik 'Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesinde yapmış olduğu değişik-

likler tecrit ve izolasyon uygulamalarına son veren değil, aksine tecrit ve izolasyon politika ve uygulamalarını, hak gasplarını pekiştiren ve yasallaştıran değişikliklerdir. İnfaz Hakimliği ve İzleme Kurulları, lehimize yasal bir düzenleme değil, haklarımızın gasp edilmesini meşrulaştırarak, bununla birlikte düşüncelerimizi teslim almaya yönelik yasal düzenlemelerdir. Çeşitli siyasi davalardan tüm tutuklu ve hükümlüler olarak, taleplerimiz kabul edilene kadar Ölüm Orucu direnişimizi sürdüreceğimizi ilan ederiz" anlayışıyla bir kez daha Ölüm Orucu direnişindeki kararlılıklarını

açıkladılar. Tutsaklar taleplerini;

1- Tecrit, izolasyona, siyasi, sosyal ve yaşamsal hak gasplarına son verilerek, 1 ve 3 kişilik hücre uygulamalarına son verilmelidir.

2- Düşüncelerimiz ve düşüncelerimizden dolayı bizlerin teslim alınmasına yönelik tüm uygulamalara koşulsuz son verilmelidir

3- Taleplerimiz son derece demokratik ve yaşamsal taleplerdir, kabul edilmelidir.

4- Zorla hastahanelere götürülüp zorla müdahalelerle sakat bırakma politikasına derhal son verilmelidir şeklinde sıraladılar.

Devrim Yolunda İŞÇİ-KÖYLÜ

B<Z HALKIZ GELECEK ELLER<M<ZDED<Rİ

ÜRÜMLER
KARTAL: İSAMAK SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 5/14 KARTAL, TELEFAX: (0306) 306 16 82 Cep: 0533 820 33 96
ANKARA: NECATİBEY CAD. NO: 664 MALTEPE, TELEFAX: (0312) 231 77 05 Cep: 0543 362 51 68
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 83, DAİRE: 318 KONAK, TELEFAX: (0332) 448 01 89 Cep: 0512 310 31 84
MALATYA: DARAĞAZANE MAHALLESİ, BOĞATEPE CAD., DARAĞAZAN İŞHANI NO: 9 KAT: 1/16 MALATYA TEL.: (0425) 329 78 15 Cep: 0535 304 34 70
BURSA: ÖZMİTŞEKER CAD. İSKEMEN İŞHANI, NO: 1/1, HEYKEL, TEL.: (0224) 224 89 96 Cep: 0533 935 65 32
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEMAL İŞHANI, KAT: 4, NO: 9, TEL.: (0362) 435 44 57 Cep: 0535 454 32 58
TURGUTLU: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-YEREN SOK. 19/25 2. NOTER YANI TURHAL/TURKAT TEL.: 0356 216 37 30 Cep: 0533 414 65 54
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESSELER STR 97 47069 DUESSELDORF-DEUTSCHLAND TEL.: 0049 202 40 60 996 FAX: 0049 202 40 60 999

Emperyalizme karşı halklar gücünü birleştirdi: LİG'in 1. kongresi başarıyla sonuçlandı!

ŞİMDİ EMPERYALİZM DAHA ÇOK KORKSUN!

37 ülkenin 217 kitle örgütünden 337 delegenin katıldığı "Halkların uluslararası mücadele lîgi" (ILPS) 1. kongresi 25-27 Mayıs 2001 tarihleri arasında Hollanda'da yapıldı.

Yaklaşık iki yıldır "İnisiyatif Komitesi" önderliğinde hazırlığı yapılan kongrede; LİG'in tüzük ve programı tartışılarak kabul edildi.

LİG'in taraf olduğu ve üzerinde çalışma yürütüp mücadele ettiği 15 konuya ilişkin hazırlanan önergeler, çalışma gruplarının yoğun çalışmaları sonucunda

ortak ve verimli hale getirilerek kongreye sunuldu. Delegelerin yoğun ilgi ve katkıları sonucunda tüzük tasarıları ve önergeler geliştirilerek kongre tarafından onaylandı. Taraf olduğu ve mücadele yürüteceği konular arasında üç konuyu (ilticacı ve göçmenlerin sorunları; yaşlı insanların sorunları ve farklı cinsel tercih yapanların sorunları) daha ekleyen kongre, 35 kişiden oluşan Uluslararası Koordinasyon Komitesi'ni de seçti.

Kongre bitiminde, "Halkların Uluslararası Mücadele Liginin (ILPS) Kurulu-

şuna Dair Sonuç Bildirgesi" başlığıyla yayımlanan bildiride; Lîg'in amacından, çalışmalarından ve Uluslararası Koordinasyon Komitesi (ICC) içinden seçilen Uluslararası Koordinasyon Grubu (ICG) oluşumundan söz ediliyor.

"Bizler, Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın, Kuzey Amerika'nın, Avrupa'nın ve Okyanusya'nın değişik ülkelerinden bir araya gelen anti-emperyalist ve demokratik kitle örgütleri, Halkların Uluslararası Mücadele Lîgi'nin (ILPS) birinci uluslararası (kuruluş) kongresini başarıyla sonuçlandırdığımızı duyurmaktan mutluluk duyuyoruz. Bu an, dünyanın her tarafında emperyalizme ve gericiliğe karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren tüm ilerici güçler açısından tarihseldir" şeklinde başlayan açıklamada: 1. uluslararası kongreye ABD, Afganistan, Almanya, Arjantin, Avusturalya, Avusturya, Bangladeş, Belçika, Benin, Birleşik Krallık (İngiltere, İskoçya), Brezilya, Burma, Dominik Cumhuriyeti, Ekvator, Endonezya, Filipinler, Fransa, Güney Kore, Hindistan, Hollanda, İran, İspanya, İtalya, Japonya, Kanada, Kongo, Lüksemburg, Malezya, Meksika, Nepal, Norveç, Pakistan, Peru, Tayland, Türkiye, Yeni Zelanda, Yunanis-

tan'dan kitle örgütlerinin katılımcı olarak yer aldığını belirterek devam ediyor:

"Halkların Uluslararası Mücadele Lîgi'nin (ILPS) delegeler tarafından onaylanan amaç ve hedefleri şunlardır.

Lîg, anti-emperyalist ve demokratik bir oluşumdur. Emperyalizmin ve gericiğin ideolojik-siyasal-askeri-ekonomik-sosyal ve kültürel egemenlik ve saldırılarına karşı dünya halklarının anti-emperyalist ve demokratik mücadelesini ilerletir, destekler ve geliştirir.

Lîg, geniş kitle karakterli ve herhangi bir siyasal partinin, hükümet veya kilisenin güdümünde değildir. Bütün katılımcı örgütlere eşit yaklaşacak ve tüm dünya çapında anti-emperyalist ve demokratik mücadeleler arasındaki birliği, birlikte çalışmayı ve koordinasyonu gözetecektir.

Lîgin taraf olduğu ve mücadele ettiği konular şunlardır:

1- Emperyalizm ve tüm gericiliğe karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş davasını destekler.

2- Baskı altında ve sömürülen ülke ve uluslara sosyal-ekonomik gelişme ve tüm çalışanlara sosyal adaleti savunur.

3- Devlet şiddetine, **Devamı 24'de**

BRÜKSEL ULUSLARARASI KONFERANSI SONA ERDİ

Belçika İşçi Partisi (BİP) tarafından her yıl düzenli olarak gerçekleştirilen Brüksel uluslararası konferansına bu yıl da devam edildi. Bilindiği gibi partimiz, bu platformu, anti-emperyalist nitelikte bir platform olarak değerlendirmiş ve bu düzlemde 1995 yılından itibaren düzenli olarak katılım sağlamaktadır. Ve zaman, olanakları ve koşulları olduğu sürece katılımaya devam edecektir.

Partimiz, aynı dönemlere denk gelen diğer bazı önemli faaliyetlerinden ötürü, bu yıl, konferansın üç günlük seminer bölümünün yalnızca ilk iki gününe katıldı. Konferansta bu yıl 38 ülkeden, toplam 61 örgüt ve parti vardı. Türkiyeli örgütlerden sadece partimiz TKP/ML vardı. Konferansta her zaman olduğu gibi, bir çok örgütle çeşitli konulara ilişkin ikili sohbetler gerçekleştirildi.

Bilindiği gibi konferans, her yıl bir ana tema belirlemekte ve çeşitli alt başlıklar altında konuyu geniş şekilde gündeme alıp tartışmaktadır. Böyle olunca da belirlenen konulara ilişkin çeşitli güçlerin ideolojik-siyasal duruşlarını görmek, tanımak; taraf ve karşı olmak çok daha sağlıklı ve somut oluyor.

Konferansın bu yılki ana konusu "emperyalist küreselleşme koşullarında dünya sosyalist devrimi" idi. Bu ana başlık altında, şu alt başlıklar vardı.

1. üretici güçlerin objektif evrimi, üretim ilişkileri ve değişiklik,
2. emperyalist dünyanın bütün çelişkilerinin keskinleşmesi ve dünya sosyalist devriminin zorunluluğu,
3. emperyalist küreselleşme koşullarında sosyalist çizgiye bağlı kalmak ve onu geliştirmek,
4. ulusal egemenlik için mücadele sorunu, ulusal devleti koruma ve küreselleşme koşullarında proletarya enternasyonalizminin pratiği,
5. küreselleşmeye karşı halk mücadelelerinin tecrübeleri,
6. küreselleşme karşıtı mücadelede reformist, revizyonist ve troçkist güçlerin geliştirdiği siyasal çizgilerin eleştirisi,
7. emperyalist küreselleşmeye karşı ve sosyalizm için mücadelede komünistlerin görevi,

Partimize dördüncü ara başlık bölümünde 15 dakikalık söz hakkı verildi. İngilizce çevirisi yetişmediğinde bu yıl ya-

zalı döküman sunamadık. Fakat Türkiye'de yaşanan son ekonomik kriz, f tipi hücre zindanları saldırısı, "küreselleşme", "üçüncü dünya ülkeleri" kavramının ideolojik temeli, emperyalist bloklamalar, anti-emperyalist mücadelenin önemi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmanın zorunluluğu konularında görüşlerimizi kısa özetler şeklinde dile getirdik.

Konferansta en çok tartışılan konular şunlardı: emperyalizmin "küreselleşme" saldırısıyla birlikte tekel sayısında azalma sermayelerinde ise aşırı derecede bir büyümenin olduğu, her sektörde dünya pazarına damgasını vuran 3-5 tekelin kaldığı, emperyalizmin karakterinde özde bir değişikliğin olmadığı ve Lenin'in emperyalizm tahlilinin geçerliliğini hala koruduğu;

"Küreselleşme" ile yoksulluk ve sefaletin daha çok arttığı, özelleştirmelerle çok sayıda küçük üretici, esnaf ve köylünün iflas ederek işsizler ordusuna katıldığı, ulusal egemenliğin emperyalist güçler ve tekeller tarafından ayaklar altına alındığı;

Dünyada baş çelişki sorununda em-

peryalistler arası çelişkilerin daha da keskinleştiği, kutuplaşma-bloklamaların daha büyük hız kazandığı, AB'ye tavır almanın bir yönüyle ABD'nin işine yaradığı, devrimin objektif şartlarının çok iyi olduğu ama sorunun subjektif güçlerde yaşandığı;

Yeni demokratik devrim mücadeleleri ile sosyalist devrim mücadeleleri arasında dayanışmanın daha iyi olması gerektiği, emperyalizme ve uşaklarına karşı sürdürülen gerilla mücadeleleri, halk savaşlarının dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına büyük umut verdiği ve bunların daha güçlü desteklenmesi gerektiği;

Devrimci ve komünist güçler arasında diyalog ve işbirliğinin bugün çok daha önemli olduğu, enternasyonal destek ve dayanışmanın daha fazla önem kazandığı ve dünya ölçekli anti-emperyalist mücadelenin çok önemli olduğu... vb konular işlendi.

TKP/ML

Enternasyonal İlişkiler Bürosu

15 Mayıs 2001